

ШЪРЛИ БЪЗБИ

ЦИГАНКАТА

Част 1 от „Луизиана“

Превод от английски: Ваня Пенева, 1998

chitanka.info

ПРОЛОГ

ЗЛАТНАТА ГРИВНА

В земята на коматите, септември 1791 година

Денят беше горещ и Джейсън Севидж се зарадва, когато най-после съзря в далечината целта на пътуването им. Той и приятелите му — верният спътник от детските години, индианец от племето чероки на име Пиещия кръв, и водачът им Филип Нолан — бяха прекарали много дни на седлата под парещото слънце. Последният отрязък от пътя им минаваше по течението на Червената река, получила името си от червеникавата глина на тексаската равнина, която оцветяваше водите ѝ. Вече бяха навлезли дълбоко в каньона Пало Дуро и Джейсън въздъхна с облекчение, когато забеляза първите шатри на Кверха Реенук.

При тази гледка повечето пътници щяха да побързат да се отдалечат на безопасно разстояние, защото ловците и воините на това малко племе се славеха открай време с бойното си изкуство. В обширната област, заета от команчите, нямаше друго племе, което да може да се сравнява с Кверха Реенук по войнственост и жестокост.

Макар че лагерът им беше в самия край на областта, нито едно селище не можеше да се чувства сигурно. Откъдето минеха, оставяха димящи развалини. В цяла Нова Испания нямаше нито един човек, който би посмял да се опълчи срещу тях. Те бяха неограничените господари на областта — надменни, съзнаващи силата си, безмилостни.

Както и останалите племена, части от големия „народ“, Кверха Реенук поддържаха огромни стада коне; именно заради тях Джейсън и приятелите му бяха проникнали толкова дълбоко в земята на команчите. Всеки член на племето притежаваше по около двеста и петдесет животни, вождовете разполагаха с по хиляда и петстотин. От една страна, това се дължеше на факта, че команчите бяха дръзки и умели конекрадци, от друга, те бяха единствените между прерийните индианци, които се справяха успешно с отглеждането на коне.

Началното облекчение на Джейсън отстъпи място на все по-засилващо се напрежение. Нолан беше живял цели две години при това племе — следователно, отиваха при познати. Все пак това не означаваше почти нищо. Важното беше дали Кверха Реенук са разположени да въртят търговия или не.

Нолан застана начало на малката група и започна да прави знаци на индианците, за Да им даде да разберат, че са дошли с мирни намерения и искат да разменят стоки. Джейсън беше положил пушката напреки през седлото, за да му е под ръка. Нолан и един от индианците разговаряха дълго с езика на знаците. После Нолан се обърна и с безизразно лице промърмори на Джейсън:

— Съгласни са.

Лагерът беше издигнат понрай брега на реката, шатрите, расположени сред рехавите тополи и върби, ясно се виждаха. Джейсън беше учуден от безгрижието, с което индианците се бяха отнесли към най-елементарните правила за предпазливост. Щеше да им бъде почти невъзможно да защитават разпростреляния се на голяма площ лагер.

След малко Джейсън се усмихна на мислите си. Кой разумен човек би се осмелил да нападне това селце?

Отведоха ги в центъра на лагера и им посочиха голяма шатра от бизонска кожа. Джейсън помогна на Пиещия кръв да разтоварят донесените стоки и да ги наредят в шатрата. При това забеляза, че жените на команчите ги наблюдават любопитно. Ала когато разгледа по-подробно късокраките, набити индиански красавици с дълги, спълстени коси, той се зарадва, че „народът“ на споделяше жените си с белите мъже. Никак не му се искаше да обиди някой от вождовете, като откаже да преспи с миризливата му жена. Команчите се къпеха само по особени поводи.

Филип Нолан беше излязъл да посети познатите си в селото. Когато се върна, лицето му изльчваше увереност. Нолан беше двуметров мъж с черна коса, сини очи и широки рамене. Беше пет години по-възрастен от Джейсън и водеше сиров, изпълнен с приключения живот. Приписваха му се какви ли не невероятни истории и скандали. Джейсън, който току-що беше навършил осемнадесет години и гореше от жажда за приключения, виждаше в негово лице своя герой и го следваше безрезервно.

Когато останаха сами, Нолан заговори тихо:

— Няма да ни е трудно да изтъргуваме няколко добри коня. Те просто горят от нетърпение да започнем. Но не допускайте да ви въвлекат в някое надбягване с коне! Индианците са изключителни хитреци. Винаги представят най-бързите си коне като негодни за нищо. Любимото им занимание е да мамят чужденците.

Последваха съвета на Нолан и дните в лагера преминаха без произшествия. Поне до утрото, когато решиха да тръгнат обратно. Бяха продали всички ножове, брадви, пушки, накити и голям брой огледала, от които индианците бяха особено запленени, и вече разполагаха с петдесет грижливо подбрани коня.

На сутринта обаче в лагера се върна Кванах, който беше излязъл на лов с група воини. Още щом видя петдесетте коня, вождът поиска да му се заплати един от тях, красив пъстър жребец, с твърдението, че бил негов. Нолан търпеливо му обясни, че е закупил коня от друг вожд на име Нокони. Кванах дори не си направи труда да изслуша обясненията му. Стана толкова нагъл, че Нолан му предложи да отидат двамата при Нокони и да изяснят заедно въпроса. Ала пред шатрата на Нокони положението се усложни още повече. Всеки от двамата команчи настояваше на своето. Изобщо не стана ясно чия собственост е оспорваният кон. Нолан дипломатично предложи двамата да се разберат помежду си и им върна коня.

Джейсън и Пиещия кръв, застанали на известно разстояние, следяха внимателно спора. Когато Нолан се върна при тях, лицето му трепереше от трудно сдържан гняв.

— Да се махаме оттук — каза без заобикалки той. — Тази работа хич не ми харесва. Колкото по-бързо се отдалечим оттук, толкова по-добре.

Тримата мъже възседнаха конете си и подкараха новозакупените жребци вън от лагера.

Нолан беше сериозно загрижен. Ако загубилият в неочеквания спор решеше да си излее гнева върху белите мъже, той трябваше само да призове доброволци и скоро зад гърба им щеше да изникне цяла банда жадни за убийство и грабеж команчи.

Нолан нямаше защо да споделя съмненията си; Джейсън и Пиещия кръв притежаваха непогрешим усет за възможната опасност. Малката група се насочи към голите, издигащи се на повече от триста метра стени на каньона. Дали нямаше да намерят някое скривалище

между гротескните каменни кули и зъбери? Или поне ниша, в която да се укрият и да могат да се защитават? Ако не откриеха някоя по-голяма вдълбнатина, щеше да им се наложи да изоставят конете — беше почти невъзможно едновременно да запазят стадото и да се измъкнат живи. Но не беше в природата на Джейсън да се предаде толкова лесно. Той изкрещя нещо на двамата си спътници и посочи тесния процеп в бекрайната гладка стена. Извика им да пазят конете и се мушна в отвора.

Тук нямаше място дори за два коня. Но процепът продължаваше навътре в скалната стена и дишането на Джейсън се ускори. С новосъбудила се надежда той обръна коня си и побърза да се върне при другарите си.

Само след минути тримата бяха прибрали всички коне в малкия каньон. Процепът, през който бяха минали, предлагаше удобни възможности за защита. Ала ако малкият каньон нямаше друг изход, с голата си пясъчна почва той можеше да се превърне в смъртоносен капан.

Огледаха отсрещната стена и най-после откриха втория проход. Зад него се простираше трети каньон. Скоро се озоваха в същински лабиринт, през който трябваше да се движат в зиг-заг. Скалите ту се разделяха, ту се събираха почти плътно една до друга. Напредваха бавно в югозападна посока; през цялото време хвърляха бдителни погледи назад.

Едва късно следобед можаха да се уверят, че изгубилият спора за пъстрия жребец вече не може да си отмъсти. Но тъй като се бяха старали да оставят след себе си колкото се може по-объркани следи, накрая наистина се объркаха. Все пак положението им не беше безизходно, защото и тримата знаеха как да оцелеят в тази непроходима пустош, а водата и храната щяха да им стигнат още за известно време. По-трудно беше с индианските коне — те се нуждаеха спешно от вода.

Джейсън препусна напред и за кой ли път се провря с коня си през един тесен процеп, който едва личеше между огромните, безразборно нахвърляни скални късове и беше по-тесен от всички, които беше изследвал досега. Краката му се търкаха в кварцовите и варовикови стени. Вътре цареше пълен мрак. Скоро му е стана студено. Морето от канари изглеждаше безкрайно. От стените капеше вода.

Най-после Джейсън стигна до едно място, където от стената се процеждаше вода. Някъде наоколо трябваше да има извор.

Внезапно процепът свърши и Джейсън се озова пред малка долина, изникнала сякаш от света на приказките. Земята беше покрита със сочна трева, сред моравата бяха разхвърляни малки, обградени с ниски дървета езерца. Джейсън невярващо се взря в неочаквано появилия се оазис сред тази скална пустиня. Огледа се внимателно и учудването му се засили. На отсрещната стена се издигаха тераси, изкусно издълбани в скалата. Върхът беше увенчан с грамадна пирамида.

Безброй стълби водеха към издигнатата в скалната стена платформа. Гледката оттам сигурно беше зашеметяваща.

След няколко мига нямо учудване Джейсън насочи коня си по стръмно спускащата се скала към дъното на долината.

Запъти се като замаян към скалните тераси, по които се издигаха къщички — пуеблос, — прилични на таралежи, наежили се срещу жълтооранжевите скални стени. Към долната редица къщи водеше тясна, извита пътека. Джейсън бързо претърси празните прозоречни отвори за признания на живот. Но къщите изглеждаха изоставени.

Едва сега той осъзна на каква опасност се бе изложил и прекрати разследванията си. Обърна коня към едва забележимия отвор в скалите, през който беше влязъл в долината, и се нърна в света на каменните каньони. С кратки, накъсани изречения описа находката си пред Нолан и Пиеция кръв.

След по-малко от три часа щеше да се стъмни и след кратко съвещание тримата решиха да пренощуват в новооткритата долина.

Беше им много трудно да прекарат индианските коне през тесния процеп в скалите. Накрая Джейсън успя да издърпа един от жребците след себе си и останалите колебливо го последваха.

Когато слязоха в долината, Джейсън скочи от коня и зачака конете да излязат от скалите и да се втурнат към буйните пасища. Чакаше Нолан и Пиеция кръв и напрежението му нарастваше. Когато двамата видяха долината, изразът на лицата им го обезщети за всички преживени усилия през този горещ следобед. По лицето му се изписа усмивка.

— Нали ви казах! Виждали ли сте някога подобно нещо? Нолан се взираше като хипнотизиран в пирамидата и кимна с отсъстващ вид.

— Мексиканските ацтеки са строили такива храмове... — промърмори безизразно той.

— Да не искаш да кажеш, че тук са живели...? — попита смяяно Джейсън. Възбуден от трезвото заключение на Нолан, той не успя да довърши изречението.

— Не съм чувал ацтеките да са стигали толкова далеч на север, но все пак не е невъзможно. Когато испанските конкистадори проникнали в Тенохтилан, днешното Мексико Сити, много от ацтеките избягали. Възможно е някои от тях да са стигнали чак дотук.

Пиещият кръв се взираше мрачно в пирамидата. Смътното чувство за грозяща опасност караше кожата му да настърхва. Струваше му се, че знае за какво служи високата платформа, която царуваше над долината.

— Това не е добро място — промърмори той. — Над голямата каменна шатра лежи проклятие.

Нито Нолан, нито Джейсън му обърнаха внимание и той се принуди да ги последва към дъното на долината. Не се страхуваше, но с непогрешимия си инстинкт за нещата, скрити за сетивата на нормалните хора, индианецът усещаше почти физически заплашващата ги опасност.

Скоро се стъмни и нямаха време да обиколят къщите и храма. Двамата бели мъже трябаше да се задоволят с бегъл поглед във вътрешността на пустите пуеблос. Пиещия кръв отказа да ги придружи.

— Нищо няма да намерите, нищичко! — твърдеше с непроницаемо лице той. — Онези, които са разsekли скалата, са изчезнали оттук преди много луни.

На следващия ден Джейсън и Нолан все пак предприеха по-обстойни изследвания. Пиещия кръв ги следваше с презрително изражение на лицето докато оглеждаха подробно многоетажните постройки. Индианецът излезе прав; освен изпочупени глинени съдове и плетени матраци, които се разпадаха при първото докосване, не откриха нищо.

На плоския покрив на най-високото пуебло Джейсън уморено приседна в сянката на издадената скала.

— Очаквах нещо повече — промърмори унило той. — Поне да знаехме защо са избягали от селището си...

— Може би са чули за настъплението на испанците — обясни замислено Нолан и сви рамене. — Или са се уплашили от епидемия. А може би жреците им са имали заплашителни видения и са заповядали на народа да си събира багажа. Кой е в състояние да ги разбере...

— Наистина ли смяташ, че са били ацтеки?

— Не съм специалист в тази област, но... — Нолан посочи с глава към огромната пирамида. — Аптеките имат точно такива храмове. Защо не я разгледаме по-обстойно?

Изкачването беше дълго и уморително. С всяко стъпало чувството за дебнеща опасност се засилваше. Очите на Пиеция кръв бяха устремени към каменния олтар, изпъстрен с ръждивокафяви петна. Ръцете му трепереха.

Настоящето потъна някъде много далеч — той престана да усеща присъствието на Джейсън и Нолан, видя обаче няколко облечени в черно жреци, косите им опръскани с кръвта на жертвите, ушите обезобразени от саморъчно направени прорези, жестоките лица изрисувани с широки черни ивици. Каменният олтар не беше празен. Пиеция кръв се взря като хипнотизиран във варварската церемония, видима само за него. Младеж с фини черти на лицето беше положен върху каменния блок и четирима жреци в странни носии държаха ръцете и краката му. Върховният жрец, облечен в червена роба, вдигна бавно жертвения нож и очите му заблестяха трескаво. После замахна и заби острието в гърдите на жертвата, измъкна топлото, все още пулсиращо сърце от зейналата рана и го предложи в дар на парещото слънце.

Лицето на индианеца побеля като платно. Той се разтрепери още повече и се олюля назад. В този миг тревожният глас на Джейсън го върна в действителността.

— Какво ти е? — извика приятелят му.

Пиеция кръв пое дълбоко въздух. Когато заговори, Джейсън едва го разбираше.

— Това е прокълнатото място, братко мой. Достойно е да умреш в битка, но да бъдеш заклан като прасе в чест на някакъв кръвожаден бог — за това няма дума в речника на мъжа.

Не можаха да изтръгнат нито дума повече от устата му. През останалата част от деня се държеше далеч от тях. През нощта не можа да затвори очи; изпълнени с ужаси и насилия сцени кръстосваха

будуването му. Още на разсъмване се покачи на покрива на най-високата скална къща и се загледа замислено в пирамидата. Внезапно закрачи като в транс напред. Сила, която не проумяваше, насочваше ръцете и краката му и той се гледаше отстрани. Натисна някакво копче, от скалната стена изскочи каменна врата и той се озова пред черна, зееща дупка. Спря като закован на мястото си, борейки се с могъщия напор да продължи напред. Най-после гласът на Джейсън разруши магията.

Пиеция кръв се обърна и въздъхна облекчено.

— Да се махаме оттук! — помоли едва чуто той.

Джейсън, който винаги проявяваше разбиране към настроенията му, беше готов да се съгласи, ако Нолан, чийто очиискряха от жажда за приключения, не беше казал:

— Щом си открил скрития проход, редно е да хвърлим едно око във вътрешността, нали?

Едновременно привличан и отблъскван от някаква магическа сила, индианецът се подчини. Мъжете запалиха факли и се спуснаха в каменната пещера. Таванът над главите им беше много висок. Избити в камъка стъпала водеха навътре в скалата. Пещерата беше почти кръгла и не много обширна. Джейсън премина пръв под огромната арка — и спря толкова внезапно, че Нолан едва не го блъсна. Пред очите им се разкри второ помещение, което ги накара да затаят дъх.

В камъка беше вдълбан дълъг перваз. Върху него беше поставена массивна, мрачна, озъбена статуя с отблъскваща грозота. На челото ѝ беше издялан варварски символ, а на китката ѝ, в пълно противоречие с вида ѝ, беше кацнало каменно колибри, фигурата беше покрита с орнаменти от злато и сребро, в които бяха вградени перли и тюркоази. До нея беше поставено отдавна неизползвано гърне за благовония, както и множество изкусно изработени предмети от злато и сребро в строго определен ред. След като преодоляха първоначалния си ужас, мъжете устремиха поглед към каменния олтар, поставен пред статуята. Вниманието им беше привлечено от костите на последната жертва, които красяха каменния улей.

Двамата бели мъже пристъпиха мълчаливо напред. Джейсън се приведе към назъбения обсидианов нож, чиято дръжка беше обсипана с тюркоази. Едва когато го завъртя в ръцете си, осъзна какво е било

предназначението му. Потръпна от ужас, промърмори някакво проклятие и го пусна на земята.

Тишината стана непоносима. Никой от тримата не смееше да се докосне до статуята или до някой от златните и сребърни предмети.

Джейсън се дръпна бавно назад и без да иска, закачи рамото на скелета. Костите се разпаднаха на прах и той се вгледа смяяно в прекрасната гривна от злато и смарагди, която се търколи пред краката му.

Не можа да устои на изкушението и я вдигна.

— Ще взема това. Нищо друго.

Нолан не беше толкова впечатлен, колкото двамата по-млади от него мъже. Той се засмя и безгрижно измъкна втората гривна от ръката на скелета.

— А аз ще взема тази. Много ми се иска да можехме да вземем и останалото.

Джейсън, комуто тази идея вдъхна отвращение, го изгледа безмълвно.

— Без мен! — каза след малко той. Нолан не повярва на ушите си.

— Нима наистина се уплашихте?

Двамата само кимнаха мълчаливо. Той вдигна рамене и продължи:

— Е, тъй като и без това не можем да приберем съкровището, дискусията става излишна — поне засега. — Той се изсмя и прибави: — Имате ли нещо против, ако по-късно се върна тук, за да го взема? С удоволствие ще го разделя с вас. — Двамата младежи поклатиха енергично глави.

— Ако искаш, вземи всичко — отговори решително Джейсън. — Освен това. — И той вдигна насреща му гривната.

Пиещия кръв не предяви никакви претенции; той беше обзет от единственото желание да се махне оттук колкото се може по-скоро. Хвърли последен поглед към мрачната пещера и се запъти с големи крачки към изхода. Джейсън и Нолан бавно го последваха.

ЗАВРЪЩАНЕ

Корнуел в Англия, октомври 1796 година

Небето беше забулено от облаци, нощта черна и беззвездна. Сребърният сърп на луната рядко надничаше зад носещите се с голяма скорост дъждовни облаци; от провлака към сушата вееше леден вятър и брулеши сърдито крайбрежните скали на Корнуел.

Между полусрутените руини на стар нормански замък беше полегнало стройно младо момиче и напрегнато наблюдаваше сцената, която се разиграваше долу на брега, огряна само от оскъдната светлина на няколко фенера. Подобни на сенки човешки фигури трескаво прибраха дървени сандъци и каси в тясна пещера. Зад момичето стоеше дребен, мършав мъж, чиито черна коса и тъмен тен издаваха циганска кръв. Мануел беше дошъл само да я наглежда; Тамара обаче беше тук, за да наблюдава контрабандистите.

Момичето отчаяно се опитваше да намери по-удобно местенце върху острите камъни. От гърдите ѝ се изтрягна жална въздишка. Колко ѝ се искаше и тя да бъде долу на брега! Брат ѝ Адам също беше там; не беше честно той да преживее подобно приключение, а тя да стои и да го чака. Обърна се недоволно към придружителя си:

— Не можем ли да слезем и ние долу, Мануел? Само да видим дали са донесли и нещо друго освен коприна и бренди!

Мануел заклати енергично глава; Тамара стисна сърдито устни и отново се обърна, за да не пропусне нищо от действията на контрабандистите. Не беше честно, че Мануел и Адам не се съгласиха с предложението ѝ да облече мъжки дрехи и да ги последва, каза си възмутено тя. При това идеята беше лично нейна! Колкото повече размишляваше, толкова повече се разгневяваше. Ритна сърдито изгнилата стена и по склона се затъркаляха камъчета. Мануел стреснато я помоли да пази тишина, но тя не му обърна внимание. Как може да са толкова подли, мислеше тя. Само защото Адам беше на петнайсет, а тя едва на дванайсет!

След малко насочи поглед към неясните очертания на френския товарен кораб „Мариан“, който беше хвърлил котва непосредствено зад пенестия прибой. Само след няколко минути корабчето щеше да излезе от защитения от вятъра залив — с екипаж, чийто джобове тази нощ бяха натежали от английско злато.

Силен порив на вятъра я накара да пристегне тънкия шал около раменете си. Остана загледана в бавно отдалечаващия се кораб, докато не осъзна, че Рейна ще бъде ужасно ядосана, ако узнае за среднощното им приключение. В душата ѝ се надигна чувство за вина. Старата циганка беше отгледала като майка нея и Адам. А пък ако откриеше, че собственият ѝ син Мануел е помагал на контрабандистите, щеше да им одере кожите...

Мануел също мислеше за Рейна и се чувстваше все по-неловко от представата какво ще му се случи, ако майка му узнае, че е дал пълномощие на двете деца да участват в нощното приключение. Въздъхна от облекчение, когато суетнята на брега престана. Побутна Тамара и решително нареди:

— Адам ще се върне всеки момент. Време е да изчезваме. Чакай тук, докато доведа конете. И не смей да ми противоречиш! Ако някой разбере къде сме били, не се знае какво ни чака.

Когато Адим изникна внезапно иззад един черен скален блок, Тамара се стресна и нададе уплашен писък. Блестящо-сините му очи искряха. Той размаха ухилено фенера и гордо показа на сестра си двете златни монети.

— Не е лошо за половин час работа, какво ще кажеш? Но ти нямаше да се справиш, сестричке. А ако беше изпищяла само веднъж, както направи току-що, цялата работа щеше да отиде по дяволите.

Не съм пищяла! — отговори гневно тя. — Ти нарочно се промъкна така, за да ме изплашиш.

— Ау, промъкнал съм се значи! — подигра я с приповдигнат глас Адам. Тамара не можа да понесе новата обида и се нахвърли отгоре му като зверче. Боричкането престана едва когато се появи Мануел с трите коня. Циганинът спря неподвижен, загледан в брата и сестрата. Вярно е, че са пораснали, каза си неволно той. Майка му непрекъснато му го втълпяваше. Тамара беше още дете, но напъпилите й гърди издаваха, че скоро ще се превърне в жена. Адам, едър и широкоплещест, вече привличаше възхитените погледи на младите

циганки. Катраненочерните коси бяха в странно противоречие с безгрижните сини очи, а усмивката му беше не по-малко очарователна от тази на сестра му. Децата никак не си приличаха, с изключение на черната коса, но това не беше чудно, като се имаше предвид, че са несъщи брат и сестра. Имаха различни бащи. Бадемовидните очи на Тамара блестяха с невероятен виолетов цвят и бяха обкръжени от най-гъстите черни мигли, които беше виждал някога. Малката Тамара сигурно ще плени сърцата на много мъже, каза си тъжно той.

Потънал в мислите си, Мануел поклати глава. Не се знаеше какво е приготвило бъдещето на тези две невинни деца. Дали поне щяха да узнаят истинската си история...

Както обикновено, караницата между Адам и сестра му завърши с буйна прегръдка.

— Хайде, престани, Кейт! — засмя се момчето. — Права беше, промъкнах се като змия.

Мануел стисна устни. Колко пъти бяха наказвали Адам, колко пъти го предупреждаваха да не нарича сестра си Кейт! А той продължаваше да го прави. Мануел го помнеше като петгодишно дете, с объркани сини очи, което не преставаше да повтаря: „Тя не е Тамара! Тя е Кейт!“

За щастие никой не обръща достатъчно внимание на детските викове, каза си мрачно Мануел и извика:

— Ей, вие двамата, не вдигайте толкова шум! Знаете, че митничарите дебнат наоколо. Нима искате да ни заварят тук?

Децата побързаха да се метнат на конете. Мануел също се готвеше да възседне своя, когато стъписаният израз по лицето на Тамара го накара да се обърне.

Кръвта се отдръпна от лицето му; точно зад него се беше изправила Рейна. Очите ѝ изпушаха искри. Тесните ѝ рамене бяха загърнати с изпокъсан огненочервен шал. Тя трепереше от гняв и четиридесетгодишният Мануел се почувства като уплашено дете.

— Така значи... — прошепна задавено тя. — Ето как прекарвате вечерите си!

Мануел преглътна.

— Виж, Рейна... — започна той, но старата жена го прекъсна с яден жест.

— Млъкни, мързелив плъх такъв! С теб ще се разправям после. А вие двамата... — Очите ѝ бяха корави, без следа от обич. — Ще има да съжалявате за тази вечер! — И тя заповядала със студен глас да се връщат веднага в циганския табор...

Братът и сестрата хвърлиха бърз поглед към Мануел, защото знаеха, че лошо му се пише.

И наистина, майка му се нахвърли върху него с такива остро думи, че когато бурята най-после утихна, той се почувства слаб и безсилен. Рейна го изгледа сърдито, обърна се и се запъти към лагера, без да я е грижа дали той я следва. Мануел тръгна послушно след нея, водейки коня за юздата. След малко я огледа скрито отстрани и забеляза, че бурният ѝ гняв е отслабнал.

— Какво ще правиш с децата? — попита плахо той. — Ще ги набиеш ли? — След като старата жена не отговори, той продължи все по-смело: — Адам вече не е дете и няма да ти позволи да го сториш. Няма да понесе, ако натупаш Тамара. Как ще ги накажеш?

Пътят продължи в мълчание. Мануел вече се беше примирил с упоритото нежелание на майка си, когато тя заговори:

— Нямам намерение да ги бия — изсъска гневно тя и мрачно прибави: — Но ще ги накарам да си мечтаят за дните, когато се отърваваха само с малко бой.

Обезпокоен, Мануел я изгледа отчуждено, но Рейна не каза нито дума повече. След известно време той не можа да издържи и изтърси:

— Не биваше да крадем тези деца, Рейна! Даже и да ни бяха отрупали със злато.

— Често сме разговаряли за това, Мануел — отвърна уморено старата жена. — Разбира се, че не трябваше. Но поне не ги убихме, както ни заповядаха. Какво лошо сме сторили? Ако не се бяхме съгласили, онзи щеше да даде парите на друг и малките щяха да се озоват на дъното на някой кладенец с прерязани гърла. Може би не постъпихме добре, но парите ни трябваха. Адам и Тамара живяха добре при нас. Не вярвам, че помнят нещо от миналия си живот.

— Не съм сигурен — промърмори замислено Мануел. — Понякога имам чувството, че Адам помни всичко — особено когато се връщаме по тези места. Тамара не, тя беше само на две години. Много ми се иска да знам защо трябваше да отвлечем и двете деца. Тамара беше единствената, която стоеше на пътя на онзи човек. Защо и Адам?

Рейна го изгледа подигравателно.

— Не ти ли е ясно защо? Той не искаше да рискува. Нали ако изчезнеше само Тамара, момчето можеше да наследи всичко! Несъщият син също е наследник, особено ако няма никой друг.

— Въпреки това не постъпихме добре — настоя упорито Мануел.

— Я си дръж устата! — заповяда разгневено Рейна. — Не ми досаждай с приказките си за справедливост. Всичко зависи от гледната точка. Взехме ги при нас и ги отгледахме. Сега не е време да се превземаш.

Когато стигнаха каруците си, двамата се разделиха, без да си кажат нито дума повече.

Тамара се беше свила на кълбо върху сламеника си и не изпускаше от очи Рейна, която грижливо оправяше парцаливото легло. Едва когато старицата си легна, момичето се успокои и се опита да заспи. Но спа неспокойно и на другата сутрин се събуди като разбита, измъчвана от предчувствието за надвиснала беда.

Рейна оставаше недосегаема. Упоритите опити на Адам да я развесели не се увенчаха с успех. Когато седнаха да закусят, той прегърна сестра си — не толкова, за да я утеши, колкото да окуражи себе си. Така ги намери Рейна.

— Готови ли сте? — попита студено тя.

Двамата кимнаха.

— Добре тогава. Елате с мен — нареди старицата.

Тръпнещи от лоши предчувствия, Адам и Тамара я последваха надолу по пътеката, която водеше към имота на ърл Маунт. Какво възнамеряваше Рейна? Циганите не бяха добре дошли дори при обикновените хора, да не говорим за богатите аристократи от изисканото общество.

Господарската къща, която се появи в края на обкръжената от високи дървета алея, внушаваше страхопочитание. Две обрасли с брышлян кули бранеха обрулените от вятъра стени от массивен сив камък. Нищо чудно, че Маунтакр беше известен в околността като „Замъка“. Тамара и Адам очакваха да завият към задния вход и много се уплашиха, когато Рейна спокойно се заизкачва по широкото стълбище към парадния вход и почука с изльсканото до блясък чукче.

Само след минута се появи портиерът — чист и изльскан чак до върховете на обувките, облечен в блестяща ливрея. Очите му обходиха пренебрежително странната групичка. Когато разбра, че тримата цигани в овехтели, замърсени дрехи наистина искат да влязат, той остьпи смяяно назад. Извън себе си от непочтителното им държание, понечи да тръшне вратата под носа им, когато погледът му се спря на любопитното лице на Тамара. По лицето му се изписа смайване.

Рейна, която не бе пропуснала да отбележи реакцията му, попита сухо:

— Ще ни пуснете ли да се видим с графа или не? Портиерът още се колебаеше, когато зад него прозвуча заповеднически глас:

— Кой е дошъл, Бъкинс? Що за маниери са това, да оставиш посетителите да чакат на вратата?

Портиерът безмълвно им посочи пътя към залата и тръгна напред.

Адам и Тамара се оглеждаха смяяно. Стените бяха украсени с огледала със златни рамки, над главите им висеше огромен кристален полилей, мраморният под под краката им блещукаше като прясно паднал сняг. Край извитата стълба бяха застанали изискан господин и не по-малко изискана дама. Млад мъж с мрачно лице тъкмо влизаше в залата. Като видя циганите, той замръзна на мястото си; за секунди в студените сиви очи проблесна нещо като страх. Двойката до стълбата не помръдваше.

Старият господин, който правеше силно впечатление с прорязаното, от бръчки лице и сивите кичури в черната коса, сигурно беше ърл Маунт. А жената до него, загърната в леки одежди от розов муселин, можеше да бъде само лейди Тримейн. Младежът вероятно беше гост или роднина.

Тамара ги наблюдаваше незаинтересовано, ала когато по лицето на благородника се изписа недоволство от странните, недотам чисти посетители, тя също изкриви лице и го изгледа сърдито.

Адам обаче не откъсваше очи от стройната синеока дама, която беше застанала до графа. Спонтанен изблик на доверие го накара да пристъпи напред, макар и колебливо. Лейди Тримейн, която се взираше в него като замаяна, побледня; ръката ѝ се вкопчи в ръкава на мъжа ѝ.

Възрастният мъж я изгледа смяяно; очите й се местеха с мъчително неверие от стройния момък към момичето до него. Очите на графа последваха погледа на жена му и в сърцето му се надигна страшно предчувствие. И двамата се взряха като хипнотизирани в децата.

— Какво, по дяволите... — извика мъжът, но замъркна и се взря слисано в лицето на Тамара. Гърлото му пресъхна, когато се вгледа в очите й — същите наситено виолетови очи като неговите. Сякаш някъде много отдалеч прозвуча гласът на старата циганка:

— Доведох дъщеря ви Катрин, милорд, на която бяхме дали името Тамара. А това е Адам, доведеният ви син. Достатъчно ядове са ми създавали. Остарях и не мога да се справям с тях. Вземете си ги!

**ПЪРВА ЧАСТ
БЮ СЕВИДЖ
ЗИМАТА НА 1802–1803 ГОДИНА**

1

Забравил спящата жена до себе си, Джейсън Севидж скръсти ръце зад тила си и се загледа в грубо издяланите греди на покрива. Мислите му бяха много далеч от помещението, в което се намираше — най-добрата стая на странноприемницата „При белия кон“.

Давалос. Той произнесе името на глас и отново го прониза внезапният ужас на прозрението. Също както преди няколко часа. Джейсън седеше в кръчмата и когато по едно време вдигна очи, видя пред себе си приятеля си от детинство. Очевидно Давалос също не беше очаквал да го види тук, защото само го изгледа смяяно и побърза да изчезне. Джейсън понечи да го последва, за да разбере дали това наистина беше Блас Давалос, офицерът от испанската армия. Всъщност, какво можеше да търси испански военен в Американска Вирджиния?

Тази среща беше непредвидима случайност. Конят на Джейсън беше загубил подкова, а Ани, жената в леглото му, бе проявила обичайното си гостоприемство.

Джейсън лежа дълго, без да може да заспи, после стана от топлата постеля и пристъпи гол до прозореца. Бълсна дървените капаци, облегна се с две ръце на перваза и втренчи поглед в заобикалящия го мрак.

Лунната светлина го превръщаше в тъмна, сребърно блещукаща статуя. В черната му косаискряха златисти нишки; зелените очи бяха скрити от извънредно гъсти и дълги мигли. Носът, високите скули и чувствената уста също блестяха сребърни, докато брадичката и бузите бяха потопени в мрак; тъмните сенки правеха лицето му чуждо и кораво. Силните мускули на ръцете му играеха, гривната от злато и смарагди искреще на лунната светлина.

Той не можеше да мисли за нищо друго, освен за неочекваното появяване на Давалос. Сигурно имаше съвсем нормално обяснение, но Джейсън не можеше да повярва в него. Шестото чувство го предупреждаваше за надвисната опасност и много му се искаше да знае дали преди онова злокобно тръгване към каньона Пало Дуро

Нолан е имал същото предчувствие. В продължение на един дълъг миг фино оформената уста на мъжа се разкриви от болка. Само като си помислеше, че Нолан е мъртъв — убит от ръката на Давалос.

Господи, какво съм се закъхарил като някоя стара баба, каза си сърдито Джейсън. Нолан беше мъж и знаеше какъв риск поема. Все пак споменът за ужасното събитие не искаше да го напусне.

Нолан беше мъртъв, мъжете, които го придружиха в онова последно пътешествие, също бяха мъртви. Освен един. След завръщането си оцелелият разказа страшна история. Испанското колониално правителство в Ню Орлиънс побърза да отрече истинността ѝ, но Джейсън повярва — познаваше отдавна Давалос и знаеше на какво е способен.

Ръцете на Джейсън се свиха в корави юмруци. И до днес се проклинаше, че по случайно стечение на обстоятелствата тогава беше извън страната. Беше достатъчно честен да си признае, че нито той, нито Пиещия кръв щяха да вземат участие в новата експедиция. Но откъде можеше да знае, че Давалос е успял да убеди испанския губернатор, че Нолан е шпионин? Можеше ли да узнае навреме, че Давалос е тръгнал с отряд испански войници да залови американца Нолан, уж за да му попречи да проникне по-дълбоко на испанска територия?

Давалос знаеше, че Нолан е приятел на Джейсън, и това беше достатъчна причина да го намрази. Пръстите на мъжа неволно се плъзнаха по скъпоценната гривна. Нолан носеше двойника ѝ и това беше истинската причина за проявената от Давалос жестокост. Макар че вещите на Нолан бяха върнати в Ню Орлиънс, златната гривна не беше между тях. Единственият оцелял съобщи, че Нолан бил още жив, когато се предали на испанците. Всички били живи, защото след кратка престрелка Давалос обещал да им осигури безпрепятствено излизане през границата. В служебния доклад на испанците се твърдеше, че Нолан е загинал, защото се е възпротивил на задържането. Джейсън се усмихна мрачно. Давалос не беше сдържал думата си. Нолан и хората му са били оковани и измъчвани. Последното, което видял оцелелият, било как отвели окования в белезници и усукан с вериги Нолан на нов разпит — при Давалос, който бил сам.

Още преди да узнае всички тези подробности, Джейсън призова Давалос на дуел веднага след завръщането си в Ню Орлиънс. Достатъчно му беше само да знае, че Давалос е бил предводител на отряда, тръгнал да преследва Нолан. Ала в момента, когато се готвеше да забие меча си в гърдите на испанеца, той си припомни старото им приятелство и отпусна ръка. Вместо да прониже сърцето, остието направи дълбока, грозна рязка напреки през челото, точно над веждите.

Развълнуван до дън душа и едновременно с това ядосан на неканените си мисли, Джейсън се обърна рязко и се мушна в топлото легло. Когато измръзналото му тяло докосна това на жената, тя се обърна и сънено промърмори:

— Джейсън?

С внезапно събудила се страсть, той захапа нежно ухото ѝ.

— Ани — пошепна той. — Ани, събуди се, мила.

Още в полусян, жената усети топлите му целувки по лицето и врата си. Събуди се истински едва когато устата му потърси нейната и веднага се притисна към набъбналата му мъжественост.

Джейсън простена, усетил милувката на опитните ѝ ръце, и продължи да гали възбудено затопленото от съня тяло. След малко легна отгоре ѝ, намести се между бедрата и нетърпеливо проникна в утробата ѝ. Кръвта пулсираше в слепоочията му. Жената под него му отговаряше със същата страсть и двамата достигнаха едновременно върха.

Когато най-после се успокоиха, гнетящите го мисли бяха забравени. Той притисна Ани в прегръдките си и двамата заспаха спокойно.

Джейсън обичаше да се застоява в огромната библиотека на Томас Джеферсън в Монтичело. В камината беше запален буен огън, тежките завеси от червено кадифе спираха ледения вятър, който свиреше отвън.

Томас Джеферсън, третият президент на Съединените щати, беше представителен мъж с буйни бели коси, едро, остро изсечено лице и кафяви очи под гъсти бели вежди.

Джейсън и домакинът седяха край камината на чаша бренди и разговаряха. И най-подозрителният наблюдател не би предположил, че се касае за нещо по-различно от частен разговор, особено след като се знаеше, че президентът е добър приятел на Джейсъновия баща Гай и познава младия мъж от най-ранните му години. Именно тези близки взаимоотношения дадоха повод на Томас Джеферсън, научил за предстоящото пътуване на Джейсън в Европа, да му възложи доверително поръчение. В Лондон трябваше да се уредят някои твърде тайни и не търпящи отлагане въпроси. Съобщението, което трябваше да бъде изпратено на тамошния посланик, беше толкова важно, че не можеше да го повери дори на дипломатическата поща. Джейсън му изглеждаше подходящ за една такава задача. Млад, интелигентен, добре обучен да си служи с пистолета и шпагата, а в известни моменти леденостуден и безогледен.

— Е, Джейсън, ще отнесеш ли пощата в Лондон?

— Разбира се — усмихна се мъжът. — Защо не?

Джеферсън не хареса усмивката му и остро попита:

— Кое е толкова смешно?

Джейсън веднага стана сериозен.

— О, нищо, сър. Само си помислих, че от едно пътуване, което има за цел купуване на расови английски коне за планцията ни, може да се извлече голяма полза.

— А онзи... Давалос от Ню Орлиънс е лейтенант от испанската армия, така ли?

Джейсън кимна.

— И ти си напълно сигурен, че вчера си го видял тук?

— Разбира се — отговори твърдо Джейсън.

— Внимавай, момчето ми... В писмата на президента до посланик Руфъс Кинг има някои неща, които испанците в никакъв случай не бива да узнаят!

Джейсън Севидж, слугата му Пиер и конярят Жак прекосиха Атлантика в изключително неблагоприятно време. Зимните бури бушуваха с неотслабваща сила. Когато шест седмици по-късно слезе в Лондон, Джейсън се закле, че никога вече няма да се качи на кораб през зимата. Но сега не беше време да мисли за люлеещите се стени на кабината и за постоянните пристъпи на морска болест. Чичо Гарет, постарият брат на баща му, го очакваше нетърпеливо на Бъркли Скуеър.

Гарет Ейнсли Севидж, лорд Сетърли, виконт Норууд, дук Роксбъри, беше вдовец повече от двадесет години; синовете му бяха големи мъже, когато Джейсън пристигна в Англия, за да завърши училището в Хароу. Дукът беше строен мъж на шестдесет и пет години. Сивите му очи, скрити дълбоко под гъстите черни вежди, винаги изглеждаха малко сънени, но величествената фигура привличаше и днес погледите на дамите. Умореният му цинизъм го отличаваше от повечето мъже — толкова по-учудваща беше привързаността, която изпитваше към племенника си.

Джейсън знаеше много добре, че дукът е един от най-близките съветници на английския премиер-министр Адингтън. Чичо му поставяше благото на страната си много по-високо от всички лични връзки и приятелства. Това означаваше, че тайните писма, предназначени за американския посланик, трябваше да бъдат запазени в тайна от дука, защото интересите на първата морска сила Англия се различаваха съществено от тези на независимите Съединени щати.

Изглежда, Роксбъри знаеше отлично какво става в главата на племенника му. Първата вечер разговорът не се въртеше нито около изразеното от Испания намерение да отстъпи колонията си Луизиана със столица Ню Орлиънс на френския император Наполеон, нито от претенциите на Съединените щати към същата тази Луизиана, нито пък около жизненоважния въпрос война или мир ще има между Англия и Наполеон. Трепкацият огън в камината и бутилката вино създаваха благоприятна обстановка за семейни разговори. Едва когато

се оттеглиха, дукът спомена името на човек, не принадлежащ към семейството.

Той спря в подножието на стълбата и заговори развеселено:

— Сигурно няма да се изненадаш особено, като ти кажа, че ужасните ти приятелчета Баримор и Харис ме засипват с въпроси кога ще пристигнеш. Можеш да бъдеш сигурен, че още утре ще потропат на вратата ти.

И наистина, не мина много време, преди английските му приятели да се втурнат с викове „Хей!“ и „Хелоу!“ в изискания дом на дука. Фредерик Баримор, наследник на баронска титла, беше на ръст почти колкото Джейсън и голям веселяк. Имаше светлосини очи, къдрава руса коса и беше известен с избухливия си нрав. Том Харис беше по-дребен, вече склонен към напълняване. Кафявите му очи гледаха тъжно и никак не подхождаха на огненочервената коса и обсипаното с лунички лице. Обикновено се държеше кротко и тихо, схващащо бавно и се задоволяваше да следва Баримор навсякъде.

— За Бога! — Баримор разтърси ръката на Джейсън и очите му заблестяха. — Толкова се радвам да те видя отново, Севидж! — изрева въодушевено той.

Харис само засия и тихо промълви:

— Аз също се радвам.

Между Джейсън, син на плантатор от Южните щати и французойка от Ню Орлиънс, и двамата млади английски аристократи лежаха цели светове. В действителност обаче тримата се допълваха отлично. След бурното посрещане те прекараха няколко часа в стаята на Джейсън, пийнаха бренди и освежиха старите си спомени.

— Ще дойдеш ли днес следобед на Бартъльмю Феър, за да гледаме борбата с петли? — попита Баримор. — Има един червен, истински звяр, който си заслужава да се види.

Джейсън си спомни бележката, която беше изпратил на Руфъс Кинг, и отклони поканата.

Изпрати приятелите си до вратата и на връщане срещна чичо си. Дукът искаше да се поразходи до „Уайтс Клаб“.

— Ела с мен — предложи той. — Бих могъл веднага да те предложа за член.

Джейсън поклати глава.

— Макар че се изкушавам от възможността да стана член на такъв известен клуб, съм принуден да откажа. Чакам бърз отговор на едно писмо, което изпратих тази сутрин. Не бихме ли могли да отидем някой друг ден? Например, в петък?

Дукът вдигна рамене. Сивите очи се втренчиха замислено в лицето на племенника му.

— Толкова млад, а вече с извънредно развито чувство за дълг... — промърмори той. — Променил си се. Не знам дали това ми харесва.

— Ако това ще те успокои, ей сега ще извърша някоя лудория — предложи подигравателно Джейсън. — Ако се постарая малко повече, тук ще настане същински ад.

Роксбъри го изгледа неодобрително.

— Искам да те помоля да не прекаляваш от самото начало? Веднага след излизането на дука пристигна отговорът на американския посланик. Джейсън бързо отвори плика и зарадвано прочете, че Руфъс Кинг ще го чака още днес в два часа.

Точно в два следобед Джейсън бе въведен в кабинета на посланика. Срещата можеше да премине неудобно, да, дори неловко, защото Джейсън много добре знаеше, че пълният, оплешивял мъж, който беше седнал зад писалището си, съвсем не е от привържениците на Джеферсън. От своя страна, Кинг знаеше, че посетителят е роднина на дук Роксбъри, който играеше трудно предвидима, но важна роля в английското правителство. А бащата на младия мъж, плантаторът Гай Севидж, беше един от най-добрите приятели на президента.

Ала Руфъс Кинг беше опитен дипломат и посрещна госта си със съвършена учтивост.

— Радвам се да се запознаем лично! Толкова съм чувал за вас.

Джейсън погледна учудено и Кинг изкриви лице в усмивка.

— Познавам бегло баща ви, а като всеки баща той обича да говори за сина си — обясни той. — Но, за да бъда честен, най-големите ласкателства за вас съм слушал от дук Роксбъри.

— Виждам, че славата ме е преварила — отговори сухо Джейсън.

— Все пак, по понятни причини и двамата са пристрастни, затова ще побързам да ви помоля да си съставите своя собствена преценка.

Руфъс Кинг избухна в смях.

— Да, боя се, че роднините са си такива. Е, кажете ми какво мога да сторя за вас.

Зарадван, че няма да губят повече време с баналности, Джейсън се изправи. Пред учудените очи на дипломата той започна да сваля тесния си тъмносин сюртук. Като забеляза смяното лице на Кинг, той се ухили и обясни:

— Не се тревожете! Още не ми е дошло времето да ме затворят в лудница. Но тук има нещо... — Той издърпа ръкавелите си. — ... няколко тайни документа за вас, затова реших, че никое място не е по-подходящо за тях от близостта до кожата ми. Моля за снизходителност.

Кинг се отпусна облекчено на стола си, но кафявите му очи останаха приковани в кожената торбичка, която Джейсън отвързваше от врата си.

— Това е причината да дойда при вас. Що се отнася до мен, радвам се, че най-после се отървах.

Кинг бързо разтвори писмото и се зае да разчита едрия, нечетлив почерк на Джеферсън. Когато свърши, вдигна глава и огледа посетителя с нескривано любопитство.

— Знаете ли какво съдържа писмото? — попита накрая той.

— Ваше превъзходителство, аз съм прост пратеник — отговори с обезоръжаваща усмивка Джейсън. — Знам само, че президентът Джеферсън гледа с добро око на евентуален договор за сътрудничество между Англия и Съединените щати, но това е всичко. — А това, каза си той, е опашата лъжа! Разбира се, че отлично знам защо Джеферсън иска този договор — за да отнеме Луизиана от французите веднага, щом те я получат от испанците, без да възникнат затруднения с англичаните.

— Аха — промърмори замислено Кинг. Вече му беше известно, че президентът има своя собствена система за доставяне и предаване на сведения. Дали този младеж беше най-обикновен пратеник? Щом му беше доверил толкова важни писма, президентът вероятно му бе дал и допълващи указания. Само че за кого и с каква цел?

Кинг се усмихна любезно.

— Е, ако това е всичко... Нека ви благодаря за бързото доставяне. — Той се изправи и протегна ръка на Джейсън. — Да се надяваме, че посещението ви в Англия ще се окаже успешно. Ако мога да направя нещо за вас, моля незабавно да ме уведомите.

— Разбирате ли нещо от расови коне? — попита ухилено Джейсън. — Тогава ще се появя при вас много по-скоро, отколкото си

мислите.

— Расови коне?

— Да. Дядо ми Арман Бове и аз смятаме да направим опит да развъждаме в Луизиана английски чистокръвни жребци. Дошъл съм в Лондон главно за да купя конете, които ще положат началото на новата ни порода.

— О, разбира се... Чичо ви спомена нещо подобно. Ако се вслушате в съвета ми, идете непременно при Тетърсол.

Джейсън това и направи. Придружаван неотлъчно от Баримор и Харис, той присъства на няколко търга и направи толкова добри покупки, че скоро конюшните на чичо му се напълниха с превъзходни жребци.

След известно време той си нае квартира на Сейнт Джеймс Стрийт. Настъпи времето да пообиколи Лондон с Баримор и Харис, но скоро в безгрижните им забавления се намесиха първите обезпокояващи признания.

Един късен предиобед, след прекарана в пиене нощ, Джейсън се събуди с толкова бучаща глава, че се усъмни в издръжливостта си. Пиенето, хазартът и скитанията трябваше да престанат, иначе щеше да се върне като инвалид в Ню Орлиънс!

Докато Джейсън се измъчваше от разкаяние, в стаята влезе слугата Пиер. Маймунското му лице изглеждаше смутено.

— Мосю — промърмори неуверено той, — търсили ли сте нещо тази нощ?

Джейсън го изгледа с мътни очи и попита, напразно стараейки се да вложи подигравка в гласа си:

— Как така? Кога? Може би в четири и половина, когато се върнах в къщи?

— Не знам, но дрехите ви в гардероба са разбъркани. Обувките също не са в обичайния ред.

Джейсън вдигна рамене и примижа от болка.

— Сигурно е било новото слугинче. Вече разбрах, че не може да сдържа любопитството си.

— Ако е така, тя се е поровила и в чекмеджетата ви, мосю — отговори с неподвижно лице Пиер.

— Какво означава това, по дяволите? Откъде знаеш, че някой се е ровил в чекмеджетата?

— Когато тази сутрин забелязах безредието в гардероба на мосю, побързах да огледам цялата стая, за да установя докъде се простира безредието. Който и да е бил, претърсил е стаята много основно. Постарал се е да остави нещата по местата им, но все пак е нарушил установения ред.

— Кажи на онай глупачка, че сме я видели, и че ако го направи още веднъж, ще наредя да я уволнят — отговори уморено Джейсън и побърза да забрави случилото се.

Седмица по-късно той посети нова разпродажба на Епсън Даун. Макар че снегът не се беше стопил напълно, слънцето грееше ярко и търгът беше привлякъл голям брой хора. Тримата приятели се разхождаха по оживените пътеки между боксовете, разглеждаха уелски понита, тежки коне от Шайър и, разбира се, чистокръвните, които интересуваха Джейсън.

Той беше застанал в края на обграден с въже кръг, където животните се предлагаха за продажба, когато го обзе неприятното чувство, че някой го наблюдава. В началото не се разтревожи особено, но усещането остана. Огледа внимателно пъстрата тълпа, но търсещият му поглед не откри никой, който да проявява прекомерен интерес към личността му.

Джейсън сви рамене и понечи отново да посвети вниманието си на конете в кръга, когато към него се приближи модно облечена двойка. В същия миг Баримор изсьска в ухoto му:

— По дяволите, идва оная Маркъм под ръка с Пендълтън!

Елизабет Маркъм беше изключително красива вдовица на около двадесет и пет години. Фигурата ѝ беше разкошна и вталената муселинена рокля с цветът на лавандула я подчертаваше още повече. Сlamена шапка с широка зелена панделка, вързана под ухoto, и бели ръкавици допълваха тоалета ѝ. Баща ѝ беше ърл Маунт, лорд Тримейн — титла, с която се беше сдобил преди малко повече от година след смъртта на по-стария си брат. Джейсън вече беше срещал Елизабет и родителите ѝ по време на вечерята, която дадоха в градската си къща и на която бяха поканили дук Роксбъри и американския му племенник. Искрящите светлокрафави очи на Елизабет и гъстата червеникова коса веднага бяха привлекли вниманието му. Двамата размениха няколко шаговити думи и през следващите дни той започна да търси

компанията Й. Дяволски красива жена, каза си и сега Джейсън и когато забеляза усмивката ѝ, в слабините му се надигна възбуда.

— Толкова се радвам да ви видя пак, Джейсън! В последно време се срещаме твърде често, не намирате ли и вие? Надявам се, че сте се насладили на ездата в Хайд парк, макар да не бях до вас. Бях неутешима, че не мога да ви придружа, но наистина имах друга уговорка. — Тя сложи ръка върху неговата и дяволито го изгледа през спуснатите си мигли. — Все пак смея да се надявам, че ще повторите поканата си. — После се обърна към придружителя си и сладко се усмихна. — Прощавайте! Представям ви Клив Пендълтън. — Закри устата си с ръка и избухна в смях. — Как можах да забравя! Вие вече се запознахте на вечерята на баща ми, нали?

Джейсън отговори хладно на краткия поклон на Клив. Вече знаеше, че мъжът е бил армейски капитан и е далечен роднина на семейство Тримейн. Говореше се, че починалият брат на сегашния ърл му бил кръстник. Джейсън не хареса Пендултън още от пръв поглед; студените сиви очи и тясното, подигравателно изкривено лице го отблъскаха. Но съумя да скрие отвращението си.

— Желаете ли да се присъедините към нас? — попита учтиво той.

Отговорът дойде от Елизабет.

— Не знам — промърмори колебливо тя. — Просто минаваме оттук и не бива да се бавим.

— Колко жалко — усмихна ѝ се Джейсън.

— Ще ви видя ли тази вчер в „Уайтс“? — попита Пендултън.

— Не, днес не. Поканени сме на мъжка вечер у Фреди Баримор. Нищо особено — малко карти и една-две бутилки вино. — За да се покаже учтив, прибави: — Няма ли и вие да дойдете?

За изненада на всички, Клив веднага се съгласи. Когато Елизабет и придружителят и се отдалечиха, Баримор изгледа мрачно приятеля си и изрева:

— Защо направи това, по дяволите? Този тип ще ни развали цялата вечер.

— Не вярвах, че ще приеме — сви рамене Джейсън и побърза да смени темата: — Да те взема ли от вас? — обърна се той към Харис.

Младежът познаваше склонността на приятеля си да изминава дълги разстояния пеш и недоверчиво се осведоми:

— Ще ходим ли или ще яздим?

— Но Том! — засмя се Джейсън. — Фреди живее само през три улици. Ако времето се задържи, вечерта ще бъде прекрасна. Естествено е да вървим пеш. Няма ли да дойдеш с мен?

Харис поклати решително глава. В този момент Джейсън отново изпита странното чувство, че някой го наблюдава или подслушва разговора им. Обърна се рязко, но никой от наобиколилите ги хора не гледаше към тях.

— Какво ти става, по дяволите? — попита раздразнен Баримор.

— Прощавай. Исках да кажа още нещо на Елизабет, но вече не я виждам — отговори извинително Джейсън.

— Така значи! Ще ти кажа само едно, Джейсън: най-добре е да не се доближаваш много-много до Елизабет. Тази жена се движи на границата на скандала и един ден ще повлече и други хора в пропастта. Щом си решил да се забавляваш, иди на Ковънт Гардън и си намери добро момиче за два шилинга. Нека някой друг опрости доброто име на тази дама — завърши предупредително той.

— Аз не съм някое хлапе с жълто около устата, приятелю — отвърна развеселено Джейсън. — Смятам, че мога да се оправям с жените.

— Но тя играе! — намеси се възмутено Харис. — Само за една година пропила цялото имущество на мъжа си! Накрая се наложи баща ѝ да погаси някои дългове. Цял Лондон знае, че си търси богат съпруг.

Баримор още не беше доволен.

— Най-добре е да не ѝ се мяркаш повече пред очите! — настоя упорито той. — Не забелязваш ли, че е простила пипалцата си към теб? И най-вече към парите ти.

В същия момент Клив Пендълтън каза нещо подобно на Елизабет:

— Ти изобщо не си даде труд да се прикриеш, скъпа моя — заговори злобно той. — Направо му се предложи! И как го погледна! Как кокетно присви уста!

— Какво друго да направя? — попита ядосано младата дама. — Кой поиска от мен да се сближа с него? Ако наистина искаш да изкопча тайните му, ще ме оставиш да го направя, както аз си знам. Сигурна съм, че Джейсън няма нищо против премрежения ми поглед и

кокетно присвитата ми уста. Доскоро ти също нямаше! А и сега става въпрос за него, не за теб!

— Все пак те съветвам да имаш предвид възможните последствия, скъпа. Не забравяй, че сега аз плащам сметките ти. Добре, че се сетих — я ми кажи колко изгуби снощи у мисис Евърет? Петстотин? Хиляда?

Елизабет сведе очи и отговори:

— Над хиляда.

— Така си и мислех. Баща ти ще ги изплати ли? — попита хладно той.

— Много добре знаеш, че няма, Клив! Не бъди толкова лош! Ако не платиш дълговете ми, той ще ме заточи до живот на село! О, Господи, как мразя Маунтакр! Аз никога не съм те предавала, Клив, не е ли така?

— Права си. И се надявам да остане така и за в бъдеще — проговори заплашително мъжът. След малко бръкна в джоба на жакета си и извади тежка кожена кесия, пълна със златни монети. — Дано ти стигне за начало. Но не забравяй, че трябва непременно да науча защо Севидж е дошъл в Лондон.

— Наистина ли смяташ, че има някакви тайни намерения? — попита замислено Елизабет. — Откакто е слязъл от кораба, посещава предимно търгове на коне и нощни заведения.

Пендълтън се усмихна злобно.

— Не е съвсем вярно. Още първия ден направи посещение на американския посланик. През следващите седмици онай дръзка стара лисица дук Роксбъри организира поне дузина интимни вечери, на които присъстваха единствено Кинг и Севидж. Много бих дал да разбера за какво са разговаряли! Имам усет към тези неща и съм уверен, че Наполеон ще плати много пари за ценните ми сведения. Не забравяй, че живея от това — и ти също, впрочем. Само не се увъртай толкова явно около Севидж.

— Е, добре. Все пак смятам, че се лъжеш. Севидж надали знае нещо важно.

— Да се лъжеш е човешко. Но трябва да сме добре подгответи и да не пропускаме и най-малката възможност. Преди да определя Севидж като безобиден, искам да го проучиш основно.

Самият той имаше удобен случай да го стори, защото прекара вечерта в игра на карти с Джейсън, Баримор и Харис.

Мрачните предсказания на Баримор не се сбъднаха. Макар че без Пендълтън вечерта щеше да протече по-приятно, той не развали настроението никому. Седяха на игралната маса до три часа сутринта.

Клив Пендълтън се оттегли пръв. Харис беше толкова пиян, че Баримор му предложи да го подслони в къщата си. Джейсън поседя още малко с Фреди, преди и той да реши да си тръгне.

Нощта беше прекрасна и американецът тръгна пеша към квартирата си. Уличните фенери хвърляха матова светлина върху пустата улица. Джейсън заслиза бавно към Сейнт Джеймс Огрийт. Беше изминал половината път, когато вниманието му бе привлечено от някакво движение в тъмната странична уличка. Беше само на няколко метра от нея и инстинктивно забави крачка. Незабележимо огледа празната улица и прокле лекомислието си. Не беше взел никакво оръжие. Богато украсеният бастун нямаше да свърши много работа, ако в тъмнината го дебнеше въоръжен нападател. Премисли светкавично дали да не се върне обратно, но двете фигури, които изникнаха от мрака, разрушиха плановете му в зародиши.

Двамата мъже го обикаляха като вълци, впечатлени от едрия му ръст. Забелязал колебанието им, Джейсън нападна пръв. Замахна, хвърли наметката си върху здравеняка, който беше по-близо, и с два скока се озова до него. Десницата му се стовари с такава сила, че вратът на непознатия едва не се счупи. Едновременно с това коляното му се заби в слабините на гиганта. Първият се строполи на настилката, виейки се от болка. Джейсън се обърна светкавично и в последния момент успя да отбие удара на втория с бастуна си. Бастунът се разстрои на парченца, но Джейсън имаше достатъчно време да се наведе и да вдигне от земята оръжието на първия нападател. Той насочи дебелата тояга към втория мъж, който неочеквано загуби смелост, врътна се и хукна да бяга. Когато се обърна към падналия, Джейсън го видя да се отдалечава с несигурни крачки в противоположна посока. В продължение на един дълъг миг Джейсън остана неподвижен, поемайки си тежко дъх. В съзнанието му отново се промъкна усещането, че не е сам, че в сянката на улицата се е притаил още някой и го наблюдава. Той се поколеба, но в крайна сметка реши да не се занимава с тайнствения призрак. Все пак не беше глупак!

Вдигна наметката си, стисна здраво завладяната тояга и продължи по пътя към квартирата си.

На следващата сутрин се събуди в ужасно настроение. Съобщението, че е пристигнал чично му, също не успя да го подобри, защото все още не беше облечен. А тъй като Роксбъри никога не идваше в ергенското му жилище, трябваше да бъде непрекъснато нашрек. Джейсън седна на масата за закуска и го загледа с нарастващо недоверие.

Тъй като дукът нямаше намерение да заговори пръв, младият мъж не се стърпя и запита:

— Каква е причината за ранното ти посещение?

— Недей така, момчето ми! Бях наблизо и си казах, че не е зле да мина да те видя. Как си в последно време?

— Благодаря, не се оплаквам.

— Това ли е всичко? Сигурен съм, че добре се забавляваш — отвърна невинно чично му.

Джейсън го разглеждаше замислено. Дали Роксбъри беше узнал за случилото се миналата нощ? Ако да, откъде беше научил толкова бързо? Джейсън отпи гълтка кафе и отговори:

— Забавлявах се отлично. Баримор и Харис ми показаха всички дупки на порока, а аз лично открих няколко, за които двамата нямаха и понятие. Снощи играхме карти у Баримор заедно с Харис и Пендълтън. Доволен ли си?

Дукът смръщи чело.

— Приятел ли ти е Пендълтън, момчето ми?

Джейсън се облегна назад в креслото.

— Не, не бих казал. По-скоро ми се струва, че двамата с Елизабет Маркъм се появяват именно тогава, когато най-малко ги очаквам. Струва ми се, че Пендълтън търси приятелството ми — но нямам представа защо.

— Мисля, че е време да ти кажа нещо повече за Клив Пендълтън. Той в никакъв случай не е просто момче, което изпитва възторг от дребните скандали в обществото. Беше армейски офицер, но преди две години продаде патента си. Може би трябва да ти обясня, че началниците му са го посъветвали да върне офицерския си патент. Оттогава започнах да проявявам известен интерес към него. Трябва да знаеш, че Пендълтън притежава особен талант. Може да прочете за

секунди документ или писмо и да запомни завинаги прочетеното. Ще ти го каже дума по дума дори след няколко месеца. Когато бяхме във война с Наполеон, командващият го изпрати зад линията на фронта. Заслугите му бяха неоценими — докато се изясни, че е продавал сведения на всички страни срещу високо заплащане. Много непатриотично. Нищо не беше доказано, но го посъветваха да се върне в цивилния живот. И той го направи, но оттогава остана в полезрението ни.

— И? — попита с нарастващо напрежение Джейсън.

— Старата песен, момчето ми. Нищо не може да бъде доказано. Не можем да го арестуваме само защото обича да се показва в компанията на известни френски агенти.

Джейсън изсвири тихо през зъби.

— Искаш да кажеш, че Пендълтън ме смята за извор на... интересна информация? — попита предпазливо той.

— Вероятно да — засмя се дукът; — Бъди внимателен, Джейсън. Пендълтън е извънредно корав противник.

— Ще взема присърце предупреждението ти, вуйчо. Но какво ли би могъл да узнае от мен?

— Сигурен съм, че няма да узнае нищо — защото ти нямаш тайни — заключи дукът.

Баримор и Харис заминаха на село. Джейсън ги увери, че ще ги последва, защото в петък беше обещал да присъства на вечерята, давана от майката на Елизабет. Дали младата вдовица щеше да продължи да го ухажва? Дали Пендълтън отново щеше да направи опит да му изтръгне някоя тайна? Случаят да наблюдава двамата заедно не беше за изпускане.

На сутринта в петък Джейсън придружи чично си на езда в Хайд парк. Лондончани ходеха там само за да ги видят и именно по тази причина досега Джейсън беше бягал от парка като от чумата. Разбира се, много скоро се срещнаха с Клив Пендълтън. Този път обаче офицерът само докосна с пръсти шапката си и отмина. Джейсън размени многозначителен поглед с Роксбъри и дукът сви рамене.

— Да не си го обрал на карти?

— Не. Не ми се вярва да се сърди. Може би е сменил тактиката и е предоставил на Елизабет правото да ме обработи.

Клив наистина се бе запътил към помагачката си. Намери я в толкова лошо настроение, че всеки друг на негово място би си тръгнал. Без да остави време на слугата да вземе палтото му и да излезе, Елизабет се обърна към влезлия и ядно изкрештя:

— Онова проклето циганче и майка му са тук!
— Циганче ли?

— Я не се прави, че не си я забелязал! Да не мислиш, че не виждам как си се втурнал да завладееш парите й?

— Не те разбирам — отвърна ледено Клив.

— Говоря за милата си братовчедка Катрин — или Тамара, както я наричат мръсните цигани. Ще ти кажа и още нещо, скъпи мой: тя не може да те понася! Никога няма да я направиш своя жена!

— Все ми е едно понася ли ме или не — отговори невъзмутимо Клив. — Майка ѝ ме смята за приемлива партия. Значи Катрин е тук?

— Но не е поканена на вечерята. Затова не си прави напразни надежди!

— Тогава не разбирам защо си толкова развлнувана от идването ѝ. Щом няма да се появи на вечерята, нищо не може да застане между теб и Севидж. Пък и аз веднага бих се погрижил да го предотвратя.

— Така значи! Аз мога да изпълнявам ролята на твоя курва и да събирам всякакви сведения, но мръсната малка циганка трябва да бъде опазена от нечистите помисли на мъжете! — Елизабет избухна в подигравателен смях. — Що за двойка сме ние, Клив? Можехме да наследим цяло състояние, когато старият ѝрл умря — ти като негов кръщелник, а аз като племенница, — и точно тогава се появи онази жалка старица с дъщеря му Катрин и несъщия му син Адам! Ако знаеш как ми се иска да ѝ извия врата със собствените си ръце!

3

По същото време Катрин Тримейн седеше в спалнята точно над тях и се взираше потиснато към „Гросвенър Скуеър“. Погледът ѝ обходи уличната настилка, елегантните къщи, които обграждаха площада, и се заря надалеч, търсейки с копнеж спокойните зелени поляни на Лестършър. Макар че все още предпочиташе свободния живот в провинцията пред трескавата суетня на града, тя беше придобила поне външния облик на граждanka. Обличаше се, както се очакваше от дъщерята на старо благородническо семейство, и се държеше по същия начин. Ако нямаше друг изход, умееше да разговаря училиво дори с остроумни възрастни дами и да им налива чай.

Но дори и времето, което трябваше да прекара в строгото училище за млади дами, не можа да прекърши своенравието ѝ, да потуши копнежа за безгрижието и свободата, с които бе свикнала при циганските си приятели. Като си спомни мисис Сидънс и „Семинара за млади дами“, меките ѝ устни се изкривиха в злобна усмивка, а бадемовидните виолетови очи заблестяха опасно. В продължение на един дълъг миг в душата ѝ се надигнаха отново гневът и непреодолимото желание за съпротива, изпитани в онази злощастна сутрин, когато старата Рейна я отведе при баща ѝ, ърл Маунт; за кой ли път преживя възмущението и безсилната ярост, когато бе изтръгната от безгрижния и вълнуващ цигански живот и бе напъхана в стегнатия корсет на аристократичното семейство. Двамата с Адам се бяха вкопчили един в друг и се утешаваха взаимно, защото тримата чужди хора изискаваха от тях какви ли не странни неща. Трябваше да се мият всеки ден и да носят обувки. Какъв късмет, каза си усмихнато тя, че истинската ѝ майка, лейди Тримейн, беше достатъчно деликатна да не ги засипе веднага с буйни изблици на любов. В началото Катрин се отнасяше с дълбоко недоверие към ухаещата, толкова млада на вид дама, която така внезапно бе заела мястото на Рейна, и със сила потискаше надигащата се в сърцето ѝ привързаност. Много по-късно Катрин проумя, че майка ѝ е достойна за любов.

В този миг мдадоликата жена, която лежеше с подута челюст на леглото зад нея, простена тихо и девойката се втурна да ѝ помогне.

— Какво да направя за теб, мамо? — попита с нежна загриженост тя. — Да измия ли лицето ти с розова вода?

Рейчъл беше стройна жена със светлосини очи и фини черти на лицето. С тъмнокафявите си къдици тя приличаше повече на сестра на Катрин, отколкото на нейна майка. Тази сутрин бяха извадили загноилия зъб, но болките продължаваха да я мъчат.

Тя направи опит да се усмихне и отговори:

— Не, мила моя. Остави ме да полежа. Надявам се, че след известно време ще мога да прегълъщам и тогава ще изпия чудесния бульон, който е приготвила мисис Бароус. Защо не се възползваш от това неочеквано пътуване до Лондон? Защо не идеш да посетиш Аманда Харис? Сигурна съм, че ще се радва да те види.

Катрин сви рамене.

— Предпочитам да не ходя. Аманда вероятно има други планове. Освен това нашето пребиваване ще бъде съвсем кратко, нали? Не сме дошли тук за развлечение.

— Права си — усмихна се измъчено Рейчъл. — Все пак не е лошо да слезеш при леля си на чай. Така поне ще излезеш от тази стая.

Катрин изпръхтя възмутено — звук, който никак не подобаваше на една дама.

— Предпочитам да седя в мазе, пълно с мишки, вместо да слушам глупостите на леля Сеси за предстоящата вечеря! Не стига, че сутринта заяви пред всички колко ненавреме идваме! Да не мисли, че нарочно те е заболял зъбът?

Рейчъл въздъхна. Възпаленият зъб ѝ причиняваше силни болки и просто трябваше да дойде в Лондон, за да го извади. Всъщност и тя предпочиташе да не се мярка много пред Сеси. Горчивото недоволство на етърва ѝ почиваше на факта, че след смъртта на големия си брат съпругът ѝ наследи единствено титлата, докато обширните имоти и значителните парични суми, свързани с нея, останаха притежание на Рейчъл, Катрин и Адам. Години наред Рейчъл се бе старала да поддържа добри отношения със Сеси, но студенината и egoизмът на по-възрастната жена правеха това невъзможно.

Онова, което много повече тревожеше Рейчъл, беше презрението, с което Катрин се отнасяше към забавленията на модерните млади

дами. Тя беше вече на осемнадесет години, а продължаваше да препуска на коня си или да прекарва по цял ден в циганския табор, вместо да се поинтересува какви рокли се носят в момента. Не се въодушеви дори от възможността да прекара няколко дни в Лондон. Познаваше твърде малко млади мъже и изглежда беше напълно доволна от сегашния си начин на живот.

Циганският табор беше още една от изненадите в завещанието на мъжа й. В документа се посочваше изрично, че родът на Рейна има неотменимо право да лагерува на поляната край Маунтакр. И това, след като в първото си вълнение лордът беше решил да хвърли старата циганка в най-близкия затвор. Само горчивите сълзи на Катрин и враждебното й мълчание го бяха накарали да я освободи. Скоро беше проумял, че ако накаже Рейна и циганите, пропастта между него и единственото му дете ще се задълбочи още повече. Макар и неохотно, той позволи на децата да посещават циганите. Това със сигурност не му харесваше, но поне дъщеря му вече не гледаше на него като на смъртен враг. Той беше строг, студен човек, който почти никога не изваждаше на показ чувствата си, но често се опитваше да покаже на Катрин колко я обичаше. Защо ли не постъпваше така и с мен, каза си измъчено Рейчъл, така в брака ни щеше да има поне малко любов...

Рейчъл разтърси глава, за да прогони тъжните мисли, и се обърна отново към дъщеря си, която крачеше неспокойно из стаята.

— Не обръщай внимание на Сеси, скъпа моя — каза меко тя. — Тя си е такава. Хайде, разгледай поне къщата.

Катрин усети, че Рейчъл предпочита да остане сама. Затова излезе, прекоси с леки стъпки коридора и влезе в малката стара библиотека, която на сутринта й беше посочила леля Сеси. Катрин обичаше библиотеката. Едната стена беше изцяло покрита със стари томове, подвързани в кожа. На отсрещната стена имаше огромна каменна камина. Пред нея беше поставен старомоден кафяв диван, а пред прозореца имаше огромно писалище.

Едва беше затворила вратата след себе си, когато някой влезе в библиотеката. Катрин очакваше да види някой от слугите и се обърна с въпросителна усмивка. Вместо това пред нея се изправи Клив Пендълтън. Усмивката замръзна на лицето й.

— Тъй като ти упорито ме избягваш, мога да се смяtam за щастлив, че реших да посетя Елизабет именно сега — започна той.

— Сбъркал си вратата — отговори твърдо Катрин. — Аз не съм Елизабет.

Мъжът потисна напирация гняв и се усмихна. Посегна и я помилва по бузата. Катрин се стресна, сякаш я беше ударил, и отблъсна ръката му.

— Кой знае какво ни готви бъдещето — промърмори многозначително мъжът. — Ако можеше да преодолееш детинското си недоверие към мен, щеше да установиш, че имам какво да предложа на една жена. Майка ти със сигурност няма да има нищо против, ако... ако те просветя по някои въпроси.

Хладният му поглед се плъзна по тялото й и той отново бе обзет от онова сладко-горчиво чувство, което само Катрин беше в състояние да събуди в душата му. Защо трябваше малката да се върне след всичките тези години? Защо беше станала толкова красива? Клис простена задавено. Спокойствието му изчезна и той я сграбчи в обятията си.

Когато усети топлата й, мека уста, той я притисна с все сила до себе си и провря език между устните й.

Катрин очакваше тази целувка и тъй като не знаеше какво означава това нежно докосване между мъжа и жената, беше любопитна да разбере какво се случва в опиянението на страстта. В първия момент остана неподвижна, но скоро разбра ужасната си грешка — чуждият език в устата й беше неприятен, а когато ръката му се спусна надолу към гърдите й, стройното моминско тяло се потресе от отвращение. Объркана и отвратена, тя го бълсна с все сила, но без успех. Клис се направи, че не усеща съпротивата й, и я притисна още по-силно до себе си. Катрин трябваше да напрегне всичките си сили, за да освободи едната си ръка. Побесняла от гняв, тя сви юмрук, замахна и го удари по ухото. В същото време острото й токче настъпи крака му. Нападнат по толкова болезнен начин, Клис беше принуден да я пусне. Страстта му угасна също толкова бързо, колкото се беше появила.

Без да го удостои с поглед, Катрин грабна от писалището сребърния нож за отваряне на писма и го насочи право в гърдите му. Когато Клис направи несигурна крачка към нея, тя изфуча като разярена тигрица:

— Остани на мястото си! Ако се приближиш, ще ти покажа как циганите умеят да си служат с ножа!

Клив разбра, че днес няма да постигне нищо повече, затова ѝ се усмихна, сигурен в крайната победа, и излезе от библиотеката.

Трябваше да мине доста време, преди Катрин да се успокой. Тя прекоси помещението, коленичи пред камината и протегна ръце към весело пращащия огън. След малко приседна на дивана, облегна глава на една възглавница и тъжно се загледа в пламъците. Мислите ѝ се понесоха към Адам. Дали наистина беше щастлив в далечната Америка, както я уверяваяше в малкото си писма? Много ѝ липсваше и до днес, след тригодишно отсъствие.

Катрин беше много самотна, макар да не го осъзнаваше. В училището на мисис Сидънс имаше една-единствена приятелка — плахата и мека Аманда Харис. За съжаление приятелството им не тряя дълго. Когато завършиха училище, пътищата им се разделиха. Аманда заживя при баба си, овдовялата дукеса Ейвън, а Катрин се върна в Хантърс Хил. Тя беше щастлива да живее отново на село и не обръщаше внимание на света около имението.

Къщата беше обхваната от приготовленията за вечерята. Последното, което Катрин чу, преди да заспи, беше камбаната на големия часовник в партера.

Часове по-късно девойката изведнъж се събуди. Не знаеше какво я е стреснало, но ако се съдеше по шумовете, които долитаха откъм партера, балът на леля Сеси беше в разгара си. Безшумна като котка, Катрин се протегна и примигна към бледата жарава в камината. Понечи да стане, когато шумоленето на хартия я накара да замръзне на мястото си.

Тя надникна иззад възглавницата и изненадано видя зад писалището напълно непознат мъж. До лакътя му трепкаше запалена свещ, тъмната му глава беше сведена над разпечатано писмо. Очевидно не беше забелязал спящото момиче.

Катрин не можеше да види лицето му, но от начина, по който беше облечен, заключи, че е един от гостите на леля ѝ. Внезапно, сякаш бе усетил, че някой го наблюдава, мъжът вдигна очи. Светлината на свещта огря лицето му и сърцето на Катрин се сви болезнено. Девойката се взря като хипнотизирана в това твърдо, тъмно лице. Странна възбуда завладя тялото ѝ. Очите на непознатия обхождаха

изпитателно помещението. Когато не откри нищо, той сви леко широките си рамене и отново се наведе над писмото.

Обзета от сляпа, с нищо необоснована паника, Катрин скочи и се плъзна към вратата. Не разбираше защо се уплаши толкова от присъствието на чуждия мъж, знаеше само, че трябва веднага да избяга. Тъкмо протегна ръка към бравата, когато гръмовит глас с чужд акцент я закова на място.

— Arretez! Спрете! Стоп!

Катрин се обърна и го видя да става от стола; очите им се срещнаха. Внезапно страхът изчезна и тя се ядоса на глупостта си. Не знаеше какво друго да направи, затова му се изплези нахално и хукна нагоре по стълбата, сякаш я гонеха всички демони на ада. Веселият му смях продължаваше да кънти в ушите ѝ.

Като дете, което се плаши от чужди хора, Катрин изтича да се скрие в стаята на майка си. Тя почука, вмъкна се бързо вътре и затръшна вратата.

— Катрин! — извика изненадано Рейчъл. — Какво ти е, детето ми? Защо си още будна? Много е късно.

Катрин я целуна леко по бузата и отговори:

— Заспах долу в библиотеката и се събудих само преди минута. Какво да направя за теб?

Двете поговориха малко, после Катрин пожела на майка си лека нощ и се прибра в стаята си.

Нито Рейчъл, нито Катрин бяха помислили да вземат прислужница със себе си в Лондон. Девойката се съблече сама, пъхна се гола в леглото и се наслади на грешната радост, която я изпълни при допира на меката завивка. Хихикайки тихо, тя си представи какво щеше да каже майка ѝ, ако можеше да я види. Внезапно приповдигнатото ѝ настроение се изпари и по тясното лице пробяга тъмна сянка. В мислите ѝ отново изникна тъмното, дръзко лице на непознатия в библиотеката. Зелените очи сякаш я пронизаха.

Катрин се опита да прогони мъжкото лице от мислите си, но то и едрата, широкоплещеста фигура сякаш се бяха вдълбали в паметта ѝ. И сега усещаше онова непонятно вълнение, което я бе обзело при вида на коравото, мускулесто тяло, скрито под небрежната елегантност на облеклото, чувстващо польха на безогледната жажда за приключения,

която се излъчваше от цялото му същество. Колко прекрасно беше, когато го бе наблюдавала скрито...

Неспокойна, измъчвана от странни мисли и непознати чувства, тя се мяташе в леглото си. След малко забарарабани ядно по невинните възглавници и се нарече глупава гъска. Как можеше да се захласва така по мъж, когото никога повече нямаше да види? Пък и той вероятно е само някой надут пуйк, каза си сърдито тя, и ще ми доскучае до смърт, ако трябва да слушам приказките му.

Ала нищо не можеше да го прогони от фантазията ѝ. Тя въздъхна примирено и започна да си представя възможните продължения на кратката им среща. Малко преди да заспи, се замисли как ли щеше да се почувства, ако коравите му устни се бяха впили в нейните.

Джейсън Бове дъо Юлоа Севидж избухна в смях и се отпусна на стола си. Каква нахална малка обесница! Така го уплаши, когато вдигна поглед и я видя да се промъква към вратата! Изобщо не очакваше, че една млада дама може да му изплези езика си. Джейсън смиръчи замислено чело. Знаеше, че не може да е била някоя от слугините, защото роклята ѝ беше много елегантна; но пък не беше облечена като за бал, следователно не беше някоя от гостенките. Сестрите на Елизабет бяха твърде малки... Коя, по дяволите, беше тази малка красавица със святкащи от гняв очи? Помисли още малко, после с въздишка се посвети отново на разчитането на писмото на Баримор. Приятелят му имаше ужасен почерк!

Джас!

Кога най-после ще дойдеш? Ловът не ни доставя никакво удоволствие и двамата с Харис не преставаме да се дразним. Вече знам, обещал си да придружиш Аманда и баба ѝ до Браунли, но не можеш ли да ги убедиш да тръгнат малко по-рано?

Достатъчно за нашите проблеми. Тъй като знам, че проклет конекрадец като теб се интересува единствено от разните му там кранти, аз се поогледах наоколо и открих няколко, които със сигурност ще ти се понравят. Видях ги в един цигански лагер, разположен в имението на графиня Маунт (това е лелята на прекрасната Елизабет). Ако искаш, Харис ще те запознае с графинята, макар че годината на траур още не е истекла. Най-добре е да сключиш сделката със самите цигани. Във всеки случай конете са първокласни. Но нали знаеш, циганите рядко се задържат дълго на едно място — затова побързай да дойдеш.

Изпращам това писмо по най-nahалния си слуга. Дадох му строга заповед да те намери, където и да си. Дано има късмет да те завари в някое неловко положение.

Твойт предан приятел Фредерик Баримор

Пратеникът на Фреди предаде писмото на Джейсън на самия бал, докато всички танцуваха — сякаш беше въпрос на живот и смърт. Като внимателен домакин бащата на Елизабет го отведе в библиотеката и го оставил сам, за да прочете необезпокояван предполагаемата катастрофална вест. Типично за Баримор — да обяви намирането на няколко коне за събитие от световен машаб!

Джейсън се усмихна и хвърли писмото в догарящия огън. Реши, че няколко дни на село ще му се отразят много добре. И без това беше започнал да скучае, особено откакто някои възрастни дами упорито се опитваха да го въведат в семейства с дъщери на възраст за женене.

Когато зад гърба му се чу лек шум, Джейсън се обърна рязко и се изненада от разочарованието, което изпита. Защо ли в стаята бе влязла Елизабет, а не вълнуващото момиче от преди малко?

С подканваща усмивка и чаровно поклащане на хълбоците Елизабет се запъти към писалището. Меднозелената бална рокля беше толкова дълбоко изрязана, че едва закриваше гърдите ѝ. Уханието на парфюма ѝ го обгърна в сладка мъгла. Гласът ѝ прозвуча омайващо:

— Ето къде сте се скрили! Татко каза, че сте получили неприятна вест. Надявам се, че не е било нещо сериозно?

— Не. Но ако знаех, че неприятната вест би могла да ви доближи до мен, щях много отдавна да се погрижа да получа някоя.

Елизабет го удари с ветрилото си по ръката.

— Ах, какъв сте бил! Просто се разтревожих за вас, нищо повече.

Тя го погледна с нескрито любопитство, но Джейсън не отговори на неизречения въпрос и бавно я привлече към себе си.

— Само от загриженост ли дойдохте тук? — попита съвсем близо до устата ѝ той.

Преди младата жена да успее да отговори, той затвори устата ѝ с бурна, почти груба целувка, която не оставяше съмнение за обзелото го желание. Елизабет се притисна до него, замаяна от натиска на устните му. По тялото ѝ пробягаха сладостни тръпки.

— Ще се срещнем ли след бала на някое не толкова оживено местенце? — попита тихо Джейсън, но Елизабет побърза да се

изтрягне от прегръдките му.

Тя отстъпи крачка назад и започна да си вее с ветрилото.

— Много сте нахален, сър! Мисля, че сте си съставили погрешна преценка за мен. Не мога да остана насаме с вас. Трябва да внимавам за доброто си име. — Гласът ѝ звучеше прегракнало. — Лондон е пълен с клюкари. Ами ако ни види някой?

Джейсън се усмихна с нескривана ирония.

— Какво предлагате? — попита направо той.

Този въпрос и желанието, което беше изпитала в прегръдките му, я накараха да загуби самообладание, макар и само за миг. Елизабет му обърна гръб и несигурно захапа долната си устна. Беше ѝ омръзно да зависи изцяло от милостта и великодушието на Клив Пендултън и отчаяно си търсеше добра партия за женитба. Джейсън Севидж беше точно мъжът, от когото имаше нужда.

За съжаление тя знаеше много добре, че Джейсън и насын не помисля да се обвърже. А след като веднъж вече беше станала тема за разговор на целия град, не можеше да си позволи да завърже открита връзка с красивия джентълмен от Луизиана. От друга страна пък — ако станеше негова любовница, той със сигурност щеше да прояви щедростта си. Можеше да се надява на скъпи подаръци и накити, които по-късно да превърне в приятно звънтящи златни монети. Освен това положението на поддържана любовница ѝ даваше значителни шансове един ден да стане мисис Севидж. Думите, пошепнати сред копринените възглавници, вече бяха отвели немалко мъже пред олтара. Тя го изгледа дяволито и въздъхна:

— Толкова сте нетърпелив. Оставете ме да помисля.

Джейсън разгада без усилие хода на мислите ѝ и не можа да удържи подигравателната си усмивка. Поклони се и отвърна:

— Вие сте възхитителна, мадам. Очаквам с нетърпение решението ви. Ала след като сте толкова загрижена за доброто си име, смяtam, че е най-добре да не ни виждат повече заедно.

Елизабет не можеше да се откаже толкова лесно от приятното усамотение.

— Винаги ли сте толкова предпазлив? — предизвика го тя. — Тогава не е чудно, че посланик Кинг ви приема с такова удоволствие!

Джейсън присви очи. Чично му го беше предупредил, че Елизабет Маркъм работи за Клив Пендултън, но той не бе пожелал да повярва.

Ето че тя наистина се готвеше да го разпитва.

— Откъде знаете, че ходя често в посолството? Да не сте наредили да ме шпионират? — попита хладно той.

Многозначителната усмивка на Елизабет се изпари. Отговорът ѝ прозвуча остро:

— Не ставайте глупав! Само се пошегувах. Ако ме обвинявате в подобни прегрешения, най-добре е да си отида. Не си правете труда да ми се извинявате. — Тя разтърси кестеневите си къдици и се обрна към вратата.

Джейсън рязко я обрна към себе си и без колебание я притисна в прегръдките си.

— Простете неучтивостта ми — проговори бавно той, — но нямам никакво желание да слушам клюки за посланици и поканите им. Вие сте твърде красива, за да си губим времето с такива разговори. Останете при мен и ще ви покажа какво имам предвид.

Елизабет усети, че ядът ѝ премина. Направо се разтапяше от докосването му. Погледна го в очите и добрите ѝ намерения отидоха по дяволите. Защо всъщност не остане при него?

Джейсън прочете отговора в очите ѝ и затвори устата ѝ с дълга, настойчива целувка. Когато забеляза, че тя отговаря на целувката му, освободи устните ѝ и прошепна в ухото ѝ:

— Ако заключим вратата, никой няма да ни пречи. Изкушението беше голямо. Елизабет усещаше до себе си топлото му тяло, а догарящият огън в камината и тихото, отдалечно помещение сякаш я канеха да се отпусне в обятията му. Никой нямаше да им попречи, защото никой освен баща ѝ не знаеше къде са, а той беше длъжен да забавлява многобройните гости и сигурно отдавна ги беше забравил.

Джейсън се озова с две крачки до вратата и завъртя ключа. Очите му потъмняха от желание. Елизабет разбра, че ей сега ще я обладае. Тя също едва се сдържаше, а вероятността да ги открият правеше нещата още по-възбуджащи.

Джейсън я положи нежно на дивана и впи устни в меката ѝ шия. Когато ръката му се плъзна под роклята и започна да милва бедрата ѝ, Елизабет примря от наслада. За да запази приличие, се опита да го отблъсне, но той само стисна ръката ѝ и я зацелува с цялата си страст.

В тялото ѝ лумнаха пламъци. Търсещата му уста изследваше меката ѝ гръд. Много ѝ се искаше да усети голата му кожа върху

своята.

Джейсън отвори корсажа на роклята ѝ, топлата му ръка помилва връхчетата на гърдите ѝ, устните му се спуснаха настойчиво върху нейните. Другата му ръка отметна роклята и настоятелните му пръсти откриха меките косъмчета между краката. Когато докосна най-интимното ѝ място, Елизабет простена от наслада. Цялото ѝ тяло трепереше от необуздано желание. Ако скоро не я вземеше, щеше да закреши. Ръцете ѝ се вкопчиха в кадифения жакет, от гърлото ѝ се изтръгна задавен писък:

— Съблечи се!

— Следващия път — промърмори небрежно Джейсън. — Какво ти пречи жакетът?

Той свали черните си копринени панталони и напиращата му мъжественост потърси топлата ѝ утроба. Елизабет усети силния натиск и се изви като дъга насреща му. Прекрасно беше да го усети в себе си — грамаден и пулсиращ. Господи, каква наслада! Тя не можа да се удържи и изкреша:

— Джейсън, вземи ме!

Устните му затвориха нейните с почти брутална настойчивост. Ръцете му притискаха гърдите ѝ, тялото ѝ се разтрепери под напора на мощните му тласъци и времето спря.

След бурния оргазъм, който отне дъха ѝ, Елизабет дълго лежа доволна на меките възглавници. Никога преди това не беше усещала такова пълно удовлетворение. Върна се бавно в действителността и най-после осъзна цялото значение на случилото се. Скочи като ужилена.

— О, божичко! — проплака тя. — Какво ли ще си помислиш сега за мен!

Ала Джейсън, който тъкмо обуваше панталоните си, се приведе и я целуна меко.

— Мисля, че си великолепна жена, и се надявам, че скоро ще ми позволиш да те видя цялата.

Това не бяха думите, които Елизабет жадуваше да чуе, но поне ѝ даваха повод да се надява. Джейсън чакаше с нетърпение новата им среща!

Двамата решиха да се върнат поотделно в балната зала. Джейсън излезе пръв, за да даде възможност на Елизабет да се качи в стаята си

и да отстрани подозрителните следи.

Той спря на входа и огледа внимателно обширното помещение. Откри седналата до баба си Аманда Харис и се запъти към тях. Огъста Дъдли, дукеса Ейвън, имаше бяла коса и живи черни очи. Беше почти седемдесетгодишна. Цял Лондон я знаеше като всяващ ужас стар дракон и Джейсън не се чувстваше много добре в кожата си, възнамерявайки да я помоли да тръгнат по-рано. Все пак си струваше да опита, затова се насочи към дивана, без много да му мисли. За негова изненада, Огъста Дъдли веднага се съгласи. И на нея й беше доскучало от безкрайните балове и следобедни чайове. През целия сезон беше общувала с все едни и същи лица.

— Искате ли да тръгнем след една седмица? — попита тя.

— Отлично — поклони се зарадвано Джейсън. — Аз ще се погрижа за всичко. А сега — Аманда, мога ли да те помоля за този танц?

Аманда се изчерви, сведе очи и сложи ръката си в неговата. Девойката не беше много висока и макар и червенокоса, никак не приличаше на брат си. Всъщност тя беше възхитителна млада дама и Джейсън я обичаше като по-малка сестра. Двамата бяха добри приятели и много обичаха да бъбият. Така стана и сега. Към края на танца Джейсън си припомни невероятната хлапчка с оплезен език и гневни очи и любопитно попита:

— Знаеш ли дали у Елизабет пребивава някаква млада дама?

За момент Аманда го изгледа объркано, но скоро лицето ѝ се проясни.

— О, сигурно говориш за Катрин! Нямах представа, че е в Лондон. Защо ли не е дошла у нас?

— Коя е тази Катрин?

— Тя е братовчедка на Елизабет.

— Аха — промърмори разочаровано Джейсън. Не беше редно да потърси запознанство с младото момиче, особено след случилото се между него и Елизабет тази вечер. Макар и със съжаление, той побърза да прогони непозната от мислите си и не чу почти нищо от въодушевения разказ на Аманда за миналото на приятелката ѝ. За съжаление щеше да дойде време, когато щеше да се проклина, че не е слушал внимателно.

Елизабет се върна в салона и Джейсън проследи с присвiti очи как тя се запъти право към Клив Пендълтън. Значи наистина е искала да го разпита! Усмихна се мрачно и неволно се запита дали ще каже на Пендълтън всичко, което бе станало в библиотеката.

Но Елизабет нямаше намерение да го прави; връзката ѝ с Джейсън трябваше да остане в тайна. Ако Клив откриеше, че се опитва да примами Джейсън в клопката на брака, той непременно щеше да намери начин да осути плановете ѝ. Тя беше твърде ценна за него и не можеше да рискува да я загуби.

Когато Елизабет се приближи, Клив вдигна очи. Сбогува се със събеседника си, взе я под ръка и я отведе настрана.

— Е? — попита тихо той. — Какво откри?

Елизабет се огледа нервно и отговори също така тихо:

— Нищо не ми каза. Още щом споменах Кинг, ме обвини, че го шпионирам.

— Преувеличаваш — изръмжа раздразнено Клив и в студените сиви очи проблесна недоверчива искра.

— Е, може и да преувеличавам — отговори бавно младата жена.

— Но ми трябва малко време, за да почне да ми се доверява. Нима очакваш да ми разкаже всичко, след като едва се познаваме? Джейсън не е глупак, Клив.

— Бих ти препоръчал да побързаш и да заслужиш доверието му — отвърна остро Клив. — Ако искаш да продължа да плащам дълговете ти.

Елизабет стисна устни, но се принуди да запази спокойствие.

— Имам намерение да стана незаменима за Джейсън Севидж, повярвай ми, Клив. Веднага щом узная нещо, ще ти го съобщя.

— Е, добре. Но не забравяй, че Севидж ще си замине и отново ще трябва да се върнеш към мен, скъпа.

Елизабет призна, че съучастникът ѝ е прав, но само след минута се отдалечи с нов обожател. С цинична усмивка Клив проследи открития ѝ флирт с младия мъж. Ако някой е в състояние да изтръгне тайните на Джейсън Севидж, това е само Елизабет, реши той. Беше сигурен, че не му е казала всичко, което се е случило между двамата в библиотеката. Познаваше от собствен опит този замъглен поглед и израза на задоволена страсть и отлично си представяше станалото. Не му пречеше особено, че Севидж е успял да я склони да се люби с него,

но се обезпокои, че Елизабет не беше признала прегрешението си. Май беше решила да го води за носа. Устните на Клив се изкривиха в грозна усмивка. Да видим кой ще се смее последен, каза си злобно той. Това важеше и за Катрин.

Наранената му гордост не допускаше да забрави случилото се в библиотеката. Щом не можеше да се ожени за Катрин, щеше да направи така, че никой друг да не я поисква — щеше да я опрости завинаги!

Когато Клив се върна в жилището си, тези мисли продължаваха да го занимават. Разположи се удобно пред камината и се зае да размишлява как най-успешно да подчини на волята си непокорната циганка и да се сдобие с огромното ѝ богатство. Днес тя го отблъсна, но как ли щеше да постъпи, ако се окажеше в затруднено положение? Не беше ли по-добре да я разори, а след това да ѝ предложи брак, за да я спаси?

Клив смръщи замислено чело и се запъти към солидния железен шкаф, вграден в стената. Отвори го и се разрови в документите, докато откри търсеното писмо, изписано с дребния, красив почерк на Рейчъл. Добре, че го беше запазил!

Писмото носеше дата от преди няколко години и беше адресирано до френската братовчедка на Рейчъл, мадам Пулен. В това нямаше нищо необикновено, но писмото беше пренесено нелегално във Франция по време, когато двете страни бяха във война. Тогава Клив шпионираше в тила на французите и за известно време се бе скрил в дома на мадам Пулен. Така писмото на Рейчъл попадна в ръцете му.

На следващата сутрин той се събуди с чувство на злобно задоволство. Поражението на Катрин беше само въпрос на време!

Тъкмо беше закусил, когато се появи слугата.

— Някакъв чужденец желае да ви види, сър. Не поискда каже името си, но вярва, че това ще му послужи като пропуск.

„Това“ бяха руло златни монети. Интересът на Клив се събуди и той побърза да покани неочеквания посетител.

Мъжът, който влезе, беше испанец; имаше черни очи, черна коса и тъмен тен на лицето. Едната му вежда беше разцепена от дълбок белег. Когато заговори, южният му акцент беше несъмнен.

— Моля, заповядайте, мистър...? — Клив изгледа въпросително посетителя си.

Мъжът се поколеба за миг, после решително отговори:

— Давалос.

— Ах, да. Моля, седнете, сеньор Давалос, и ми кажете какво мога да направя за вас.

Давалос приседна на тънокракия стол точно срещу Клив. Неподвижният поглед на тъмните очи неприятно напомни на домакина дебнешко влечуго.

— Е, какво мога да направя за вас? — повтори въпроса си той.

— Препоръчаха ви като единствения човек, който е в състояние да набави някои неща, без да задава излишни въпроси. И особено, без да говори за това. Разбирате ме, нали?

Клив веднага разбра. Доста посетители бяха седяли насреща му и бяха молили за услугите му. Отговорът му прозвуча сухо:

— Разбирам напълно. Не искате да ни виждат заедно, но ще ви бъде приятно ако ви направя известни услуги, които не са съвсем законни и изискват да останат в тайна.

Давалос кимна в знак на съгласие. Бърза усмивка пробяга по неподвижното му лице. Клив продължи делово:

— Значи се споразумяхме. За какво става дума?

Давалос отговори с насрещен въпрос.

— Познавате ли някой си Джейсън Севидж, който в момента е в Англия под предлог, че купува коне?

Клив наведе глава и огледа с присвирти очи посетителя си. Ставаше все по-интересно.

— Да, срещали сме се. Желаете ли да бъде убит или искате да му създадете само някои трудности? Мога да уредя и двете.

Давалос сви рамене.

— Все ми е едно какво ще стане с него. Но преди да изчезне от лицето на земята, трябва да откриете картата, която е у него. Ако трябва да го отстраните от пътя си, за да се сдобиете с картата, това си е ваша работа.

— Карта ли? Каква карта?

— Ще ви кажа само едно: картата води към съкровище.

В сивите очи на Клив проблесна алчност, но той побърза да я потисне и продължи все така делово:

— Аха. Закопано или потънало?

— Нито едното, нито другото. Всъщност не съм сигурен дали картата съществува. Може би подробните, които ме интересуват, са на сигурно място в главата му. Знам само, че Севидж знае подробности, които са ми необходими, и че те вероятно са отразени върху някаква карта. А ако е дошъл в Англия по причината, която предполагам, трябва да представи някакво доказателство на хората, които изявят готовност да му дадат пари.

— Кой ще му даде пари? За какво? Може би говорите за покупка на земя? Да не би тази карта да е част от план за покупка на голямо парче земя — разбира се, в случай че съществува?

— Не. Политиката също не играе роля. Ако има такава карта, тя показва път, който води в завладяната от американците Нова Испания. Местността, за която говоря, е почти непозната за белите. Едно обаче е сигурно: там има съкровище. — Давалос изгледа втренчено Клив и продължи: — Ако тъкмо размишлявате как да ме надхитрите, бих желал да ви предупредя, че е безсмислено. Само аз и той бихме могли да разчетем картата. Не ми се вярва да намерите друг купувач за нея. Разбрахме ли се?

Клив смръщи чело, защото заплахата в думите на другия беше недвусмислена. По гърба му пропълзя студена тръпка. Ала се беше научил да се владее и отговори със скучаещ тон:

— Не е в характера ми да тичам след гърнета злато чак до другия край на света. Аз купувам и продавам сведения. Щом желаете да открадна тази карта, ще го направя. Само че... — Гласът на Клив прозвучава твърдо: — Не се опитвайте да ме заплашвате, сеньор Давалос.

Испанецът се облегна спокойно назад и лицето му отново бе озарено от тънкото подобие на усмивка.

— Вече знаем какво можем да очакваме един от друг. Нека поговорим за парите.

Не мина много време и двамата се споразумяха за цената. Единственото, което не се понрави на Давалос, беше изискването на Клив да получи половината предварително.

Все пак той плати исканата сума и побърза да се приbere в малката стая, която беше наел в квартал, далеч не толкова изискан като този, в който беше жилището на Клив. Зарези вратата, приседна на

грубо скованата маса и измъкна от вътрешния джоб на жакета си грижливо увит предмет. Разви го страхопочтително и го сложи на масата.

Предметът беше красив и се отличаваше с изкусна изработка. Златна гривна, която се носеше на рамото, украсена със смарагди. Испанецът се взираше като хипнотизиран в блестящия накит. Скъпоценните камъни го привличаха като магнит. Лицето му беше озарено от жадна усмивка. Един ден всичко щеше да бъде негово, а скоро, много скоро Джейсън Севидж щеше да бъде сполетян от твърде неприятна изненада.

5

Вечерта преди заминаването на Джейсън за Браунли започна като много други след пристигането му в Лондон — той вечеря в жилището си заедно с един приятел, после двамата отидоха в „Уайтс Клаб“ и поиграха карти с няколко джентълмени.

Джейсън отдаде дължимото на отличния портвайн и когато в ранните сутрешни часове се заизкачва по тесните, покрити с килим стълби към квартирата си, разбра, че е малко пиян.

Ала доброто му настроение се изпари веднага щом отключи вратата. Посрещна го пълен мрак. Проклетият Пиер! Беше го освободил веднага след вечеря, но глупакът трябаше да прояви поне малко разум и да остави в стаята запалена свещ. При това Джейсън беше готов да се закълне, че преди малко бе забелязал под прага ивица светлина.

Той потърси опипом път в мрака и тихо изруга, когато се бълсна в един стол. В нетрезво състояние нападението го завари напълно неподготвен. Някой се стовари с цялата си тежест върху него и го събори на пода. Напълно безпомощен под тялото на нападателя, Джейсън се стремеше поне да си поеме въздух; замаяната му от алкохола глава внезапно се проясни. Ръцете му инстинктивно се надигнаха и стиснаха непознатия за гърлото. Натрапникът изохка изненадано, усетил смъртоносната хватка. Той се заизвива отчаяно, опитвайки се да се изплъзне от яките ръце. Двете тела се преплетеха и се затъркаляха по пода.

Двамата се бълскаха в мебелите, преобръщаха маси и столове и скоро убиецът започна да се бори за собствения си живот. Хватката на Джейсън беше безмилостна. Без да изпитна и най-малки угрizения на съвестта, той стискаше непознатия за гърлото, докато не го удушис. Когато тялото му се отпусна неподвижно на пода, Джейсън си пое тежко дъх и се надигна. Намери опипом нишата в стената и запали оставената там свещ.

Никога не беше виждал мъртвия. Ако се съдеше по облеклото му, беше бедняк. Джейсън се обърна към вратата и изрева името на Пиер.

Отговори му само злокобно мълчание. Уплашен, той се втурна към вратата на съседната стая и я разтвори с трясък. От гърдите му се изтръгна облекчена въздишка. Верният му слуга лежеше вързан на пода, в устата му беше затъкнат парцал, но беше здрав и читав.

Джейсън побърза да извади парцала и бе поздравен с буен поток от френски възклициания; едва успя да развърже въжетата и Пиер започна да придръжава думите си с диви жестове. Трябаше да мине доста време, преди да проумее какво точно се е случило.

Пиер се върнал рано от срещата си с Жак. Още на вратата някой се нахвърлил върху него изотзад, съборил го на пода и го вързал. Джейсън знаеше, че нападателят не е бил особено затруднен, защото Пиер имаше сърце на лъв, но беше дребен и slab.

Потънал в мислите си, Джейсън се върна в стаята си, следван от възбудено бъбрещия Пиер. Като видя мъртвия на пода, слугата замъркна. Погледна изпитателно господаря си, по Джейсън само кимна. После наля в две чаши солидна порция бренди и подаде едната на Пиер.

Двамата пиха мълчаливо, докато Джейсън прекъсна тягостното мълчание:

— Струва ми се, че чично страшно ще се разгневи, Пиер.

— О, не, мосю! — извика слугата. — Повечето англичани са истински варвари, но чично ви е едно голямо изключение. Той знае какво трябва да се направи.

— Прав си, но в момента не можем да предприемем нищо. Дукът няма да се зарадва, ако го събудим в толкова ранен час. И без това ще бъде достатъчно кисел, когато узнае за случилото се. Имам неприятното чувство, че утрешният ден ще бъде много изнервяващ, затова е най-добре да поспим.

— Но тук цари невероятно безредие, мосю! Трябва да прибера! — извика Пиер. Чувството му за ред беше дълбоко наранено от състоянието на стаята. Едва сега Джейсън забеляза каква бъркотия цари в спалнята му. Не, безредието не бе причинено само от борбата с нападателя.

Всички чекмеджета на писалището бяха извадени и съдържанието им изсипано на пода. Документите бяха разхвърляни, книгите се търкаляха по килима. Не беше пощаден дори масивният

дъбов шкаф: вратите му зееха отворени, а съдържанието беше безмилостно преровено.

След като огледа внимателно опустошението, Джейсън хвърли съжалителен поглед към мъртвия и промърмори:

— Май не е искал да ме убие...

Коленичи на пода и претърси джобовете му, но не намери нищо освен няколко лични дреболии. Помисли малко и отиде в спалнята си. Както беше очаквал, и тук личаха следи от претърсане.

Дрехите му бяха разхвърляни по пода, облаци пера от пухения юрган се стелеха по ъглите. Най-стренното беше, че мъжът изобщо не бе обърнал внимание на пръстените, обсипаните с перли игли за вратовръзка и другите накити, които струваха цяло състояние.

Пиер гледаше като замаян.

— Защо крадецът е оставил скъпоценностите? — попита невярващо той.

Джейсън се обърна към него и настойчиво попита:

— Кога се върна в къщи, Piер?

— Преди полунощ, мосю.

Джейсън извади златния си джобен часовник.

— Вече минава четири. Сигурно съм дошъл малко след три. Защо този глупак е стоял тук и ме е чакал? Имел е достатъчно време да прибере плячката и да офейка. Сигурно не е бил обикновен крадец, но какво, по дяволите, е търсил?

Пиер знаеше, че господарят му не чака отговор. Той коленичи на пода и започна да събира разпилените дрехи. Джейсън го наблюдаваше с отсъстващ вид; продължаваше да търси обяснение за загадъчното нахлуване и се тревожеше, че нощната изненада може да има нещо общо с пратеничеството при посланик Кинг.

— Глупости! — промърмори ядно той, врътна се на токовете си и напусна спалнята.

Още на зазоряване Джейсън изпрати Piер да отнесе спешно съобщение на дук Роксбъри, в което го молеше веднага да дойде в квартирата му. Ала дукът не се появи чак до обяд. Както винаги, беше облечен с дискретна елегантност, костюмът му беше в гъльбовосиньо, в дясната си ръка стискаше богато украсено бастунче. Джейсън си знаеше, че чично му няма да покаже нито изненада, нито ужас при вида на вкочанения труп в дневната на племенника си. За него това беше

нещо неприлично. Привидно сънените очи, от чийто внимателен поглед не се изпълзваше нищо, посветиха малко повече внимание на бъркотията в стаята.

— Доколкото разбирам, това е причината за сутрешната ти бележка? — попита отегчено той.

Изслуша разказа на Джейсън за събитията през нощта и лицето му леко се опъна.

— Това наричам аз добре запълнена вечер, млади момко — отбеляза сухо той, щом Джейсън свърши.

Племенникът му кимна с непроницаемо изражение на лицето. Роксбъри въздъхна. Младият мъж не преставаше да му напомня, че е израсъл в страната отвъд Голямата вода. Джейсън беше като Америка — млад, непосредствен, шумен и винаги склонен да пусне в ход мускулите си, без оглед на последствията. Най-после дукът поклати бавно глава и промърмори, загледан в трупа:

— Джейсън, Джейсън, боя се, че си прибързал. Бедният дявол е бил обикновен крадец. Трябваше ли да го удушиш?

— Откъде да знам какъв е, като ме нападна в пълен мрак? Стреснах се — защити се сърдито Джейсън. — Но това не е всичко. Ела в спалнята да видиш нещо интересно.

Пиер беше окачил дрехите по местата им, накитите също не се търкаляха вече по пода, а бяха подредени на малката масичка до леглото. Джейсън ги показа на вуйчо си.

— Щом е бил обикновен крадец, защо не е взел скъпоценностите ми? Защо не си е напълнил джобовете и не е оफейкал?

Дукът се почеса замислено по брадата.

— Да, това е необяснимо. Може би има някаква връзка със случилото се през онази нощ, когато те нападнаха след игра на карти с Клив Пендълтън?

— Ти... Ти знаеш? — попита смаяно Джейсън.

— Може би — продължи невъзмутимо Роксбъри — днешното събитие има някаква връзка с претърсването на вещите ти преди няколко седмици? Да не говорим за прибързаното ти посещение при посланик Кинг...

— Всичко ли знаеш?

— Държах да го узная — отговори отегчено дукът. — И то колкото се може по-бързо.

Джейсън едва успя да потисне напиращия гняв.

— Доколкото разбирам от намеците ти, откакто съм в Лондон, някой е наблюдавал всяка моя крачка. По твоето поръчение, нали?

Чично му вдигна рамене.

— Не се ядосвай толкова. Може би си спомняш как наскоро ти казах, че много ми се иска да заловя Клив Пендълтън в някое хубаво малко престъпление против държавата. Очаквах той да предприеме нещо срещу теб, милото ми момче, особено след като подхвърли в ръцете ти веселата вдовица Маркъм.

— Защо тогава шпионинът ти ме е оставил да вляза спокойно в същата, без да ме предупреди? Този човек можеше да ме убие!

— Единствената причина е, че преди това са му прерязали гърлото — отговори уморено дукът.

— Какво говориш? И още се осмеляваш да твърдиш, че нападателят е бил обикновен крадец! — изкрещя сърдито Джейсън.

— Е, добре, ще следвам твоята логика и ще кажа, че е имало опит за убийство. Може би същата тази логика ще ти помогне да разбереш и какво е търсил?

Джейсън отговори несдържано:

— При мен няма нищо, което би могло да заинтересува един шпионин. Единственото, което има стойност, не е в спалнята. Нося го винаги със себе си. — Той разкопча ризата си и показа дясната си ръка, също така загоряла от слънцето, както и цялото му тяло. Мускулите, които играеха под тъмната кожа, бяха на трениран и закален в несгодите мъж. Погледът на Роксбъри остана прикован в широката златна гривна, обсипана със смарагди, която красеше дясното му рамо. Дукът вдигна обкованата със злато лупа, която висеше на черна панделка около врата му, и огледа внимателно странното увреждение. Прекрасна изработка, установи мълчаливо той, в никакъв случай не европейска. По известни признания на изхабяване заключи, че е от давна минала времена.

— Чудесна е.

Джейсън се ухили на тази суха забележка, закопча ризата си и промърмори:

— Ти, стара лисицио! Сигурен съм, че умираш от любопитство да научиш нещо повече за ацтекската ми гривна.

— Наистина ли е от ацтеките? — попита заинтересовано дукът.

Джейсън кимна и обясни:

— Намерих я преди години в пустошта на Нова Испания. Мога само да предполагам как се е озовала там. Омагьоса ме от пръв поглед и оттогава не я свалям. Стана ми нещо като талисман.

— Мислиш ли, че крадецът е търсил нея?

— Съмнявам се. Не я показвам всекому — отговори иронично Джейсън.

— Освен на всички млади дами, пред които сваляш не само единия си ръкав. Като си помисля например за твърде склонната към плътски наслади Елизабет Маркъм, съюзницата на Клив Пендълтън...

— Чично!

— Няма нищо, момчето ми. Лично твоя работа е пред кого се разсьбличаши. Само не забравяй, че Пендълтън е сериозен противник. Не знаеш ли някой приятен начин да изчезнеш от Лондон, докато аз изясня нещата тук?

— И без това смятах днес следобед да замина в провинцията.

— Аха. Ловната компания в Браунли, прав ли съм?

— Чично, твоето всезнайство започва да ме нервира.

— Поканен ли си?

— Да. Баримор и Харис са вече там. Аз обаче няма да живея в имението Браунли, а в близката странноприемница.

— Днес следобед, казваш?

— Да. Да отложа ли тръгването?

— Не, не, Джейсън, напротив! Не позволявай дребни неприятности като тази да нарушат плановете ти. Потегляй!

— Какво ще кажеш за мъртвеца в стаята ми?

— Ти и без това очакваш аз да свърша всичко, нали? Нека Пиер събере вещите, от които се нуждаеш за пътуването; за всичко останало ще се погрижат моите хора. Те скоро ще бъдат тук.

Джейсън се ухили измъчено.

— Знаеш ли, когато ти си наблизо, имам чувството, че съм някой провинциален глупак. Вече от доста години насам се справям сам с проблемите си. Не ми харесва, че си ме опаковал в памук.

Роксбъри се усмихна невинно.

— Не си прав! Смяtam, че в момента ще си по-полезен в имението Браунли, особено като знам, че там ще бъде и веселата вдовица. Ако имам нужда от теб, незабавно ще те уведомя.

6

И така, следобед Джейсън се качи в каретата заедно с Аманда и баба й, сякаш нищо не се бе случило. Придружи двете дами до голямата къща в Браунли, после се настани в странноприемницата „При лисицата“, където му бяха отредили почти целия втори етаж: две големи спални с гардеробни, дневна и столова. Квартирата на Пиер беше в края на същия коридор.

Когато на следващата сутрин пред голямата къща се събра весела ловна компания и Джейсън пристигна на врания си жребец, не се случи нищо необикновено. Весели подвижвания от страна на господата, дълги погледи отстрани, идващи от дамите. Особено Елизабет Маркъм не можеше да се сдържа и непрекъснато го поглеждаше скритом.

Утрото беше прекрасно, въздухът хладен и свеж. По зелените хълмове и малките долини се стелеше мъгла, която скоро щеше да се вдигне. Конете бяха неспокойни. Потропваха с копита, дъхът им излизаше на тласъци. Възбуденият лай на кучетата огласяше заспалата околност. Скоро животните надушиха следа и групата ездачи се понесе напред.

Само след миля Джейсън изостана. Докато прескачаše една дървена ограда, жребецът му нарани предния си крак и започна да куца. Господарят му огледа раната, скочи отново на седлото и обърна коня към странноприемницата. Не беше стигнал далеч, когато чу тропот на копита зад гърба си. Обърна се и никак не се изненада, когато видя Елизабет.

Тя беше облечена в костюм от зелено кадифе, на тъмните ѝ къдрици беше нахлупена дръзка малка шапчица. Усмивката ѝ беше подканваща.

— Колко жалко — отбеляза тя, устремила поглед в ранения крак на коня. — Ще пропуснеш най-доброто.

Джейсън отговори на усмивката ѝ.

— Е, ще има и други възможности за лов. Макар че няма да ми е особено приятно да гледам как двайсет кучета разкъсват нещастната

лисица.

— О, Джейсън! Нима и ти си като онези слабаци, които падат в несвяст само при вида на кръвта! — разсърди се съвсем не на шега Елизабет.

Мъжът смръщи вежди и кимна учтиво.

— Както смятате, мадам.

Краткият му отговор я обърка за миг, но когато заговори, гласът ѝ отново звучеше любезно:

— Прощавай! Не бях особено мила. Мама все ми се кара, че не умее да се сдържам.

— Както смятате, мадам — повтори невъзмутимо той.

— Не би ли могъл да кажеш нещо друго? — изхленчи умолително Елизабет.

Джейсън я огледа пренебрежително, безсрамно отбелая пълните гърди, стройната талия, закръглените бедра и се развесели от силната червенина, заляла страните ѝ. Издържа спокойно възмутения и поглед и попита:

— Какво би искала да ти кажа? Ти беше тази, която ме последва и започна разговора.

— Виждам, че предпочитате да останете сам. Прощавайте, че ви се натрапих. — Елизабет понечи да обърне кобилата си, но жилестата му, загоряла от слънцето ръка посегна и светкавично улови юздите. В следващия миг той я вдигна грубо от седлото, притисна я до себе си и я зацепува буйно.

Топлата му уста завладя устните ѝ и Елизабет нямаше сили дори да помръдне, когато целувката му стана още по-настойчива и ръката му потърси гърдите ѝ. Почти болезнено, тя осъзна близостта на силното мъжко тяло и само фактът, че са застанали на сред пътя, ѝ даде сили да го отблъсне.

Без да обръща внимание на опитите ѝ да се освободи, Джейсън промърмори близо до устните ѝ:

— Кротко, кротко, сладка моя. Знам, че тук не е мястото да те любя, но ти си дяволски изкусителна. — Той наклони главата ѝ настрани и нежно загриза ушенцето ѝ. — Искам много повече от беглите целувки по прашния селски път. Кога и къде мога да остана сам с теб?

Елизабет го гледаше като замаяна. Припомни си как твърдото му тяло се притискаше до нейното в библиотеката и разбра, че желае този мъж като никого другого досега. Затова отговори с тих глас:

— Стопанинът на „Лисицата“ е много дискретен, поне така казват.

Джейсън се усмихна и без да каже дума, я пусна обратно на седлото. Двамата потеглиха заедно към странноприемницата.

Стаята беше постлана с дебели килими в цвят на горчица. Бледожълтите завеси на прозорците и двете червени кожени кресла пред камината допълваха изисканата обстановка. Малката масичка в стил „Кралица Ана“ беше в средата на стаята. Под прозореца имаше диван, тапициран в син мохер.

Елизабет не видя почти нищо от красивите мебели. Тя влезе и приседна почти плахо на синия диван. Джейсън взе от масичката гарафа с топло, силно подправено червено вино и й наля една чашка.

Чуваше се само пращенето на огъня. Джейсън се отпусна в коженото кресло до огъня и протегна небрежно дългите си крака. Мълчанието започна да опъва нервите на Елизабет.

Джейсън я наблюдаваше скритом и едва сдържаше усмивката си. Тези жени! Защо непременно трябва да ги ухажваме надълго и нашироко, преди да ги сложим в леглото? Най-после му омръзна да си играе с нея на котка и мишка. Остави чашата си на масичката и пристъпи към прозореца. Взе чашата от треперещите й ръце и бавно я привлече в обятията си. После я целуна, бавно и изпълнен с желание. Елизабет се притисна до него с доволна въздишка, мисълта за предстоящото любене караше кожата й да настръхва. Той я желаеше и когато я притисна до себе си, набъналата му мъжественост го доказа недвусмислено. Ръцете му изследваха тялото й и когато я потегли към дивана, Елизабет усети нарастващата му възбуда. Жакетчето й падна на пода, голите й гърди зачакаха милувката му. Той я притисна към пламналото си тяло и побърза да избути полите й. Елизабет се изви към него, стенейки от удоволствие. Джейсън я положи на дивана и проникна толкова бързо и остро в нея, че от гърлото й се изтръгна изненадан писък. Ала собствената й жажда да го усети дълбоко в себе си заличи неприятната изненада и тя започна да отговаря на тласъците му със същата сила. Джейсън я отведе умело до върха на насладата и я остави слаба и безпомощна.

Двамата лежаха дълго, докато накрая Джейсън се надигна и дяволито я изгледа.

— Е, нима не беше по-вълнуващо от вида на глутницата кучета, която разкъсва лисицата? — подразни я той.

По-късно разкаяно си призна, че с тази забележка се е проявил като недодялан глупак — и че заслужава всички обидни имена, с които го бе нарекла Елизабет. В момента обаче последствията от остротата му бяха по-скоро благоприятни: младата дама побърза да се облече и хукна гневно към вратата. Той й беше искрено благодарен, защото този изблик на гняв показваше, че поне тази сутрин не е била изпратена по следите му от Клив Пендълтън, а се е ръководила от женските си желания. Джейсън се засмя и поклати глава. Играта наистина си струваше, макар че Елизабет се правеше на твърде важна. Нямаше намерение да се извинява нито на нея, нито на другите жени, защото беше взел само онова, което му предлагаха.

Вечерта Баримор каза почти същото. Джейсън все още не бе видял приятелите си, които бяха предприели проточило се посещение при съседния земевладелец. Сега седяха заедно, лениви след обилната вечеря, и Баримор разказваше, че на сутринта попитал Елизабет срещала ли е Джейсън, а тя едва не му издрала очите за този съвсем невинен въпрос. Джейсън изслуша търпеливо закачките им и елегантно насочи разговора към циганския лагер, където Баримор и Харис бяха открили чудесни коне.

Никак не беше трудно да се отклони вниманието на Баримор.

Преди да седнат пред масичката за карти, тримата се разбраха да го посетят още на следващата сутрин.

Рано на другата сутрин Клив се запъти към циганския лагер. Той беше само на няколко мили от имението Браунли. Не беше трудно да се открие пъстрата смесица от опърпани шатри и ярко боядисани коли. Когато спря коня си, от другия край на лагера се чу цвилене и потропване на копита.

На пръв поглед, обитателите спяха дълбок сън. Не се мяркаше жива душа. Дори бездомните кучета, които обикновено се мотаеха между шатрите, се бяха свили под колите и спяха.

След малко от една шатра излезе старица със сиви кичури в гъстата черна коса и хвърли няколко сухи съчки в тлеещия огън. Докато я наблюдаваше, Клив се запита отвратено какво ли намираше Катрин в тези хора, та продължаваше да общува с тях.

Сигурно беше вдигнал някакъв шум, защото старицата бързо се обърна и се загледа към мястото, където беше застанал. Той излезе от сянката и черните очи на циганката се разшириха от изненада. Клив позна Рейна в същия миг, в който и тя него. Усмивката ѝ угасна, блещукащите черни очи се присвиха, тя се изплю презрително в огъня. Държанието ѝ раздразни Клив и той изфуча, без да си дава труд да бъде учтив:

— Къде е Катрин? Или, от мен да мине, къде е Тамара?

— Тамара спи, момко. Я, как си се издокарал! Ще почакаш малко, докато се събуди. — Тя спря за миг и после хитро прибави: — Или ти се ще да си поговориш малко с Мануел? Той е в колата оттатък.
— Тя посочи с глава към една от колите и демонстративно му обърна гръб.

Клив стисна зъби и с мъка потисна напирация гняв.

— Безсрамна стара вещица! — изсъска той. — Отдавна трябваше да ти прережа гърлото. — Скочи от коня и се запъти към колата, която му беше посочила Рейна.

Тъкмо когато спря пред нея, червената врата се отвори и на входа застана Мануел. Кожата му беше тъмна, черните очиискряха като скъпоценни камъни на усмихнатото лице. Изглеждаше в добро

настроение, но усмивката му бързо изчезна и отстъпи място на недоволно смяръзване. Веднага беше познал Клив.

— Какво искате? — изръмжа неприветливо той.

— Къде е Катрин или Тамара? — попита заповеднически Клив.

— Знам, че е в лагера. Потърси я, веднага!

— Застанала съм точно зад теб, Клив. И тъй като тук си на моя земя, пострай се да проявиш малко повече учтивост, ако изобщо знаеш какво е това.

Клив се обърна и застини на мястото си. Нима това стройно момиче беше наистина Катрин?

Между сдържаната лейди, която беше срещнала в Лондон, и безгрижната млада циганка нямаше почти никаква прилика. Косата ѝ висеше на дълги, разбъркани кичури, лицето ѝ бе придобило диво, чувствено изражение, което не бе виждал никога досега. Носеше прости дрехи, тънка червена пола и къса блузка от жълт муселин. Виолетовите очи го наблюдаваха бдително и изразът им никак не беше приятелски. Заприлича му на котенце, което не може да се реши дали да нападне, или да избяга.

Клив се овладя и направи опит да се усмихне.

— Извинявам се — промърмори той. — Трябва да ти кажа нещо много важно, а Мануел... не пожела да ми помогне.

По лицето на Катрин се изписа страх.

— Какво е станало? — попита тихо тя. — Да не се е случило нещо с мама?

Загрижеността за майката беше добре дошла за Клив.

— Не — отговори неясно той. — Нищо не се е случило с Рейчъл... засега.

— Какво искаш да кажеш?

— Е, всички зависи от теб, скъпа моя. Предпочитам обаче да разговарям с теб на четири очи — това е частна работа и не е нужно да се разпространява в циганския лагер.

Катрин го гледаше недоверчиво. Мануел се приближи до нея и настойчиво заговори нещо на цигански.

Лагерът постепенно се събуждаше. Чуваше се дрънкане на тенджери, въздухът се изпълни с миризма на дим и пържена сланина. Зад колите се чуха глухите гласове на мъжете, които хранеха добитъка. Внезапно Картин направи заповеднически жест с ръка и

Мануел мълкна. Отговори му нещо на цигански, което, изглежда, го задоволи. Циганинът хвърли враждебен поглед към Клив и се скри зад колата.

Катрин остана неподвижна, загледана недоверчиво в неканения посетител.

— Е? — проговори след малко тя.

— Нека влезем в колата ти. Доколкото знам, баща ти е заповядал да я направят специално за теб.

— Наистина ли мислиш, че ще отида с теб някъде, където Мануел и останалите не могат да ни виждат? — попита спокойно тя.

— Няма скоро да забравя какво се случи последния път, когато останахме сами. Освен това — прибави студено тя — Мануел се отдалечи само защото му обещах, че ще може да ме вижда.

Самодоволното настроение на Клив изчезна; погледът му стана леден и той я последва към малката полянка в края на лагера. Катрин се обърна към него и рече:

— Смятам, че се отдалечихме достатъчно. Е, какво е станало с мама?

— Всъщност — започна нервно той, — тя играе само второстепенна роля. Ако направиш онова, което ти кажа, никой няма да я обезпокои. Искам да ми набавиш един документ, който в момента е притежание на американец, отседнал в странноприемницата „При лисицата“.

— Да ти го набавя? — попита объркано Катрин.

Без той да забележи.

— Искаш да кажеш, да го открадна? Как ще го направя?

Клив извади от вътрешния джоб на жакета си лист хартия и устните му се разкривиха в злобна усмивка.

— Ако желаеш, ще ти дам да прочетеш това тук. Но предпочитам да ти разкажа съдържанието му. Майка ти е написала това писмо по време на войната с Наполеон и го е изпратила на братовчедка си във Франция. В Наполеоновата Франция! За съжаление освен обичайните женски глупости в него се съдържат и сведения за някакъв лейтенант Стермър, когото посетила заедно с други приятели.

Той направи кратка пауза, за да се наслади на положението. Катрин го гледаше, без да помръдне. Грозната му усмивка се засили, когато продължи:

— Рейчъл е била достатъчно глупава да спомене датата, на която лейтенантът е трябвало да се върне в армията — и дори името на кораба, с който е трябвало да се прехвърли във Франция! И това в писмо, изпратено в неприятелска Франция! И знаеш ли какво е станало? Скоро след като корабът отплавал, французите го потопили!

В душата на Катрин се надигна страшно подозрение. Но гласът ѝ прозвуча равнодушно:

— Е, и?

— Като се има предвид всичко казано дотук, скъпа моя Катрин, е твърде възможно някой да се усъмни, че Рейчъл е шпионирала в полза на Наполеон и е издавала на французите движението на войските ни. Естествено ние и двамата знаем, че това не е вярно и че тук става въпрос за злочастна случайност. Но се питам дали и приятелят ми майор Уайт, който принадлежи към личната гвардия на Негово величество, би погледнал нещата по този начин?

Ако някога в сърцето на Катрин бяха съществували съмнения, че постъпва несправедливо с Клив — в този миг те се изпариха завинаги. В очите ѝ блесна неприкрита омраза, но в действителност бе завладяна от дива паника. Едно беше ясно: писмото, което ѝ бе показал, не биваше да попадне в ръцете на кралската гвардия. Дори ако Рейчъл успее да докаже невинността си, тя щеше да страда цял живот от злобните подмятания и слухове, които възникваха около всяко подобно разследване. Само при мисълта, че плахата, кротка Рейчъл ще бъде принудена да застане пред грубите армейски офицери, Катрин усети, че ѝ се повдига. Това не биваше да се случи! По-добре самата тя да се изложи на опасност. Какво беше казал Клив? Да открадне някакъв документ? Побесняла от гняв, тя уетреми поглед в коварно ухиленото му лице.

— Само като те погледна, и ми става лошо — произнесе задавено тя. — Как се осмеляваш да ни причиниш това? Мислех, че обичаш Рейчъл. Как смяташ, дали аз ще те обикна поне малко след всичко, което ми причини?

Клив сви рамене.

— Да приемем, че унищожа това късче хартия. Ще се омъжиш ли за мен?

— Не бих се омъжила за теб, даже да беше единствения мъж на света! — изкрештя извън себе си Катрин.

— Виждаш ли! Аз обаче не крия, че искам да станеш моя, все едно доброволно или не. Щом не е възможно, ще те принудя поне да претърсиш стаята на онзи господин и да ми донесеш картата.

Катрин разбра, че е победена, поне за момента, и горчиво попита:

— Значи нямам друг избор, така ли?

Клив се засмя и пъхна в ръката ѝ друг лист хартия.

— Това е план на етажа, където живее Джейсън Севидж. Ще се качиш по решетката за рози под този прозорец. — Той посочи обозначеното място в плана. — Слугата спи в задната стая. Трябва да си малко по-предпазлива, но няма от какво да се страхуваш. Точно след седмица Севидж е поканен на бал у граф Уотърфорд заедно с цялата ловна компания от Браунли. Двореца на графа е доста отдалечен и Севидж ще се върне много късно. Имаш цяла вечер на разположение, но трябва да претърсиш основно всички стаи. — Клив направи кратка пауза. — Впрочем, не е нужно да го извършиш ти. Ако желаеш, изпрати Мануел.

Катрин поклати глава.

— Не мога да го изложа на опасност! Ще се справя и сама. Какво точно трябва да търся?

— Имам основания да смяtam, че в багажа му е скрита карта или план на местност. Само това ме интересува.

— Каква е тази карта?

Клив се поколеба. Лицето му беше мрачно.

— И аз не знам. Предполага се, че картата съществува. Ако я намериш, ще я продам за значителна сума.

— Ами ако не направя нищо и ти кажа, че не съм я намерила? — попита Катрин.

— Надявам се, че не си толкова глупава. Веднага ще те разкрия, бъди сигурна в това! Ако забележа, че си играеш с мен, нищо няма да ме спре да унищожа Рейчъл. Не си прави илюзии, скъпа — ако пожелая, ще събера цял куп доказателства срещу майка ти. Познавам някои сръчни хора, които като нищо ще фалшифицират още няколко писма с компрометиращо Рейчъл съдържание. Не забравяй какво ти казах, Катрин! И размишлявай над предложението ми за женитба!

— Ти си свиня! — процеди през стиснати зъби девойката.

— Спести си ругатните. Ако продължаваш така, ще издам Рейчъл само за да ти дам добър урок.

Катрин го изгледа с омраза, но не каза нито дума повече. Клив продължи невъзмутимо:

— И внимавай да не оставяш следи в стаята на Севидж — дори да не намериш картата. Не искам да заподозре нещо. Възможно е онова, което търся, да е скрито в лондонското му жилище.

— Как да те уведомя, ако открия нещо? — попита делово Катрин.

Преди Клив да успее да отговори, двамата бяха стреснати от приближаващ се конски тропот. Когато Катрин се обърна и видя едрия, строен мъж, препускащ насреща им, сърцето й направи огромен скок. Позна го веднага и уплашено се запита дали и той ще я познае. Ала когато погледите им се срещнаха, в зелените очи нямаше и следа от прозрение. От вниманието на Джейсън не бе убягнало, че Катрин и Клив стояха много близо един до друг и очевидно се познаваха добре. Веднага предположи, че малката циганка му е любовница — поне засега. Защото само след миг в душата му не остана и капка съмнение, че скоро, много скоро прекрасното диво същество ще стане негово. За своя собствена изненада, той закопня за тази жена, както за никоя досега. Беше твърде красива, за да се хаби за мъж като Клив.

Катрин разбра какво означава този поглед и в продължение на един дълъг миг си пожела да остане насаме с него. Стресна се и побърза да прогони тази неканена мисъл. Как можа да изпита такова силно чувство към мъж, когото изобщо не познава? Не, това е невъзможно!

Беше благодарна на Клив, който я представи като Тамара. Не можеше да каже защо, но не искаше непознатият да разбере, че девойката пред него е лейди Катрин Тримейн. Ала когато Клив представи непознатия като Джейсън Севидж, тя потрепери с цялото си тяло — това беше човекът, чиито стапни трябаше да претърси!

Зелените очи на Джейсън уловиха изплашения й поглед.

— Май наистина трябва да се радвам, че приятелят ми Баримор ме доведе тук толкова рано сутринта — чу го тя да казва. — Иначе нямаше да имам възможност да се запозная с красивата ви приятелка.

Клив усети как го обзema луд гняв, фактът, че този мъж гледаше със спокойно предизвикателство Катрин и се възхищаваше от тялото й,

го изпъдни с омраза и ревност. Не му убягна и фактът, че Джейсън упражняваше върху Катрин някаква странна привлекателна сила — това усили още повече гнева му, но той успя да се овладее и попита любезно:

— Какво ви води в циганския лагер?

Джейсън, който не откъсваше от Катрин изпълнен с възхищение поглед, отговори небрежно:

— Искам да видя конете им. Чух, че циганите отглеждали великолепни коне. Харис и Баримор са някъде ей там. — И той посочи към шатрите. — Те също оглеждат красивите... животинки. Баримор беше силно впечатлен от прелестите на една малка черноока вещица.

Беше повече от ясно, че мислите на Джейсън вървяха в същата посока, защото през цялото време очите му не се откъсваха от Катрин. Клив, разкъсван от ревност и омраза, отговори:

— Чакат ме на друго място, но съм сигурен, че Тамара с удоволствие ще ви покаже конете — ако все още се интересувате от тях. — Той хвърли зъл поглед към Катрин и прибави: — Ако не, тя ще се радва да ви усължи с каквото искате.

Катрин беше напълно объркана. Когато осъзна значението на злобната забележка, страните й пламнаха. Нещо в този американец я възхищаваше и същевременно я предупреждаваше да се пази. Прибързаното оттегляне на Клив също не й помогна да се освободи от смущението. Остана сама с Джейсън и макар че преди няколко минути желаеше точно това, сега се почувства несигурна. Прехапа долната си устна, опитвайки се да овладее бурята, бушуваща в сърцето й. Чувстваше се безпомощна, откъсната от всичко, което й беше близко и скъпо. Само продължаваше да се взира като замаяна в лицето на непознатия мъж.

— Доволна ли си? — попита той. — Огледа ме толкова внимателно, че със сигурност ще ме познаеш и след сто години.

— Простете ми, сър — отговори смутено девойката. — Не биваше да ви гледам така, но никога не бях виждала американец.

Джейсън я изгледа остро, но виолетовите очи бяха въплъщение на невинността.

— Е, добре — промърмори той. — Видя ме, а сега ме заведи при конете или при човек, който може да ми каже нещо повече за тях. — После протегна ръка, вдигна меко брадичката й и добави: — По-късно

ще се позанимая и с теб, скъпа, но сега е ред на конете. — Той я хвана за раменете, плесна я приятелски по задничето и се провикна: — Марш в лагера!

Катрин беше толкова объркана, че не се възпротиви. Не мина много време обаче и бунтовническият ѝ темперамент се пробуди. В сърцето ѝ се надигна луд гняв. Какъв дързък, надменен тип, каза си ядосано тя. Заслужава да му дам добър урок. Може би Мануел ще успее да му пробута отвратителната кранта, която наскоро бе спечелил на зарове. Конят изглеждаше чудесно, но нямаше никаква издръжливост. Колко глупав щеше да изглежда мистър Севидж, ако успееха да му го продадат!

Катрин го представи на Мануел и прибави на цигански:

— Опитай се да му предложиш новия кон, Мануел. Нали знаеш, онзи прекрасен кестеняв жребец, който не издържа на препускане. И поискай висока цена!

Тя удостои стройния, тъмен мъж до себе си със сладка усмивка и понечи да се отдалечи, когато чу строгия глас на Джейсън:

— Смятам, че е неучтиво да използвате чужд език в присъствието на други хора. Самият аз правя това само когато съм приготвил на събеседника си неприятна изненада.

Коравите зелени очи и непроницаемата усмивка я накараха да замръзне на мястото си. Докато търсеше какво да му отговори, Джейсън продължи:

— Сигурен съм, че ти никога не би направила такова нещо, особено ако някой е в състояние да ти предложи толкова много. — Той посегна към блестящата черна къдрица, която беше паднала на рамото ѝ; косата се уви около ръката му като жива. Усмивката му беше странна, когато обясни: — Аз наистина мога да ти предложа много повече от Клив, повярвай. Готов съм да ти дам всичко, което поискаш. Ти си възхитително същество, малка моя. Стани моя любима и нищо няма да ти липсва. Освен това няма да те деля с други, както очевидно прави Пендултън. Затова не ми играй разни глупави игрички.

Катрин стоеше като закована на мястото си; след малко от гърлото ѝ се изтръгна дрезгав вик, тя се обърна и се отдалечи с гордо вдигната глава, потискайки с мъка желанието да го цапардоса през подигравателното лице. Изрече всички ругателства, които беше слушала от циганите, макар че вече беше твърде късно. Продължаваше

да изброява отвратителните качества на Джейсън, когато влезе в колата си.

Външно фургонът на Катрин не се отличаваше от другите, но беше обзаведен с всички удобства. До стената беше поставено красиво легло, покрито с мек дюшек и пухена завивка. Край отсрещната стена имаше дъбов скрин и ниска кръгла печка. Под малкия прозорец беше мястото на масичката и двата стола.

Катрин се хвърли на леглото и се загледа с невиждащ поглед в тъмните греди на тавана. Отдавна не бе преживявала толкова наситено със събития утро. Беше напълно объркана. Не можеше да се пребори с Клий Пендълтън — той я държеше в ръцете си. В случая с американеца обаче имаше възможност да избира. Можеше да се вслуша в здравия човешки разум, да възседне кобилата си и да се върне в Хънтърс Хил, където щеше да бъде на сигурно място. Без да вдига излишен шум, можеше да влезе отново в ролята на лейди Тримейн и Джейсън Севидж щеше напразно да си бълска главата къде се е скрило циганското момиче на Клий Пендълтън. Сигурно нямаше да мине много време и щеше да се утеши с друга. Кой знае защо, тази мисъл я подразни. Струваше ѝ се, че би трябвало от пръв поглед да разпознае момичето от библиотеката?

Стресна я силно чукане. Още преди да успее да отговори, някой бълсна вратата и във фургона надникна Рейна.

— Какво си намислила пак, красавице? — попита тя. Унесеното изражение на Катрин не бе убягнало от бдителните ѝ очи.

Младото момиче се усмихна виновно и помогна на старицата да изкачи последните стъпала.

— Ти ме познаваш по-добре от всеки друг, Рейна. Нищо не мога да скрия от теб.

— Забравяш, че отгледах и теб, и негодния ти брат.

— Стара лицемерка! — засмя се Катрий. — Много добре знам, че „негодният ми брат“ е зеницата на окото ти! Все едно какви ги вършеше Адам, ти никога не му се караше.

Катрин усети, че старата циганка е потисната от нещо, и бързо попита:

— Какво те тревожи, Рейна? Да не е заради Клив?

Старата жена изпухтя отвратено.

— Да не мислиш, че ще седна да си бълскам главата заради глупак като него! — После присви очи и попита: — Какво искаше?

Катрин не можеше да каже истината, защото властната циганка щеше веднага да предприеме нещо срещу Клив. Освен това Рейна мразеше Рейчъл. Никога не бе простила на благородната дама, че й е отнела децата. Фактът, че Рейчъл им е родна майка, не беше от значение за Рейна. Макар че изгаряше от желание да довери страховете си, Катрин трябваше да лъже.

— Искаше да ме види... — започна бавно тя.

— Това и аз го знам! — изфуча Рейна. — Искам да чуя защо.

— Чул, че съм в лагера, и бил любопитен да ме види в циганска носия.

— Ти май ме правиш на глупачка! — ядоса се Рейна.

— Моля те, Рейна, недей така! Честно, дошъл е само от любопитство. Нали го знаеш Клив. Пъха си носа навсякъде.

— Глупости!

— Вярно е! Иска да знае всичко за мен и не за първи път е тук.

Рейна не беше удовлетворена от отговора, но предпочете да премълчи. Много повече я интересуваше мнението на Катрин за грамадния млад чужденец, който разглеждаше конете.

— Какво иска онзи непознат от Мануел? — попита сърдито тя. Очите на Катрин заискриха от гняв.

— Той е едно надменно конте! Твърди, че е дошъл да види конете ни, но съм сигурна, че е довел приятелите си само за да се позабавляват.

— Това ли е всичко? Коне и забавления?

Катрин стана от леглото и отиде до прозореца. Ръцете ѝ подръпваха замислено завесата.

— Не, не е всичко. Иска да му стана любовница! И знаеш ли какво ми каза? Че щял да плати за услугите ми много повече от Клив Пендултън.

— Какъв мъж! — изграчи замечтано Рейна. — Истински жребец! Пристига в лагера и веднага заявява, че ще се качи отгоре ти. Би трябвало да се радваш, че си му харесала от пръв поглед.

Катрин, която не разбираше вече нищо, попита смутено:

— Наистина ли смяташ, че... трябва да му стана любовница?
— А ти искаш ли? — попита Рейна, без да откъсва очи от нея.
— Разбира се, че не! Искам да му дам урок! Заслужава си го!

Въобразява си, че ще скоча в леглото му щом щракне с пръсти!

— Ако беше едно от нашите момичета, с истинска циганска кръв, нямаше да се почувствува обидена. Щеше да мислиш за златото, което би могла да спечелиш. Само си представи какво би означавало за теб благоволението на един такъв мъж, ако не беше лейди Катрин.

— Обаче аз съм лейди Катрин!

— Така значи. Тогава ми кажи какво търсиш в циганския лагер и защо си се отделила с чужд мъж на полянката като някоя евтина уличница? — Гласът на Рейна звучеше безизразно, лицето ѝ се бе превърнало в студена, сива маска.

Катрин гледаше смяяно. Рейна никога не говореше с този тон. Очите и плувнаха в сълзи. Старицата продължи безмилостно:

— Време е да решиш. Вземи го и стани една от нас — или се махни оттук! Не можеш да бъдеш едновременно дама и циганка. Моето желание е да ни напуснеш.

— Защо? — попита слисано Катрин.

— Да не мислиш, че този млад американец ще е единственият, който ще те поисква? — попита гневно Рейна. — Да не си въобразяваш, че циганите са длъжни да те защитават? Да не мислиш, че Мануел или аз ще бъдем винаги наблизо? Какво щеше да стане, ако младият жребец беше решил да те яхне направо на поляната? Не клати глава! Приятелите му щяха да ни държат в шах с пушките си, докато той се забавлява! Да не мислиш, че такива неща не се случват? — Гласът на Рейна пресекваше от възбуда. Очите ѝ не се откъсваха от шокираното лице на девойката. — Как мислиш, откъде дойде детето на Амбра? Ей сега ще научиш! Един млад господин, същият като твоя красив американец, пристигна един следобед в лагера, придружен от приятелчетата си. Мъжете ги нямаше. Амбра му хареса и я изнасили пред очите на всички. Позволи и на приятелите си да се позабавляват. Ще ти хареса ли, ако постъпят така и с теб, моя горда лейди? — Дишайки тежко, Рейна се отпусна на стола. Лицето ѝ пламтеше от гняв.

Катрин я гледаше потресено.

— Не знаех това — пошепна едва чуто тя.

— Не знаела! — изъска ядно Рейна. — Откъде би могла да го узнаеш? Ти си изисканата лейди Тримейн, която с удоволствие си играе на циганка. Разбира се, че не знаеш какво означава да си циганка. Вашите млади мъже могат да стрелят по нас, да изнасилят жените ни и да откраднат конете ни — но селският полицай няма да си даде труд дори да дойде в лагера и да провери дали са ни заровили в земята.

С победяло лице и треперещ глас Катрин проговори:

— Защо си крила това от мен? Защо не си ми казала нищо? Имам право да го зная!

— Имаш само толкова права, колкото ти признавам аз. Разбери, моето желание е да напуснеш лагера.

— Щом смяташ така, трябваше да ми го кажеш — прошепна Катрин и в тихите ѝ слова прозвуча дълбока болка. Изправи се и продължи, борейки се със сълзите си: — Ще оседля Шеба и ще се махна. И... и... — Тя се обърна. Не искаше старицата да види сълзите ѝ. След малко проговори едва разбираемо: — Трябваше отдавна да ми кажеш, че не съм желана тук. Нямаше да ви се натрапвам. А аз смятах, че ме обичаш... също както и аз теб.

— Не си права детето ми. Не, че не те искаме. Но ти не можеш да живееш и занапред в два различни свята. Онова, което се случи днес, трябва да ти послужи за предупреждение. Следващият може и да не попита искаш ли да му станеш любовница или не. Нима ще продължиш да живееш в постоянна опасност? Идвай при нас, гостувай ни. Но като лейди Тримейн, не като циганско момиче! Доведи и слугите си. Аз те обичам, детето ми, и не искам да ти се случи нищо лошо. Затова ти наговорих тези жестоки думи.

Катрин се обърна и се хвърли в прегръдката на старата жена.

— О, Рейна, а аз помислих, че си престанала да ме обичаш! — изплака тя.

— Не бива да мислиш това, дете — отговори успокоително старицата. — Само трябва да престанеш да си играеш с огъня. Ти си толкова красива, че ме хваща страх. Ами ако попаднеш пред очите на някой зъл и жесток човек?

Катрин трябваше да признае, че Рейна е права.

— Още днес ли трябва да си тръгна? — проплака отчаяно тя.

Рейна вдигна тъжно рамене.

— Знам, че не ти е лесно, и няма да те насиљвам. Остани още малко, но следващия път се върни като лейди Тримейн, не като Тамара.

Катрин имаше чувството, че ще умре от отчаяние.

— Защо не мога да избера нито една от двете страни? — прошепна тя.

— Толкова ли е трудно, малката ми? Катрин ти можеш да направиш много неща за нас. Ще ни идваш на гости, ще те посрещаме с радост. Много ще ме заболи, ако престанеш да идваш.

— Но... Никога вече няма да бъда истински свободна, Рейна. Отново ще ме притиснат проклетите им правила за благоприлиchie!

— Чуй ме, дете: никой от нас не е истински свободен. Или ще станеш циганка и ще си носиш кръста, или ще се върнеш на отреденото ти от Бога място и ще се държиш като истинска лейди Тримейн.

Катрин се взря в загриженото лице на старицата, после се обърна и тръгна към вратата.

— Ще поездя малко — съобщи през рамо тя. — Трябва да размисля. Дай ми малко време, Рейна.

— Каквото и да решиш, не се бави — отговори мрачно старицата. Думите ѝ продължаваха да кънтят в ушите на Катрин, докато тичаше през поляната към мястото, където бяха вързани конете.

Когато се отдалечи достатъчно от лагера, Катрин отклони коня от пътеката и препусна в галоп през храсталаците. Шеба отметна глава назад и се понесе в лудо, на пръв поглед безконтролно темпо през полята.

Катрин, прекрасна стройна фигура върху великолепно младо животно, не правеше опити да удържа коня си. Тя се беше сляла с него и се бе отдала изцяло на насладата от лудото препускане. Дългата ѝ черна коса се вееше свободно и се заплиташе в буйната конска грива. Завладяна от топлото, силно движение под нея, тя не обърна внимание на ездача, който бавно я настигаше. Внезапно зад гърба на Шеба иззвили кон. Катрин усети как кракът на другия ездач закачи нейния. Чуждият кон се приближи плътно до Шеба. Корава, мускулеста ръка я сграбчи за кръста и без усилия я вдигна от седлото. После я метна като чувал с брашно напреки на коня. Зави ѝ се свят. Нямаше сили дори да се помръдне, само се опитваше да проумее какво става с нея. Кръвта нахлу в главата ѝ, която се мяташе насам-натам, чуждото седло притискаше болезнено корема ѝ.

Постепенно непознатият ездач забави темпото и насочи коня си към края на гората, където течеше бистър поток. Спряха на малка полянка, мъжът скочи от коня и Катрин отново усети желязната ръка, която доста грубичко я изправи на крака. Замайването премина. Пред нея стоеше мъжът, причинил ѝ толкова неприятности тази сутрин! Кой друг би могъл да бъде, каза си ядно тя. Пак този Джейсън Севидж!

— Всичко наред ли е? — попита тихо американецът.

— Какво означава това? — изсъска тя, съвсем не както подобаваше на една дама.

Загрижеността изчезна от лицето му. Отговорът прозвуча сухо.

— Доколкото разбирам, страхът не е навредил на темперамента ти.

— Какъв страх? — изкрещя сърдито тя.

— Е, може да съм се лъгал. Като те видях, реших, че конят е полудял. Помислих, че ще е най-добре да те съмъкна от гърба му.

— Да не сте решили да си поиграете на джентълмен? — изфуча тя. — Очевидно ролята е непривична за вас.

Мъжът се облегна на едно грапаво стъбло и небрежно отбеляза:

— Вече съм сигурен, че ще ми достави голямо удоволствие да те опитомя, малката. Клив Пендултън е твърде кротък за фурия като теб. Ние двамата сме по-буйни.

Катрин го изгледа със святкащи от гняв очи.

— Глупав, надут пуйк! — отвърна задавено тя. — Наистина ли смятате, че ще ви стана любовница, само защото сте го поискали?

Внезапно Джейсън изостави небрежната си поза и я дръпна в обятията си. Затвори устата ѝ с дълга, дръзка целувка, която разруши без остатък детските ѝ, романтични представи за любовта между мъжа и жената.

Притисна я до себе си и тя почувства твърдите мускули на краката му. Целувката ставаше все по-страстна, ръцете му се плъзнаха собственически по гърба ѝ и се сключиха около твърдото малко задниче. Когато мъжът притисна още по-силно до себе си непротивящото се тяло, Катрин усети как твърдата му мъжественост се трне в бедрата ѝ. Двамата се отпуснаха на тревата с преплетени едно в друго тела, преизпълнени с чувствено очакване. Джейсън развърза връзките на блузата ѝ и нежното докосване на пръстите му я опари като огън. Нежността на мъжа правеше всяка съпротива невъзможна, а някъде дълбоко в себе си Катрин знаеше, че няма желание да го отблъсне. Искаше това сладко мъчение да продължава още и още. Той правеше всичко, за да отговори на желанията ѝ. Полегна върху нея, притисна бедрата ѝ с крак и впи устни в меката извивка на врата ѝ. Устата му остави пареща следа по меката ѝ кожа. Когато зацеплува гърдите ѝ и плъзна ръце надолу по тялото ѝ, Катрин престана да мисли и се надигна срещу него. Той вдигна полата ѝ и започна да милва разголените бедра. Пареща, но сладка болка я накара да се притисне до милващата му ръка, сладостният ѝ стон загълхна в страстната му целувка.

Някъде много отдалеч, от тъмните ъгли на съзнанието, в главата ѝ проникнаха сигнали за опасност. Макар да беше напълно объркана, Катрин се опита да го отблъсне. Но мъжът само тихо се изсмя и отново посегна под полата ѝ. Ръката му погали дългото бедро и се отправи нагоре. Изведнъж я обзе ужасяваща увереност, че това може да

завърши само по един начин, и тя отново се опита да се изтрягне от прегръдката му. Отчаянието ѝ даде сили. Когато Джейсън вдигна глава и тя прочете в очите му, че е решен да отиде докрай, бе обзета от дива решителност да не се поддаде на изкушението. Претърколи се настрана, скочи на крака и устреми гневен поглед него. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха неравномерно.

Джейсън се хвърли напред, но Катрин отскочи със задавен писък. Тогава мъжът се изправи с едно-единствено гъвкаво движение. Изгледа я с присвити очи и презиртелно попита:

— Колко? Искам да чуя какво ще ми струва благоволението ти. Може би искаш да ти купя собствена карета? Да те отведа в Лондон? Или в Париж?

— Па... Париж...? — заекна безпомощно Катрин, не вярвайки на ушите си. Нима наистина беше готов да пропилее куп пари, само за да притежава едно напълно непознато момиче? Джейсън схвана въпроса ѝ като съгласие, посегна отново към нея и прошепна:

— Съгласен съм. Ще те отведа в най-хубавия хотел на Париж.

Катрин отстъпи крачка назад. Не биваше да му позволява да я вземе отново в прегръдките си. Ако го направеше, тя нямаше да намери сили да се възпротиви.

Джейсън посегна отново към нея, но този път се натъкна на светкавично извадения ѝ нож. Острието остави дълбока следа на ръката му. Той изруга, отстъпи две крачки назад и изгледа невярващо кръвта, която капеше от порязаното място. Очите му се вледениха. Обърна се към момичето, което конвултивно стискаше малкия нож, като тигър, готов за скок.

И Катрин разбра, че играта е изгубена. Единственият ѝ шанс беше да избяга. Хукна като подгонена сърна, все по-навътре и по-навътре в гората, молейки се отчаяно натрапникът да не я последва.

Ала Джейсън нямаше намерение да я остави да се отърве толкова леко — все пак проклетата малка вещица го беше ранила! Втурна се като светкавица подире ѝ и само след няколко метра ръцете му я стиснаха като в железни клещи. Вдигна я във въздуха и не я пусна, колкото и да се извиваше и бълскаше Катрин. Завъртя я в кръг, после я сложи на земята и с жестока лекота изви ръката ѝ на гърба. Без да обръща вниманието на писъците ѝ, изтрягна ножа от безжизнените ѝ пръсти и го запрати надалеч.

— Ти си била същински дявол! — изшиптя той. — Можеше да ме убиеш с тази играчка! Каква игра играеш? Знаеш ли, че много ми се иска да ти извия врата?

Целият гняв и страх, насьбран се в сърцето на Катрин, избухна в един миг. Тя замахна сляпо и му залепи оглушителна плесница със свободната си ръка. Плясъкът стресна и двамата и те застинаха неподвижни.

След малко Джейсън вдигна здравата си ръка и я зашлеви с длан през лицето. Гласът му прозвуча ледено:

— Не го прави още веднъж, скъпа моя! Може би по-късно ще ти позволя да правиш с мен всичко, което ти е приятно, но те предупреждавам, че няма да търпя нахалството ти.

Болката и унижението извикаха сълзи в очите ѝ. Тя обърна глава настрани, защото не искаше омразният мъж да види страданието ѝ. Сложи ръка на устата си, за да спре треперенето ѝ, и сълзите закапаха по нея.

Внезапно гневът на Джейсън отлетя. В сърцето му трепна почти плахо желание да я утеши. Той я притисна нежно до себе си, меката ѝ коса помилва брадичката му и лицето му се озари от странна усмивка. С глас, в който се примесваха ирония и съжаление, Джейсън заговори:

— Тамара, Тамара, какво да правя с теб, малката ми? Усмихващ се подканващо, позволяваш да те целуват, а накрая ме заплашваш с нож! Сега пък отново лежиш мека и покорна в обятията ми...

Катрин скри глава на широките му гърди и притисна нос до бялата риза. След малко вдигна мокрото си от сълзи лице и го изгледа нарезбиращо. Беше сигурна, че мъжът ще се възползва от безпомощността ѝ и ще продължи започнатата игра. Но ръцете, които я бяха обгърнали, вече не я плашеха, нито я насилаха.

Джейсън я пусна, сложи ръка на рамото ѝ и я поведе обратно към полянката, където пасяха конете. Изми раната в студената вода на потока, после намокри ленената си кърпичка и попи следите от сълзи по лицето ѝ. Учудването ѝ беше безгранично, когато накрая завърза блузата ѝ. Колко ли ще трае тази невероятна нежност, помисли си с копнеж Катрин.

Когато заговори, усмивката му беше чаровна.

— Е, скъпа? Ще започнем ли отначало?

Преди Катрин да е успяла да събере мислите си, той направи дълбок поклон.

— Позволете да ви се представя: Джейсън Севидж от Луизиана, дотолкова развлечуван от прелестта ви, че забравил всяка разумна мисъл.

Като видя плахата усмивка, озарила лицето й, в сърцето му се надигна топлота. Вече му беше по-лесно да продължи речта си:

— Трябва да помоля за извинение, че се проявих като последен грубиян, но ние от Луизиана сме си нетърпеливи по природа, а и красавица като вас е в състояние да накара всеки мъж да забрави добрите си маниери. Един-единствен поглед в милото ви лице и всички ще се съгласят с мен! — След малко прибави с едва забележима ирония: — Освен това ние, американците, сме доста изгладнели...

Сега, когато прекрасните виолетови очи не го гледаха с трудно удържан гняв, Джейсън бе обзет от чувството, че вече е виждал някъде това момиче или че то много му прилича на някого. За съжаление не можа да си припомни, на кого и побърза да забрави странната мисъл.

Катрин вече беше започнала да се чувства сигурна, когато той отново я уплаши. Улови ръката й и меко я привлече към себе си. Усмивката му беше омайваща.

— Мисля, че е време да поговорим и за други неща, нали? — Устните му помилваха челото й. — Кога ще дойдеш при мен, миличка?

— Какво искате да кажете? — заекна тя.

— Искам да кажа, че може би се нуждаеш от известно време, за да обясниш на Клив Пендълтън, че си си намерила нов покровител. Горя оън нетърпение да задълбочим познанството си.

Джейсън не оцени правилно страхът, изписан се в очите й, и продължи тихо:

— Аха... Виждам, че няма да ти е лесно да скъсаш с Клив. Аз ще уредя това вместо теб, не се бой. Остава ти само да събереш багажеца си и да се явиш в странноприемницата „При лисицата“.

— Кога? — попита задавено Катрин. Този въпрос й се стори най-безопасен.

Мъжът се усмихна и зъбите му блеснаха.

— Утре вечер. Дотогава ще съм подготвил всичко за твоето пристигане.

Безкрайно учудена на себе си, Катрин трябваше да признае, че не бърза да избяга от прегръдката му. Искаше да остане още дълго с него, да усеща устните му върху своите, да се забрави в обятията му. Изглежда, Джейсън беше отгатнал какво става в сърцето ѝ, защото в следващия миг я притисна с все сила до себе си, затвори с безмилостна твърдост полуотворените ѝ устни и я зацелува като умиращ от жажда.

Не знаеха колко време е минало, когато Джейсън я пусна.

— Не ме изкушавай, Тамара! — прошепна дрезгаво мъжът. — Не съм свикнал да чакам, когато пожелая някоя жена. Върви си, ако не искаш да те взема още сега!

Тези думи и почти сърдитият израз на лицето му я изтръгнаха от опиянението, което я бе завладяло. Катрин осъзна, че беше много близо до пълното отдаване, и се изтръгна рязко от ръцете му. Затича се към коня си, без да поглежда назад. Каква глупачка беше! Заслужаваше да я вземе насила! Та тя се държа направо предизвикателно!

Беше твърде заета да се самообвинява и не забеляза, че Джейсън върви по петите ѝ. Едва не изпища, когато ръката му я вдигна без усилия на седлото. Щом я настани удобно, той сложи ръка на бедрото ѝ и властно нареди:

— Вече за нищо не се тревожи, малката ми. Аз ще уредя всичко и скоро двамата ще се наслаждаваме на страстта си. Утре вечер те чакам в странноприемницата. Ще кажа на собственика, че идваш по моя покана. — Зелените му очи обходиха жадно тялото ѝ. — Не е нужно да носиш дрехи — отбеляза небрежно той. — Аз ще ти накупя много красиви неща. — Ухили се и добави: — Макар да се съмнявам, че през първите дни ще са ти нужни много дрехи.

Катрин понечи да отговори, но Джейсън плесна Шеба по задницата и кобилата полетя в галоп.

Катрин измина целия път до лагера в буйно препускане, сякаш искаше да си счупи врата. След няколко минути вече търкаше гърба на запотената Шеба, потънала в мислите си. Погрижи се за коня и тръгна да търси Рейна. Намери я в компанията на приятелката ѝ Илона недалеч от фургона ѝ.

Илона беше една от най-грозните и най-възрастни жени в лагера. И на млади години не беше красавица, а и животът се бе отнесъл неблагосклонно към нея. Преди години беше загубила едното си око в бой с ножове и криеше грозната дупка с мръсна черна превръзка.

Нищо обаче не можеше да скрие дълбокия, тъмно оцветен белег, който пресичаше хълтналата ѝ буза и широкото чело чак до корените на косата. Илона се ухили приятелски на Катрин и в устата ѝ зейнаха огромни дупки. Повечето зъби бяха изпочупени или изгнили. Катрин харесваше Илона. Усмихна се и преседна до двете жени.

Скоро Илона стана да си върви. Очевидно беше разбрала, че девойката иска да остане насаме с Рейна. Едва се беше отдалечила, когато Катрин заговори:

— Тази сутрин беше права. Опасно е да обикалям наоколо без слуги. Все едно дали ми харесва или не, време е да престана да си играя на циганка.

Рейна я погледна учудено, но Катрин продължи решително:

— Нанеси се в моя фургон. Подарявам ти го. Щом пренесеш нещата си, вече няма да посмея да променя решението си.

— Ами сватбата? Тамара ли ще ни гостува или лейди Тримейн?

Катрин въздъхна потиснато. Беше забравила, че след два дни ще се състои сватбата на Золтан и Санчия. А толкова се радваше на предстоящото празненство... Погледна дяволито Рейна и направи гримаса.

— Ще дойда на сватбата като Тамара. За последен път — каза твърдо тя и стана, за да избегне възраженията на циганката.

Когато след малко срещна отново Илона, бе осенена от великолепна, направо дяволска мисъл. Спря и заговори със старицата. Очите ѝ святкаха злобно. След като се разбра с Илона, се отдалечи, усмихвайки се по начин, който не предвещаваше нищо добро за Джейсън Севидж.

10

Докато Катрин вземаше съдбоносни решения, Джейсън яздеши към Мелтън Момбри, красиво градче с добре заредени магазини. Той прекара там два часа в търсене на подходящи дрехи за новата си любима. Все пак ѝ беше обещал...

Вечерята, на която беше поканен в Браунли, беше отлична, разговорите остроумни и възбуждащи. Единственото, което го смущаваше, беше странното поведение на Клив Пендълтън. Очевидно беше, че бившият офицер търси да влезе в спор с него, макар Джейсън да не разбираше защо. Не му се вярваше, че причината може да се крие в малкото циганско момиче, защото Пендълтън буквално я беше набутал в ръцете му. Когато още в началото на вечерта го уведоми, че от днес нататък Тамара минава изцяло под негово покровителство, Пендълтън само вдигна равнодушно рамене.

След вечеря дамите се оттеглиха в салона. На господата бяха поднесени портвайн и бренди. Библиотеката се изпълни с кафениковия дим на пурите. Джейсън тъкмо размишляваше дали да не се оттегли, преди да са се върнали дамите, когато изненадано установи, че всички погледи са устремени в него.

Без да бърза, Клив Пендълтън повтори онова, което беше казал:

— Пфу! Американците! Недодялани диваци, такива са те! Мястото им е на бесилката, ако още преди това не са умрели от френска сипаница.

„Френска сипаница“ беше другото име на сифилиса. Възцари се неловко мълчание. Джейсън се взираше в златистата течност в чашата си, докато тишината започна да става непоносима. Най-после проговори спокойно:

— Зависи изцяло от това дали влизаме в съприкосновение с принципите или с жените ви, приятелю.

Някой изхихика нервно, а Клив отпи голяма гълтка от чашата си, преди да отговори:

— Вие сте доста умен за хора от вашия сорт!

— Много любезно от ваша страна да признаето открито това ми качество — отговори ледено Джейсън. — Приемам думите ви като заслужен комплимент.

Преди Клив да успее да отговори, домакинът се надигна и бързо предложи:

— Мисля, че е време да се присъединим към дамите.

Без да изчака съгласието на гостите, той даде знак на портиера. Затворената двукрила врата към синия салон, където бяха насядали дамите, веднага бе отворена.

Том Харис побърза да отмъкне Джейсън в една стая на втория етаж, където последвалият ги Баримор веднага избухна:

— Не мога да повярвам на ушите си, Севидж! Как може да му позволиш подобна наглост?

Джейсън изгледа отегчено приятеля си.

— Може би предпочиташ да повикам онзи пияница на дуел и да вдигна луд скандал? — попита той.

— Пиян ли? — изрева вбесено Баримор. — Пендълтън може да надпие когото си иска. Знам какво говоря!

Джейсън сви рамене.

— Не смяtam, че имам сериозни основания да се дуелирам с него. Човекът има лоши маниери и толкова.

— Това не бяха просто лоши маниери — включи се и Харис.

— Правеше го нарочно. Искаше да го предизвикаш на дуел, сигурен съм в това.

— Разбира се, че беше нарочно! — извика Баримор. — А ти — ти си седеше най-спокойно и го оставяше да си дрънка!

Джейсън се прозина и отговори с мека усмивка:

— Mon ami, трябва ли да убивам всеки човек, който проявява лош вкус?

— Разбери най-сетне, човече! От момента, в който дойде, Клив Пендултън дебнеше всеки удобен случай да те предизвика. Наговори поне дузина обидни неистини, а ти не му обърна капка внимание. Толкова ли не можеш да проумееш, че той те обижда по начин, недопустим за един джентълмен?

Баримор беше бесен.

Джейсън въздъхна, скръсти ръце зад тила си и се излегна на мекия диван. В гласа му прозвуча искрена досада.

— Все пак аз не се хванах на въдицата му. Не се унизих да отговоря на недодяланите му обиди.

— Това са глупости! — изкрешя Баримор. — Трябаше веднага да му заявиш, че очакваши секундантите му. За Харис и мен ще бъде чест да те представляваме.

Джейсън не отговори. Когато мълчанието стана непоносимо, Баримор попита:

— Нима ти е все едно, че всички присъствали господа ще те смятат за страхливец?

Джейсън го изгледа унищожително и запита спокойно:

— И ти ли мислиш така?

— Разбира се, че не — гласеше възмутеният отговор.

— Не е там работата — обади се плахо Харис. — Ние знаем истината, но другите може и да гюоярват в лъжите на онзи негодник.

— Пендълтън не се усъмни нито веднъж в смелостта ми — изъска презиртелно Джейсън, — беше така добър да предостави това на приятелите ми.

Баримор изкриви лице.

— Виж какво — започна по-спокойно той, — няма никакъв смисъл да се караме помежду си. Нито Том, нито аз имаме основания да се съмняваме в смелостта ти. Може би нямахме право да се намесваме. Твоя работа си е какви чувства храниш към Пендълтън. Но аз просто не мога да го понасям.

Дълго време Джейсън не каза нищо. После напрегнатата бръчка около устата му изчезна, от гърлото му се изтръгна дрезгав смях.

— Ама че работа! Постарах се да пренебрегна грубите обиди на някакъв непознат, а едва не се изпокарах с приятелите си!

— Наистина ли знаеше, че го прави нарочно? — попита любопитно Баримор.

— Ама разбира се, *mon ami*! Ако не можех да разпознавам тези неща, надали щях да бъда жив и до днес.

— Тогава защо... Искам да кажа, защо го прие толкова спокойно? — попита замислено Баримор.

Джейсън стана и тръгна към вратата. На прага се обърна и отвърна:

— Защо ли? И на мен много ми се иска да зная защо.

— Какво ти се иска да знаеш?

— Защо Пендълтън е полуудял от желание да ме убие.

— Не си прав! Той не иска дуел на живот и смърт. Иска само да се пролее малко кръв — отговори уверено Баримор.

— Не съм много сигурен. Защо тогава не престана да ме предизвиква? Само до преди минути вие твърдяхте в един глас, че ме обиждал нарочно.

— Това още не означава дуел на живот и смърт — заекна Баримор.

— Хайде, нека не говорим повече за това. Да отидем при дамите и да се насладим на остатъка от вечерта.

— Вече нямам настроение за забавления — отбеляза мрачно Харис. — Най-добре да останем тук и да помолим да ни донесат вино.

Джейсън обаче нямаше желание да се крие. Тримата слязоха в салона, където се бяха събрали повечето гости.

Мисис Браунли, облечена в яркочервена коприна, беше пълна дама и се отличаваше със същата любезност като мъжа си. Щом ги видя, тя се запъти веднага към тях. Почука по ръката на Джейсън с ветрилото си и извика:

— Къде бяхте, лошо момче? Май ще се наложи да ви се разсырдя. Елизабет твърди, че сте й обещали да обръщате нотите. Чакаме ви в музикалния салон.

Елизабет вече седеше зад рояла и го посрещна с гневен поглед. Джейсън беше очарован от гнева ѝ. Яростно святкащите очи бяха в прелестен контраст с прекрасната рокля в цвят на слонова кост. Тази жена наистина беше в състояние да покорява мъжките сърца.

Крехките, позлатени столове бяха наредени в полуокръг около рояла и след като дамите и господата се настаниха удобно, Джейсън бавно се запъти към Елизабет.

— Къде беше днес следобед? — изсъска ядно тя.

За момент той не разбра въпроса ѝ. Чак след това се сети, че бе обещал да излезе на езда с нея. Сви небрежно рамене и отговори:

— По-късно ще ти обясня всичко, мила моя.

Устните ѝ се извиха в принудена усмивка.

— Не си прави труда — пошепна сърдито тя. — Клив вече ме осведоми, че имаш склонност към онези неизпитни деца на природата.

Джейсън забеляза любопитството на гостите и побърза да приключи разговора.

— Значи, няма нищо за обяснение. Предлагам да изоставим тази тема, за да не даваме повод на клюкарите да злословят.

Елизабет прехапа устни. Знаеше, че Джейсън е прав, но ѝ се искаше да изкрещи в лицето му колко го мрази. Не си представяше така следващата им среща. Скри истинските си чувства зад сияеща усмивка, подреди нотите и засвири. Техниката ѝ беше добра, но мислите ѝ се носеха някъде много далеч. Нищо чудно, че слушателите скоро започнаха да стават неспокойни, и Елизабет прояви достатъчно разум да завърши набързо изпълнението си. След обичайните учтиви ръкопляскания възрастните господа се оттеглиха в салона да играят карти. Младите дами и кавалерите им се събраха около рояла, а повъзрастните дами насядаха в другия край на салона и прислужниците им поднесоха освежителни напитки. Джейсън се отдели от групата на младите и се запъти към ъгъла, където бе забелязал приседналата плахо до баба си Аманда.

При звука на гласа му Огъста прекъсна разговора си с майката на Елизабет, Сеси Тримейн, и сърдито попита:

— Къде е негодният ми внук? Защо не дойде да се погрижи за нас?

— Доколкото разбрах, той се присъедини към мъжете за няколко игри на карти, мадам.

— Е, тогава, лека нощ, Том Харис! Тази вечер няма да го видим повече. А много добре знае, че питах за него! Страхливец такъв! Какъв е този свят, в който собственият ти внук се страхува от една възрастна жена!

Джейсън отговори с някаква незадължаваща любезнот. Но старата дама не го остави на мира. Ето че започна да го разпитва какви са плановете му за женитба!

— А вие още ли не сте ми намерили подходяща годеница? — попита подигравателно той.

Сеси Тримейн, която следеше внимателно разговора, побърза да се намеси:

— Сигурна съм, че цивилизиран джентълмен като вас може да се задоволи само с англичанка от добро семейство.

Огъста, която се ядоса, че я прекъснаха и не пропусна да отбележи, че майката рекламира собствената си дъщеря, не пожела дори да я изслуша.

— О, не — промърмори пренебрежително тя. — Джейсън със сигурност иска нещо повече от добро семейство.

— Да, разбира се — избъбра Сеси. — Сигурно желаете съпруга, която е не само красива, но и добре възпитана. — Сякаш случайно, гордият майчински поглед се устреми към Елизабет. „Там ще намерите всичко, което желаете“, казваше този поглед.

Джейсън, комуто вече не беше до смях, отговори хладно:

— Тъй като дамите знаят по-добре от мен от какво имам нужда, аз предоставям на тях възможността да решат вместо мен. Кой знае, може би ще одобря избора ви. — Той се поклони и излезе от салона.

Огъста остана загледана подире му. После се обърна към Сеси и отбеляза с мрачна подигравка:

— Е, скъпа моя, момъкът отлично разбра за какво става дума! Май скоро няма да го видите да се увърта пак около капризнатата ви дъщеря.

Джейсън мислеше горе-долу същото, когато влезе в салона за игра на карти, търсейки Баримор и Харис. Елизабет беше чуднесна за леглото, но тежко на глупака, който щеше да я направи своя съпруга!

Не можа да намери приятелите си и се обърна да излезе, когато Пендълтън се изпречи пред лицето му. Само след секунди всичко беше свършило: чашата вино, която Клив му плисна в лицето, силната плесница, с която Джейсън го запрати върху масичката за карти...

В помещението се възцари мъртвешка тишина. Джейсън се обърна и спокойно напусна салона.

Когато се прибра в стаята си, Джейсън учудено установи, че минава полунощ. Странноприемницата вече спеше, когато той се изтегна в удобното меко кресло и се загледа в догарящата жарава в камината. До креслото имаше мраморна масичка, върху която беше поставена пълна до половината кристална гарафа с бренди. Джейсън напълни чашата си и я изпи на един дъх. После се надигна и започна да обикаля стаята като затворен в клетка тигър. Внезапно се ухили. Ето го решението на въпроса — трябваше му жена! Съблече се набързо, разрови шкафа с дрехите и намери онова, което беше взел със себе си в Европа въпреки енергичните протести на Пиер: траперско облекло от изстъргана сюрова кожа и меки мокасини.

Измъкна се от странноприемницата безшумен като индианец. Само след минута беше навън и трепереше от мразовития въздух. След още една минута се озова в обора. Какъв конекрадец щеше да излезе от него!

След още няколко минути враният му жребец вече галопираше по селския път към имението Браунли. Джейсън спря малко преди да достигне целта си, привърза коня за едно дърво и заобиколи внимателно къщата. Търсеше един определен прозорец. Когато го намери, се улови за дебелите клони на бършляна, които се бяха вкопчили здраво в мазилката на къщата, и с лекота се покатери по тях. Прозорецът беше полуотворен. Джейсън знаеше, че Елизабет не го очаква, но беше уверен, че младата дама обича чистия въздух. Усмихна се доволно, прехвърли се вътре и се скри зад дебелите завеси, които стигаха до пода.

Елизабет, която се приготвяше да си ляга, носеше прозрачно морскозелено неглиже, което повече разкриваше, отколкото скриваше пищното ѝ тяло. Разпуснатата коса с цвят на узрели орехи беше разпилена на буйни вълни по белите рамене и камериерката я разресваше. Когато гледката в огледалото започна да ѝ омръзвва, младата жена отправи поглед към прозореца на разкошната спалня. Внезапно очите ѝ се разшириха от ужас. Бе открила лицето на

Джейсън, който надникна иззад завесата, и едва не се издаде. Като разбра, че го е видяла, той ѝ намигна съзаклятнически. В този момент момичето направи движение назад и завесата веднага се затвори.

— Стига толкова за днес — нареди строго Елизабет. — Престани да ме скубеш и си върви. И не желая никой да смущава съня ми.

Момичето изпусна четката, уплашено от гнева на господарката си. Но Елизабет Маркъм си беше такава — нито една дума на благодарност, нито пени бакшиш. Истерична коза! — каза си сърдито камериерката и побърза да излезе от стаята. Едва успя да затвори вратата, когато ключът се превъртя в ключалката.

Елизабет се обръна бавно и полите на халата разкриха стройните ѝ крака. Ръката ѝ беше още на бравата. Тя се облегна с въздишка на тъмната дървена рамка, която подчертаваше още повече копринения блъсък на косата ѝ. Джейсън излезе от прикритието си и закрачи към нея. Чувствените ѝ устни се разтегнаха в доволна усмивка.

Мъжът спря на крачка пред нея и впи възбуден поглед в прекрасното и тяло.

Четвъртитото деколте беше дълбоко и едва скриваше тъмните зърна на гърдите ѝ. Тънката коприна правеше стройната снага още по-прельстителна. В очите му проблесна жадна искра. Елизабет се засмя доволно и предизвикателно попита:

— Харесва ли ти това, което виждаш?

Вместо отговор, той протегна ръка и привлече към себе си топлото ѝ тяло. Тънката кожа на панталона не можеше да прикрие напиращото му желание. Като погледна в коравото мъжко лице, Елизабет откри, че усмивката му е изчезнала. Изражението в очите му предизвика сладостни тръпки по цялото и тяло. Джейсън се приведе и целуна топлите ѝ, очакващи устни. После, без да пуска устата ѝ, я отнесе на леглото. Положи я внимателно върху меките завивки и започна да я съблича. Първо свали корсажа и замилва пълните гърди. Устните му се плъзнаха към тъмните връхчета, после отново се впиха в устата ѝ и Елизабет сякаш заплува в море от блажено очакване. Нощницата ѝ беше захвърлена небрежно на килима, ръцете му се плъзгаха с нарастваща възбуда по коприненомеката ѝ кожа.

След малко Джейсън се съблече и полегна до нея. Тя се притисна до него, сгуши се в силните му ръце и простена от удоволствие, когато навлезе в нея. Този път тласъците бяха бавни и доведоха насладата

почти до непоносимост. Елизабет помисли, че няма да издържи, започна да плаче и да се моли. Тялото ѝ отговаряше на всяко движение и двамата се носеха по буйните вълни на удоволствието.

След това дълго лежаха един до друг, уморени и доволни. Тя милваше с копринената си коса коравото му рамо, докато неговите пръсти се плъзгаха лениво по гърдите ѝ.

— Нахалник! — прошепна дяволито тя. — Идва и се промъква през прозореца! Прекрасно е, че си толкова дързък!

Джейсън я изгледа развеселено. В леглото Елизабет беше несравнима — и почти толкова опитна, колкото самият той. Имаше късмет, че не прилагаше разни кокетни трикове, за да го хване на въдицата си. Той се прозина и сложи ръка върху очите си. Елизабет се облегна на лакът и плъзна пръсти по тялото му. За първи път откри златната гривна на рамото му.

— Какво е това? — смяя се тя.

Джейсън хвърли небрежен поглед към старинния накит ѝ отговори:

— Просто украшение, което обичам. Защо?

Елизабет сви рамене.

— Само така — прошепна тя. — Бях любопитна. Необичайно е мъж да носи такова нещо и реших, че има някакво особено значение. Сигурно ти е подарък от някоя жена?

Джейсън я изгледа развеселено и се изсмя.

— Джентълменът не издава своите тайни.

Отговорът не ѝ хареса, затова побърза да смени темата.

— Не мислиш ли, че аз съм по-добра от циганката на Клив Пендултън? — попита закачливо тя.

— Тъй като не съм спал с циганката на Клив Пендултън, както я нарече, не мога да ти дам отговор.

Тези думи също не ѝ се понравиха, тя изкриви устни и изхленчи:

— Тогава какво си правил цял следобед в циганския лагер?

Джейсън въздъхна. Защо жените толкова обичаха да клюкарстват? Обърна се по корем и отговори кратко:

— Купувах коне.

— Но това е смешно, скъпи! Да вярвам ли на думите ти?

— Все ми е едно вярваш ли или не. Казах ти истината, а ако тя не ти харесва, не мога да променя нищо.

Елизабет беше достатъчно мъдра да изостави и тази тема и се сгуши в него.

— Какво всъщност ти наговори Пендълтън? — попита любопитно Джейсън.

— Само, че си бил запленен от прелестите на Кат... исках да кажа на Тамара.

— Защо го е разказал точно на теб? — попита замислено Джейсън.

Елизабет избухна в нервен смях.

— Клий Пендълтън е от хората, които изпитват удоволствие да настройват приятелите си едни срещу други. Знаеше, че ще ме ядоса, затова го направи. — Тя го целуна по устата и промърмори: — Аз съм много ревнив.

— Познаваш ли добре Пендълтън? — Небрежно пошепнатият въпрос беше сигнал за тревога. Студеният поглед на зелените очи също не можа да я успокoi. Ала само след миг Елизабет изпита неудържимо задоволство — Джейсън я ревнуваше!

— Всеки познава Клий Пендълтън, скъпи. Можеш да го срещнеш у всички по-известни аристократични семейства — отговори меко тя и обви с ръце врата му.

— Бил ли ти е любовник?

— Не ставай смешен! — раздразни се тя. — Беше кръщенник на чичо ми и се познаваме от деца. Нямаш основания да ми задаваш този въпрос — освен ако не ме ревнуваш.

— Не съм ревнив, cherie, просто проявявам любопитство.

— Защо? — попита кратко тя.

— Защото Клий се интересува твърде очебийно от мен и делата ми. Това ме прави любопитен.

— О, нима някойх в състояние да прозре човек като Клий! Трябва ли сега да говорим за него? И без това създава само неприятности.

— Права си, мила — засмя се Джейсън. — Само да знаеш колко си права!

— Какво означава това?

— Тази вечер непрестанно се опитваше да ме постави в затруднено положение. Едва успях да се измъкна.

— Но ти не се опитваше да се измъкнеш. Ти си го предизвикал! — провикна се възбудено Елизабет. В следващия миг ѝ се доща да си отхапе езика. Ама че я свърши!

— Така значи — промърмори хладно Джейсън. — Аз съм го предизвикал. Откъде знаеш? Пак ли от Пендълтън? Изрично се споразумяхме дамите да не узнаят нищо.

Елизабет прокле ядно Клийв и вечните му интриги, но се постара да изобрази на лицето си изкуителна усмивка.

— Джейсън! — оплака се глезено тя. — Нима дойде при мен, за да задаваш глупави въпроси? Ако е така, можеш веднага да си тръгнеш.

— Да ме прогониш само заради любопитството ми? Не ми се вярва — отговори през смях мъжът и целуна полуотворените ѝ устни. Този път не си направи труд да бъде нежен, а я взе внезапно и брутално, сякаш изобщо не се интересуваше от чувствата ѝ. Странно, но насилието сякаш възбуди още повече ненаситната ѝ чувственост.

Все пак Елизабет много искаше да разбере доколко е осведомен Джейсън за връзката ѝ с Клийв. Ако все още държеше да го направи свой съпруг, трябваше да прояви максимална предпазливост. Днес обаче се чувствува по-сигурна от всякога. Той я обича, може ли да бъде другояче! Не преставаше да я преследва, а тази вечер се изложи на сериозна опасност, за да се промъкне в стаята ѝ и да бъде с нея. Кой знае, може би само след минута щеше да я помоли за ръката ѝ. Щом стане неин съпруг, ще му разкаже всичко за коварните интриги на Клийв Пендълтън. Елизабет се сгуши в него, сложи глава на голите му гърди и зададе прастария въпрос:

— Джейсън, обичаш ли ме?

От гърлото на мъжа се изтръгна дълбок стон. *Mon Dieu*, пак ли старата песен? Не беше в настроение да ѝ наговори нищо незначещи лъжи. Скочи от леглото, нахлузи набързо кожения панталон и обу меките мокасини. Елизабет го изгледа стреснато, но след малко скочи, препреши пътя му, обви меките си ръце около врата му и рече с уверена усмивка:

— Ти не отговори на въпроса ми. Обичаш ли ме?

— Не! — отговори грубо той. Ръцете ѝ се отпуснаха безсилно.

— Какво искаш да кажеш?

— Много е просто. Исках те и те взех. Ти беше съгласна, нали? Дадох ти също толкова, колкото и ти на мен. Беше чудесно, но това не означава, че те обичам. Желая те силно, защото си красива, но съм желал по същия начин и дузина други жени.

— Как можеш да ми говориш така, след всичко, което се случи между нас? — попита невярващо тя.

— Физическото желание, мила моя, непрекъснато се бърка с любовта. За щастие аз не вярвам в онова, което ти наричаш любов, и го виждам такова, каквото е в действителност — обикновен, животински глад.

Мечтите на Елизабет се разтрошиха на парченца. В гърдите ѝ се надигна луд гняв. Той не можеше да си позволи това с нея! Ей сега щеше да предизвика скандал! Погледът ѝ се устреми към заключената врата. Трябаше само да я отвори и да изпищи — след минута щяха да дотичат родителите ѝ, гостите, семейство Браунли и слугите! Щяха да го намерят полугол в спалнята ѝ и нямаше да му остане друг избор, освен да я направи своя жена. Какво я беше грижа за скандала и за клюките, щом щеше да стане богатата мисис Севидж от Луизиана!

Тя посегна към тънкия халат и се уви в него. После вдигна кожената му риза и я скри зад гърба си.

— Може би ще минеш и без нея? — пошепна дяволито тя.

Джейсън се опита да я изтръгне от ръцете ѝ, но Елизабет я притисна силно до гърдите си и затанцува с нея из стаята. Мъжът се облегна на високата рамка на леглото и я загледа с присвирти в тесни цепки очи. Елизабет сякаш видя пред себе си готов за скок тигър и това я уплаши. Въпреки това продължи да се усмихва предизвикателно и да обикаля около него, без да го изпуска от очи.

— Няма ли да облечеш хубавата си риза? — продължи да го дразни тя. — Навън е толкова студено! — Размаха дрехата пред лицето му, но той дори не направи опит да я достигне.

Неподвижността му би трябвало да я накара да се замисли, но Елизабет не оцени недвусмисленото предупреждение в позата му. Джейсън прокле собствената си глупост. Не си правеше никакви илюзии относно Елизабет Маркъм и знаеше, че трябва да я успокои, за да се отърве от неприятното положение.

Тя танцуваше около него като молец около запалена лампа.

— Джейсън, скъпи, защо не си поиграем? Няма ли да вземеш ризката си? Ела, ела, ела!

Ако не беше толкова сигурна в себе си, жената щеше да забележи лекото пристягане на мускулите му. Вместо това тя прояви лекомислие и заподскача още по-близо до него. След миг едрата мъжка ръка се стрелна към нея като нападаща змия и издърпа ризата от стиснатите й пръсти. Елизабет изгуби равновесие и падна на гърдите му — точно в мига, когато стоманеният юмрук се стовари с такава сила върху брадичката й, че главата й отлетя назад. Ударът едва не й счупи врата. Тя се свлече в безсъзнание на пода, Джейсън коленичи до нея и прегледа врата й за по-сериозни наранявания. Като не намери нищо, той я вдигна на ръце и я отнесе в леглото. Зави я грижливо и й обърна гръб.

Сега вече движенията му бяха бързи и целенасочени. Облече ризата, отиде до вратата и се ослуша. Навсякъде цареше тишина. Превъртя безшумно ключа и излезе в коридора.

Когато след няколко минути луда езда прибра коня си в обора на странноприемницата, там вече го чакаше конярят Жак.

— Такива са младите господа! — изръмжа възрастният мъж. — Нямат ум в главите си! Ами ако бях вдигнал тревога още преди час? Щяхте здравата да си изпатите!

Джейсън се ухили и скочи от запотения жребец.

— Разчитам на теб, Жак. Знам, че не си глупав.

Той побърза да се приbere в стаята си, обзет от странно неспокойство. Претърси всички помещения за евентуални неканени посетители, но не откри нищо. После нахвърля няколко цепеници в догарящия огън и отиде да спи.

Следващият ден премина без произшествия и много, много бавно. Скуайър Хемптън, един живеещ в съседство вдовец, бе поканил Джейсън на вечеря. Там беше и бащата на Елизабет. Джейсън не се чувстваше много удобно в кожата си, но ърл Маунт само го попита любезно дали се е настанил добре в странноприемница „Прилисицата“. Изглежда, Елизабет не бе посмяла да си отвори устата.

Въпреки това се сбогува много рано и докато вървеше към странноприемницата, мислите му бързаха напред. Сигурно малката, сладка циганка беше вече там; дори само споменът за меките й устни го възбудждаше. Не помнеше да е желал жена толкова силно, колкото това обикновено циганско момиче. А тъй като беше прекарал последната нощ с Елизабет, това необичайно желание не можеше да е последствие от дълго въздържание.

Когато влезе в странноприемницата, той веднага попита хазаина дали момичето е пристигнало. Възрастният мъж го изгледа странно и бавно кимна. Подсвирквайки си, Джейсън хукна нагоре по стълбата, където бе пресрещнат от Пиер.

— Имате ли нужда от услугите ми? — попита дребният мъж.

— Не, не вярвам — засмя се развеселено Джейсън. — Има някои неща, които мъжът предпочита да урежда сам. Любенето е едно от тях.

— Тази сигурно е различна от останалите — отбеляза сухо Пиер. Джейсън вдигна вежди.

— Да не би Тамара да те е обидила? Понякога не може да обуздае темперамента си.

— Разбира се, че не! — отговори Пиер. — Беше толкова забулена, че изобщо не успях да я видя, но в крайна сметка вкусът ви си е ваша работа.

— Е, добре, щом така смяташ. Би било ужасно да не се съобразя с вкуса на слугата си.

Пиер недоволно му пожела лека нощ и се оттегли. Джейсън бълсна вратата на стаята за гости, намери я празна и прекоси бързо тъмните помещения в посока към собствената си спалня. До леглото

беше поставена една-единствена запалена свещ. Приятният дъх на скъп парфюм го удари в носа и той изгледа с доволна усмивка пъстрия вързоп с женски дрехи, който бе оставил на стола до леглото. Рубиненочервените завеси пред леглото бяха дръпнати, но той забеляза лекото им раздвижване, чу скърцането на матрака, когато някой се размърда.

Усмивката му стана още по-широва.

— Тамара, спиш ли? — извика тихо той. Трябваше да се напрегне, за да чуе тихия й отговор.

Отиде до леглото и понечи да дръпне завесите, но жената продължи:

— Моля ви, загасете светлината и елате при мен, сър. Чаках ви цели часове.

Въпреки това Джейсън се опита да разтвори завесите, но тя ги задържа отвътре. Гласът й прозвуча умолително:

— Моля ви, не ме засрамвайте! Никой мъж не ме евиждал гола. Първо угасете свещта, направете ми тази услуга.

Подсмихвайки се, Джейсън се отдалечи от леглото. Фантазията му рисуваше изкуителна картина: прекрасното женско тяло, сгущено йод завивките, великолепната черна коса, разпиляна по възглавниците... Той се разсъблече нетърпеливо и небрежно нахвърля дрехите си по пода. Само след секунда беше угасил свещта и помещението потъна в мрак. Джейсън дръпна завесите, но опипващите му ръце не откриха нищо.

— Тук съм, сър. — Гласът дойде от другия край на леглото. След миг той я притисна в жадните си ръце. Жената го посрещна с разтворени устни, притисна се до него и Джейсън впи устни в нейните. Внезапно тялото му се вкамени. От устата му се изтръгна гневно проклятие и той отблъсна притискащото се до него тяло.

— Коя си ти? — попита заплашително той.

— Тамара, вашата малка циганска любима, която копнее за прегръдката ви — отговори глухо жената и отново протегна ръце към него. Джейсън се изтръгна от прегръдката й, скочи от леглото и с треперещи пръсти запали свещта. Вдигна я високо и застинна на мястото си. Очите му не можеха да се откъснат от голата жена. Неверие и гняв се примесваха в сърцето му.

Илона разтегна устни в широка усмивка и в устата ѝ зейнаха черни дупки. Сбръканите старчески гърди висяха чак до корема, несресаната сива коса стърчеше на всички страни. Тя безсрамно излагаше на показ голотата си. В здравото и око искреще неприкрита подигравка.

Побеснял от гняв, Джейсьн изръмжа:

— Какво, по дяволите, търсиш тук? Къде е Тамара? — Още преди да довърши, той вече знаеше отговора. Малкото зверче беше успяло да му скрои страхотен номер!

Илона издекламира словото, на което я беше научила Катрин:

— Тамара не можа да дойде и тъй като знае, че сте самотен, изпрати мен като знак, че високо ви цени.

Джейсьн замръзна на мястото си. Обидата не можеше да бъде по-ясно изразена. Малката го мразеше!

— Вън оттук! — заповядала ледено той.

Илона събра набързо нахвърляните си дрехи, без да изпуска от очи разгневения мъж. Тя не беше глупава, усещаше напиращата в гърдите му ярост и се молеше на ум непознатият да се владее поне докато тя успее да избяга. Джейсьн изчака мълчаливо, докато жената си отиде. После тръсна свещта на масичката с такава сила, че тя едва не изпадна от свещника, и се упъти с големи крачки към гардеробната. Навлече кожените траперски дрехи и изскочи навън с мрачна решителност.

Нямаше да допусне да го правят на глупак! Тази светлокожа малка мръсница скоро щеше да забележи каква каша е надробила! Още преди да е отминалата нощта, щеше да го умолява за милост. С какво удоволствие щеше да стисне в ръцете си стройното ѝ вратле!

Джейсьн гонеше безмилостно врания жребец в светлата лунна нощ. Пусна го по-бавно едва когато първият пристъп на гняв отминал. В сърцето му нямаше и капка милост към Тамара. Тя го беше обидила, както никой досега не беше посмявал — беше нааранила мъжката му гордост. Този път нямаше да се отърве толкова лесно.

Гъвкав като дива котка, той избиколи без шум циганския лагер. Завърза коня за едно дърво и запълзя напред. Знаеше много добре къде се намира търсеният от него фургон, защото вчера бе проследил стройната фигура по пътя ѝ дотам. Фургонът беше настррана от другите — факт, който предизвика злобна усмивка на устните му.

Джейсън се промъкна предпазливо до фургона и се мушна през незаключената врата. Затвори я безшумно и колебливо се огледа. Лунната светлина падаше през малкия прозорец и хвърляше странен сив отблъсък върху осъдната мебелировка. Различи малка маса и два стола. Когато забеляза леглото и мирно спящата в него фигура, очите му се присвиха доволно. Пълзна се безшумно към безгрижно заспалото момиче. Лицето ѝ беше обърнато към стената, но Джейсън беше сигурен, че и насиън продължава да се смее на коварния номер, който му беше погодила. Остана известно време загледан в нея, докато в гърдите му се надигна неудържим гняв.

Скочи върху заспалата жена и светкавично затисна устата ѝ. Тежестта на тялото му не ѝ позволяваше да помръдне. Едната му ръка продължаваше да етиска устата ѝ, докато другата опря ножа в гърлото ѝ. Ала всички картини на отмъщение, които си беше рисувал по пътя дотук, бяха унищожени в зародиш, защото когато лунният лъч огря лицето на жената, се оказа, че това изобщо не е Тамара. Джейсън беше толкова смяян, че неволно разхлаби хватката си. Рейна почти бе успяла да му се изпълзне, но той я задържа в последния момент и отново я стисна в безмилостната си хватка.

Двамата се гледаха мълчаливо в бледата светлина на луната. Като позна коравото лице на американеца, Рейна престана да се съпротивлява. Очите ѝ замислено обхождаха разрешената черна коса, нападала по челото му, гневно святкащите очи и, чувствената уста. Тамара е глупачка, каза си тя. Всяка разумна жена би дала мило и драго да привърже към себе си такъв мъж. Усети натиска на едрото, гъвкаво тяло и си пожела да беше поне четиридесет години по-млада. Тамара беше една глупава девица и нямаше представа какво е добро за нея. Трябваше да благодари на небето, че я е пожелал такъв мъж.

Джейсън се взираше в сбръканото лице на старицата и бълваше на ум най-ужасни проклятия. Днес решително не му вървеше! За втори път притискаше в обятията си стара жена.

Когато заговори, в гласа му прозвуча недвусмислена заплаха:

— Само ако посмееш да си поемеш шумно дъх, ще ти прережа гърлото. Ясно ли ти е?

Рейна кимна и Джейсън бавно свали ръка от устата ѝ. Старицата продължи да лежи неподвижно.

— Къде е Тамара? — изсъска ядно той.

Рейна кихна и започна да лъже:

— Отиде при Клив Пендълтън. Да не мислите, че той ще я остави тук, като знае, че я преследвате. — Усети каква буря бушуваше в сърцето му и хитро продължи: — Държахте се твърде нахално с Тамара! Тя е доста своенравна и сама решава кого ще обича и кого не.

Джейсън нетърпеливо вдигна рамене.

— Кога ще се върне?

— Защо се интересувате? Нима не получихте добър урок?

— Искам да чуя от собствените ѝ уста, че не ме иска. Защото съм сигурен, че ти ме изляга, старо! Тамара просто се опитва да вдигне цената си. Ако не можеше да ме понася, вчера нямаше да прояви такава благосклонност.

Рейна с мъка скри учудването си. Значи Тамара не ѝ беше разказала всичко! Тя огледа внимателно младия мъж, взе решение и отговори бавно и отмерено:

— Утре вечер в лагера ще има циганска сватба. Тамара ще бъде тук.

Видя как белите му зъби блеснаха в мрака, чу тихия му смях. Желязната хватка се разхлаби.

— Слушай, стара вещище, ще ми позволиш ли да се измъкна оттук, без да събереш целия лагер с крясьците си?

Рейна изхихика и отговори сухо:

— Не сме се карали, нали? Оставете ме да се наспя. — Тя се обърна към стената и добави: — И затворете грижливо вратата, като излезете.

Без да бърза, Джейсън потегли обратно към странноприемницата. От време на време луната изчезваше зад бързо носещите се облаци и тесният път потъваше в мрак. Дърветата от двете страни хвърляха дълги, черни сенки. Тамара го надхитри и нарани мъжката му гордост, но Джейсън не знаеше кое го бе ядосало повече — дали защото не беше дошла или защото беше напъхала в леглото му онази отблъскваща старица. Само като си помислеше за нея, стомахът му се преобръщаше. Тази малка змия, как ли му се надсмива сега!

Внезапно зад гърба му се чу шум. Припомни си, че от изт, вестно време насам чуваше леко прашене, но беше толкова потънал в мислите

си, че не му обърна внимание. Очевидно преследвачът му беше започнал да става непредпазлив.

Ръката му се плъзна безшумно към дългия нож на колана. Въздишката му изразяваше облекчение. Ако невидимият преследвач решеше да се приближи, той щеше да го посрещне с изваден нож. През ума му премина мисълта, че старата циганка все пак е събудила мъжете от лагера, но той побърза да я отхвърли: циганите щяха да го преследват с гръм и трясък. Който и да беше нощният му придружител, той явно държеше да остане незабелязан.

Джейсън се престори, че не е забелязал нищо, и продължи пътя си. Вслушваше се напрегнато във всеки шум зад гърба си и накрая стигна до извода, че преследвачът е само един. В настроението, в което се намираше, двубоят идваше тъкмо навреме. Продължи да се преструва на нищо неподозиращ и пусна коня в равномерен тръс. Не искаше да остави впечатление, че се е втурнал да бяга; но и нямаше намерение да предизвиква противника си с излишно бавене. Възможно беше непознатият просто да е проявил любопитство. Но като си спомни думите на вуйчо си, това му се стори направо невероятно.

Джейсън пришпори коня и чу, че другият също препусна побързо. Двамата сякаш си играеха. Щом Джейсън забавеше ход, преследвачът правеше същото, щом препуснеше малко по-бързо, човекът зад него бързаше да навакса разстоянието. Само дето преследвачът вече не се стараеше да остане незабелязан.

Джейсън осъзна, че сблъсъкът е въпрос на минути. Пусна коня в лек галоп, трескаво размисляйки дали да избяга. Ала тъй като нямаше представа къде точно се намира, побърза да отхвърли тази мисъл.

Най-после реши да сложи край на тази глупава игра и заби шпори в хълбоците на коня. В този момент непознатият изскочи между дърветата. Джейсън хвърли бърз поглед през рамо, но луната тъкмо се беше скрила зад облак и той можа да различи само нечия массивна фигура, прилепена към гърба на коня.

Преследвачът изскочи от прикритието си, но не се опита да го настигне. Изведнъж Джейсън осъзна, че другият нарочно го бе тласнал в тази посока. Луната изскочи иззад облаците и в същата тази секунда Джейсън забеляза кратко проблясване на метал в ръката на втори ездач, излязъл срещу него.

Ръката му инстинктивно дръпна юздите и жребецът се изправи на задните си крака. Джейсън все още се бореше с обезумялото животно, когато отекна изстрел. Остра болка прониза рамото му. Макар че първият преследвач се стараеше да избегне опасната близост с копитата на развиленния се кон, той бе улучен и се строполи на земята. Само след миг вторият нападател също се стовари върху диво биещата се купчина коне и хора.

Разтърсен до дън душа, обзет от сляпа ярост, Джейсън се превърна в тигър, жадуващ плячка. Издърпа жребеца си от бъркотията, обърна го и отново го насочи към двамата нападатели. Разбойниците едва ли имаха време да осъзнайт какво ги чака.

Мъжът, който беше стрелял, дори не забеляза опасността. Единственото, което видя, беше мътният блъсък на метал в близост до гърлото си. Оставаше му да живее само частица от секундата и той не успя дори да изкреши. Свлече се на земята и не мръдна. Другарят му отчаяно се опита да се измъкне от мястото на битката.

Джейсън нямаше намерение да го остави да избяга. Настигна го само след минута и се метна на гърба на чуждия кон. Беглецът усети как желязна ръка обхвана изотзад врата му и стоманеното острие се заби в ребрата му. Хвърли се настрана, обзет от смъртен страх, но нищо не му помогна. Двамата се строполиха на земята и уплашеният кон се втурна да бяга. Джейсън беше опитен боец. Опра колене в раменете на мъжа, за да го задържи неподвижен, и огледа внимателно непознатото лице. После опра ножа в разголеното му гърло.

— Ти си глупак, *ton ami* — изпъшка той. — Не ми остава нищо друго, освен да те пратя в небитието.

— Недайте така! Не ме убивайте! Искахме само да спечелим малко пари.

— И си помислихте, че съм лесна плячка, нали? Мъжът закима усърдно.

— Точно така! Сам, на този пуст път, кой би помислил, че сте...

— Лъжеш, приятелче. Другарят ти се опита да ме убие. Кой ви плати да ме премахнете?

— Никой, кълна се във всичко свято!

Джейсън прокара острието на ножа по гърлото му и от тънката резка закапа кръв. Лицето на непознатия се сгърчи от ужас, но Джейсън беше неумолим.

— Питам те още веднъж, mon ami. Кой ви плати да ме убиете?

— Никой! Случайно ви нападнахме, повярвайте ми! — изплака мъжът.

Джейсън бавно разпори жакета и ризата, оголи гърдите му и небрежно заговори:

— Предупреждавам те, приятелче, аз не съм англичанин. Чували си, че в Новия свят живеят кръвожадни диваци? Знаеш ли какви неща съм научил от тях? Мога да боравя с ножа като никой друг. Ще ти смъкна косата от главата, сякаш дера зайче, и ще те оставя да се удавиш в собствената си кръв. — Той забеляза паниката, която разкриви лицето на непознатия, и спокойно продължи: — Кажи ми кой те изпрати или ще усетиш ножа ми. — Едновременно с това заби острието в косматите му гърди.

Мъжът изпищя от болка и думите потекоха като поток от устата му:

— Не знам! Беше чужденец, никога преди това не съм го виждал! Не ме убивайте!

— Да не искаш да ти повярвам, че някакъв напълно непознат човек е успял да те склони да ме убиеш? Откъде е можел да знае, че няма да отидеш при жандармите и да го издадеш?

Отговорът прозвуча едва чуто.

— Стопанинът на „Лисицата“ знае, че не съм от приказливите. Той го изпрати при нас. Можете да го питате.

Джейсън изгледа замислено уплашеното лице на разбойника. Може би този път не лъжеше. Гостилиничарят със сигурност знаеше кой мъж от околността е готов да свърши някоя мръсна работа за пари. Покъсно щеше да поговори и с него, но първо трябваше да свърши с тази твар.

— Как изглеждаше човекът, който ви плати? — изгърмя той.

— Не знам. Не съм говорил с него. — Мъжът посочи с глава към мъртвеца. — Бъкли сключи сделката. Петстотин на ръка, а остатъка след като ви убием.

Джейсън изненадано подсвирна. Очевидно някой беше твърдо решен да го прати на оня свят, щом даваше толкова пари за наемни убийци.

— Приятелят ти знаеше ли защо трябва да ме убиете? — попита любопитно той.

Мъжът поклати глава.

— Каза ми само, че трябва да ви утрепем най-късно до една седмица.

Бесният гняв на Джейсън утихна. Остана само ледено равнодушие. Какво да прави с този нещастник? Още докато размишляваше, мъжът сам реши съдбата си. Внезапно изтрягна едната си ръка, хвърли шепа пясък в лицето на Джейсън и скочи. Ослепял, Джейсън усети кък десницата на непознатия се опитва да му изтрягне ножа. Като не успя, бандитът реши, че ще му е по-лесно да извие ръката на Джейсън и да насочи ножа в собствения му корем. Побеснял, американецът замахна сляпо и улучи разбойника право в сърцето.

Когато прогледна отново, Джейсън стоеше пред втори мъртвец. Несъзнателно изтри кръвта от ножа, мушна го в колана и едва сега усети, че рамото го боли непоносимо. Повика коня си и препусна в посоката, от която беше дошъл. Дано по-скоро намереше пътя!

13

Раната изглеждаше опасна; изстрелът беше минал напреки през рамото и бе издълбал дълбока бразда. Но Джейсън бе успял да се прибере в странноприемницата и сега можеше да се остави в умелите ръце на слугата си. Не за първи път Пиер лекуваше раните на господаря си.

Сигурно беше три часът следобед, когато Джейсън бе грубо събуден от непоносим шум. Върху главата му се изля кана ледена вода. Скочи като ужилен и чу невъзмутимия глас на чичо си:

— Мисля, че е крайно време да се събудиш. Тръгнах от Лондон на разсъмване и намирам, че мързелът ти е отвратителен.

Джейсън разтърси мократа си глава и изгледа обвинително празната кана в ръцете на Роксбъри, който беше застанал плътно до леглото.

— Какво те води насам? — попита най-после той. — Смятах, че е под достойнството ти да пребиваваш и в други градове, освен в Лондон.

— Прав си — отговори флегматично дукът. — Но краткият престой на село обикновено ми се отразява твърде благотворно.

Джейсън го изгледа недоверчиво, уви се с чаршафа и закрачи тежко към мраморната масичка за миене.

— Какви си ги забъркал пак? — попита дукът и посочи прясната превръзка.

— Нищо лошо не съм извършил — отговори остро Джейсън.

Дукът вдигна лорнета си и огледа съненото лице на племенника си.

— Днес май си в лошо настроение, Джейсън. Надявам се, че щом се окъпеш и се облечеш като джентълмен, това ще премине от само себе си. Позволих си да поръчам обяд. Пиер вече приготвя банята. Да се позабавлявам ли известно време с разглеждането на тази превъзходна странноприемница или ще понесеш присъствието ми в стаята?

— Остани където искаш — и без това правиш винаги каквото ти скимне — изръмжа Джейсън. В този миг се появи Пиер, следван от двама прислужници, които внесоха в спалнята огромна месингова вана.

По време на обеда Роксбъри го оставил на мира. Едва когато разчистиха масата и слугите напуснаха стаята, той запита направо:

— А сега ще бъдеш ли така добър да ми обясниш откъде се взе тази огнестрелна рана? Не е нужно да се впускаме в дълги спорове дали наистина се касае за рана от пистолет или не. Присъствах, когато Пиер сменяше превръзката, а и смятам, че все още мога да различа следата на изстрела.

Джейсън сви рамене и накратко описакакво се бе случило през последната нощ; премълча само какво е търсил навън сам и толкова късно през нощта.

— Е — отбеляза с усмивка Роксбъри, — все пак съм ти благодарен, че този път не се налага да отстранявам трупове от стаята ти.

— Може ли и аз да те попитам нещо? — подхвани нетърпеливо Джейсън. — Защо си дошъл? Надявам се, няма да започнеш да ме убеждаваш, че те е обзел копнеж да побродиш малко по поляните и хълмовете?

— Не си прав. Как мислиш, не е ли добре да ми покажеш на живо цъфтеха на дърветата? Като седнем в каретата ти, поне няма да се тревожа дали някой не ни подслушва.

Стана така, че въпреки раната си Джейсън се видя принуден да излезе сред природата. С учудване установи, че ръката му здраво стиска юздите. За известно време се въззари мълчание, прекъснато най-сетне от чичо му:

— Може би щеше да бъде по-добре, ако преди време беше проявили малко повече искреност, когато те попитах дали някой има по-особен интерес да претърси лондонското ти жилище. Това щеше да ми спести неприятността да узная от други хора нещо, което бих предпочел да науча пръв.

— И кое е то?

— Че секретното послание до мистър Руфъс Кинг не е единственото ти тайно поръчение в Европа. — Роксбъри помълча изчаквателно, но Джейсън беше съсредоточил цялото си внимание в

управлението на конете. — Макар че толкова много държиш да запазиш тайната си и продължаваш да твърдиш, че не знаеш нищо, аз ще ти призная, че бих могъл да ти помогна — продължи дукът с уморена любезност. — Вашият човек Ливингстън е в Париж и преговаря с Наполеон за Ню Орлиънс и Луизиана. Разбира се, в пълна тайна, за да не се намесят ужасните англичани. Ако не постигне желания успех, има указания да се свърже незабавно с теб. Вероятно затова, милото ми момче, защото носиш секретно указание от президента Джеферсън. — Той направи кратка пауза и сухо продължи: — Забелязваш, че не те питам какви послания си донесъл.

— Вероятно познаваш съдържанието им по-добре от мен — изръмжа раздразнено Джейсън.

— Виж какво, момчето ми — отвърна сериозно дукът, — ние, англичаните, и вие, американците, сме от една и съща страна на барикадата, поне в този случай! Мога да те уверя, че ние нямаме никакви претенции към Луизиана. Дори напротив — онзи дребен, но ужасяващо наперен Наполеон толкова ни притеснява, че ще трябва да вложим всичките си сили, за да го пратим там, където му е мястото — на бунището на историята. Никак не ни е грижа за колониите му. Ако Джеферсън е решил да му отнеме Ню Орлиънс и Луизиана, като приложи някои... по-различни методи, ние в Лондон ще бъдем просто възхитени! Да, честно казано, дори се учудваме, че Съединените щати отдавна не са завладели тези земи.

Джейсън беше вторачил поглед в острите уши на конете и не казваше нито дума.

— Разбирам — промърви тъжно Роксбъри. — Ти не ми вярваш.

Ако Джейсън не беше зает да преодолее острия завой, той щеше да открие нещо твърде необичайно в сивите очи на чичо си. Циникът и присмехулникът Роксбъри беше засегнат.

Дълго време двамата пътуваха мълчаливо през събуждащата се гора.

— Ако случайно се срещнеш с Ливингстън, вашия човек в Париж, би ли му предал едно съобщение от английското правителство, което със сигурност ще му бъде от полза, особено ако възникнат трудности?

— Ако ми хрумне да тръгна за Париж, ще те уведомя предварително — отговори затворено Джейсън.

— Имах предвид по-скоро някаква случайност, която да се осъществи още през следващите дни. Смятам, че е нужно още тази вечер да потеглиш за Лондон.

— Не! — гласеше решителният отговор.

Роксбъри направо се стресна.

— Какво означава това?

— Много просто: тази вечер няма да тръгна за Лондон. При никакви обстоятелства.

— Позволяваш ли да попитам защо?

— Между другото и защото трябва да уредя едно дребно несъгласие с Клив Пендълтън.

— Аха. Различие в мненията, значи. Доколкото разбирам, не си бил особено предпазлив. Сега не е време за уреждане на дребни несъгласия.

— Да не искаш да кажеш, че беше по-добре да се скрия под леглото?

— Пита се под чие легло.

— Много си остроумен!

— Говоря сериозно, Джейсън. Не можеш ли да уредиш този проблем по-бързо? И те съветвам да не го убиваш на място! Първо трябва да проследим какви хора откупуват информацията му.

— Ще помоля Пендълтън и Харис да попротиснат секундантите му и да насрочат дуела за утрата сутринта. Вдругиден ще бъда в Лондон. Доволен ли си сега?

— Разбира се. Само внимавай с раната. Тя може да създаде някои предимства за Пендълтън.

— Няма да се съглася на дуел с шпаги. Ще се стреляме и раната няма да ми попречи — отговори с усмивка Джейсън, припомnil си, че тази вечер му предстои още едно усилие, при което раната също нямаше да представлява особено препятствие.

През целия ден небето беше осеяно с черни дъждовни облаци, затова пък нощта беше студена и ясна. Катрин се измъкна тайно от заспалата къща и огледа с усмивка пустата алея. Знаеше, че е пропуснала истинската сватба, която се извършваше на разсъмване, но нямаше как да се измъкне от дома си, без да привлече вниманието на майка си. Най-после всички се оттеглиха по стаите си и дойде време да отиде в циганския лагер.

Буен огън озаряваше тъмната нощ и хвърляше ярка светлина върху колите и шатрите. Огънят създаваше мирна и все пак възбуждаща атмосфера, горещината на пламъците гонеше студа на ранната пролетна нощ. Сияеха тъмни лица, блестяха бели зъби, десетки черни очи засвяткаха весело срещу Катрин, когато се появи в лагера. Изпълни я топло чувство на принадлежност към тези хора; тя беше една от тях, нищо, че не се бе родила тук. Това беше родното ѝ място.

Откъм огъня долитаše тихият звук на китари и цигулки. Ритъмът на фламенкото бавно завладя цялото ѝ същество. Тя затропа с краче в такт с музиката. В този момент Хуана, едно от младите момичета, скочи в кръга и затанцува в самозабрава. Движенията ѝ се отличаваха с естествена прелест. Над главата си размахваше пъстро дайре.

Възрастните цигани наблюдаваха вихрено танцуващото момиче, бъбреха помежду си и се смееха, докато младите, между тях и Катрин, пляскаха с ръце и тропаха с крака по земята. Възбуждащата музика държеше девойката в сладкия си плен и тя не можеше да откъсне поглед от танцуващите езичета на пламъците, които бяха в странно съзвучие с дивата, страстна мелодия. Несъзнателно младежите бяха образували кръг около танцьорката и когато Хуана се умори, десетки ръце избутаха в средата Катрин.

Виното и музиката бяха загрели кръвта ѝ и когато ритъмът се ускори, тя затанцува като в транс. Черната ѝ коса се разяваше като жива, ръцете ѝ бяха вдигнати високо над главата, краката ѝ тропаха в

главозамайващ ритъм. Яркочервената рокля бе обвила като втора кожа гъвкавата ѝ фигура, широките поли се увиваха около стройните крака. Тя се въртеше безспир и леката, шумяща материя рисуваше кръгове във въздуха.

Катрин бе завладяна от магията на нощта и опияняващата музика. Вече не виждаше засмените, пляскащи в такт цигани около себе си, останаха само осветеният от пламъците мрак, сипещите се искри и неведомият копнеж в гръдта ѝ. Очите ѝ бяха полу затворени, замъгленият поглед неволно се устреми към непознатата тъмна фигура, която се беше облегнала на един от старите дъбове в края на поляната.

Лицето на мъжа беше в сянка, но тя веднага позна твърдата брадичка и чувствената уста. Едрата фигура беше загърната в черна наметка, изпод която надничаха белите яка и маншети. Музиката и настроението в лагера изглежда не бяха затрогнали сърцето му. Без да го осъзнава, Кристин започна да танцува за него — само за него.

Стойните ѝ бедра се извиваха прелъстително, ръцете ѝ сякаш посягаха към него, твърдите млади гърди, едва закрити от червената рокля, се полюшваха подканващо, сякаш жадуваха милувката му. Мъжът не устоя и направи крачка напред. Изражението в зелените очи я върна рязко в действителността.

Топлият, жаден поглед я накара да се препъне, но само след миг тя се овладя, обърна се и хукна да бяга. Проби си път между празнично настроените цигани, но никой не ѝ обърна внимание, защото в кръга беше изскочило друго момиче.

Топлотата и възбудата на нощта се изпариха. Катрин имаше чувството, че са я залели с ведро студена вода. Страхът разширяващ очите ѝ и я стискаше за гърлото. Хвърли поглед назад и бе обзета от паника, като не го видя зад себе си. Сигурността, която предлагаше тълпата, отлетя надалеч. Затича се към фургона си, но се вцепени от страх, когато Джейсън внезапно изникна пред нея ѝ я сграбчи в прегръдките си.

Обзета от диво отчаяние, тя се забълска като уловена в капан сърна. Понечи да изпиши, но мъжът затвори устата ѝ с жадна целувка. Това я смути окончателно, по гърба ѝ пробягаха горещи тръпки. След няколко безкрайни минути Джейсън освободи устата ѝ, изсмя се дрезгаво и я метна на рамото си. Отнесе я при коня си, скочи на

седлото и препусна към гората. Музиката продължаваше да гърми в ритъма на фламенкото, засмените цигани се взираха като замаяни в новата танцьорка. Така никой освен старата Рейна не забеляза препускащия в галоп ездач.

Рейна не беше много наясно с чувствата си, но след малко сви рамене. Докато циганите лагеруваха тук, Тамара нямаше да може да се откъсне от тях. Да, Рейна трябваше да ѝ направи още една, последна услуга — да отведе рода си далеч от тези места. Тя се запъти с решителни крачки към Мануел, издърпа го настрана и заговори:

— Време е най-после да обърнем гръб на Англия. Искам да видя отново испанската си родина. Кажи на мъжете, че тръгваме на разсъмване.

— На разсъмване? Към Испания? — Мануел не можеше да повярва на ушите си. — Ами Тамара? Кой знае кога ще се върнем...

— Тръгваме на зазоряване! — прекъсна го решително Рейна, обърна му гръб и го остави сам. В продължение на един дълъг миг мислите ѝ се задържаха при Джейсън Севидж. Май само мъж като него беше в състояние да се справи със зверче като Тамара...

Когато оставиха лагера зад гърба си, Джейсън сложи отбраняващата се Катрин напреки на седлото пред себе си и обви кръста ѝ с железна ръка. Тя го бълсна с все сила, но той само се изсмя и я притисна още по-силно до себе си.

Първоначалната дива паника отстъпи място на бесен гняв. Катрин отметна глава назад и проговори с леден глас:

— Какво възнамерявате да правите с мен?

Усмивката му беше нежно иронична, очите обаче останаха студени.

— Мисля, че е време да наваксаме пропуснатата любовна нощ. Заместничката, която ми изпрати, за съжаление беше твърде... зряла за вкуса ми.

Катрин нямаше настроение за шеги, а небрежността му я вбеси окончателно. Без да размисли, тя замахна и го удари с все сила през лицето. Джейсън спря коня, сграбчи я за косите и с такава сила дръпна главата ѝ назад, че тя се олюя. Устата му се впи в нейната с такава бруталност, че устните ѝ започнаха да кървят.

Катрин вдигна ръка, за да издере лицето му, но напразно. Джейсън я отблъсна и изви ръката ѝ на гърба. После сграби роклята ѝ

и я раздра до талията. Извън себе си от страх и гняв, Катрин напрегна всичките си сили, за да се освободи. Успя да улови косата му, оскуба го и едновременно с това захапа езика му. Джейсън изрева от болка и я свали от коня. Тя се претърколи през глава и червената ѝ рокля се вдигна над бедрата. В продължение на един дълъг миг тя остана неподвижна, после обаче скочи на крака и се втурна да бяга. Преди да е изчезнала в гората, Джейсън беше скочил от коня и я сграбчи в прегръдката си.

Двамата стояха един срещу друг като две големи, фучащи котки. Въздухът трепереше от напрежение. Джейсън бегло си припомни как само преди ден стояха край поточето и се гледаха по същия начин. Какъв глупак беше, че не я взе още тогава! Този път обаче нямаше да се размекне!

Притисна я брутално до себе си. Катрин веднага започна да се отбранява, малките ѝ юмручета затропаха по гърдите му, но той не се трогна и впи устни в нейните. Ръцете ѝ бяха притиснати между неговото и нейното тяло и той започна да милва разголения ѝ гръб. Ожесточената ѝ съпротива разпалваше още повече желанието му.

Девственото тяло на Катрин се разтърсваше от противоречиви усещания. Тя разбираше, че е в опасност, но беше безсилна да се противи. Внезапно в тялото ѝ се надигна непозната жажда и тя се притисна до него със сила, която го смая. От гърлото на мъжа се изтръгна дрезгав смях. Той хвърли наметката си на земята и отново я прегърна. Междувременно Катрин беше успяла да се окопити и с последни сили го изрила между краката.

Болката беше разкъсваща, но Джейсън не я изпусна нито за миг от ръцете си.

— Малка мръсница! Ей сега ще си платиш за всичко! — изръмжа вбесено той, хвърли я върху наметката и се стовари отгоре ѝ с цялата тежест на тялото си.

Никога не беше виждал лицето ѝ толкова отблизо и зелените му очи пламнаха на лунната светлина. Усети треперенето на стройното моминско тяло и се вгледа с усмивка в упоритите виолетови очи. Ръката му се стрелна надолу и разкъса роклята.

Катрин лежеше като замаяна. Наблюдаваше го и мислите се прескачаха в главата ѝ. Макар да беше любопитна, изпитваше и известен страх от последната крачка. Не знаеше какво става между

мъжа и жената и беше напълно неподготвена за удоволствието, което изпита след нежната милувка на устните му върху гърдите ѝ.

Джейсън беше преметнал крак през бедрата ѝ, за да я държи неподвижна, докато ръцете му изследваха тялото ѝ, а устата му покриваше с целувки нежната кожа на врата и гърдите. Господи, колко беше сладка! Катрин направи последен опит да се отбранява, при което той повдигна брадичката ѝ и пошепна:

— Мисля, че е време да престанеш. Достатъчно дълго ме водиш за носа, затова няма да те пусна, преди да съм взел онова, което искам. Уверявам те, че съм поне толкова добър, колкото и Клив Пендълтън. Престани да се преструваш на девица!

Катрин понечи да изкреши, че наистина е недокосната, но мъжът затвори устните ѝ с пареща целувка. Езикът му проникна дълбоко в устата ѝ, ръката му се плъзна по вдървеното ѝ тяло. Когато пръстите му се заровиха в копринения триъгълник между краката ѝ, Катрин потрепери. Без да го съзнава, тя повдигна бедрата си срещу търсещите пръсти. Джейсън не пропусна да отбележи това чувствено движение и очите му блеснаха тържествуващо. Милувките му станаха още по-настойчиви.

Когато легна върху нея, Катрин направи последен опит да се освободи. Ала ръцете му притиснаха с нежна настойчивост бедрата ѝ и я принудиха да остане неподвижна. Макар че малките ѝ юмруци думкаха по гърба му, Джейсън разтвори краката ѝ без усилия. За момент сякаш увисна във въздуха над нея — но в следващия миг проникна с мощн тласък в утробата ѝ.

Болезненият вик на Катрин заглъхна под търсещите му устни, но Джейсън беше усетил лекото препятствие на девствеността ѝ. Спра да се движи и я погледна смяяно. Поколеба се за миг, но после си заповядда да бъде нежен и продължи да я люби.

— Много съжалявам, cherie — прошепна меко той, преди властният глад на тялото му да го завладее изцяло.

Физическата болка, която Катрин изпита, беше нищо в сравнение с безмерното унижение. Тя лежеше като прекършено цвете под него; дори когато всичко свърши, не направи опит дори да се увие с разкъсаната рокля. Не забеляза, че Джейсън се надигна, приведе в ред дрехите си и се наведе над нея.

Устата му беше изкривена в болезнена гримаса. Измъчван от гняв и разкаяние, той проклинаше слепотата си. Как можа да не забележи, че малката циганка не си играе с него, а защитава честта си! Изпита отвращение от себе си. Коленичи до нея и се опита да завърже около кръста ѝ разкъсаната рокля. Когато я докосна, тя се дръпна назад като подплащено животинче.

Катрин беше напълно безчувствена, но като усети докосването му, тялото ѝ се разтрепери от страх. Какво ли щеше да направи с нея? Този път мъжът беше нежен и внимателен, уви безволното ѝ тяло в наметката си и я вдигна на седлото.

Пътя до странноприемницата изминаха в мълчание. Без да създава какво прави, Катрин се облегна на гърдите му и се заслуша в равномерните удари на мъжкото сърце. Джейсън отведе коня в обора, после я отнесе в стаята си, опазвайки я от любопитни погледи. Положи я внимателно на леглото и нареди на Пиер да приготви ваната. Наля чаша бренди и я принуди да отпие голяма гълтка от парещата течност. Когато топлината на алкохола проникна във вените ѝ, бойкият дух отново се събуди и тя трескаво затърси възможност за бягство. В този момент се върна Пиер, следван от двама прислужници, които носеха голямата месингова вана. Огънят в камината вече се разгаряше. Катрин се уви плътно в дебелата наметка, засрамена от любопитните погледи на възрастния мъж.

Когато всичко беше готово, Джейсън заповядда на слугите да излязат и бавно пристъпи към свитото на леглото момиче. Катрин не го изпускаше от очи. Лицето ѝ изразяваше решителност. Внезапно Джейсън избухна в смях. Разкаянието, което го мъчеше досега, беше много неприятно чувство, а съжалението, което момичето бе събудило в душата му, беше досадно и мъчително. Затова пък умееше да се оправя отлично с разгневени жени. Поклони се подигравателно и проговори:

— Банята ви чака, милейди.

— Оставете ме сама! — изфуча младата жена. — Нямам намерение да се излагам на похотливите ви погледи.

Джейсън отново избухна в смях. Когато Катрин се отдръпна в най-далечния ъгъл на леглото, той се хвърли към нея и въпреки съпротивата ѝ я привлече към себе си. Притисна я в меките завивки,

огледа усмихнато разгневеното ѝ лице, отмахна немирните къдрици от челото ѝ и я изненада със сериозността на думите си.

— Миличка, наистина съжалявам, че те взех толкова грубо. Ако знаех, щях да потърся по-подходящо за любов място и да положа всички усилия да не ти причиня болка. Трябаше да проявиш малко повече доверие към мен.

— Да се доверя на човек като вас? — процеди през стиснати зъби Катрин.

Мъжът кимна с безсръмна самоувереност, после обаче вдигна вежди и попита с нескрито любопитство:

— Смятах, че Клив Пендълтън отдавна ти е отнел девствеността.

— Преди Катрин да е успяла да отговори, той кимна знаещо. — Трябаше веднага да се сетя! Пендълтън предпочита млади мъже, така ли е? Сигурно те е използвал като момче.

Катрин го изгледа неразбиращо, но Джейсън дори не забеляза смущението ѝ. Наметката беше паднала от раменете ѝ и стройното голо тяло неудържимо го привличаше. Катрин страхливо придърпа дебелия плат, но Джейсън бутна ръцете ѝ настрани и нежно помилия копринената кожа. Катрин не смееше да помръдне, смяяна от желанието, което нахлу в тялото ѝ. Мъжът беше зает със собствените си чувства и отново не забеляза нищо.

— Клив Пендълтън е глупак — промърмори той. — Ти си прекрасна, *cherie*. Толкова си хубава, че е позорно да те използват по този начин.

Той се приведе над нея и Катрин пое шумно въздух, когато устните му се сключиха около зърното на гърдата ѝ. Тялото ѝ се разтърси от сладостни тръпки, докато устните му оставяха огнени дири по врата, гърдите и лицето ѝ. Ала когато започна да отговаря на нежностите му, силните мъжки ръце я вдигнаха като перце и я понесоха към ваната. Само след секунди младата жена лежеше в топлата, ароматна пяна с небрежно забодени на тила коси. Дори смущаващата му близост не успя да смути наслаждението, което ѝ достави горещата вода.

Джейсън се излегна на леглото, без да откъсва очи от новото си завоевание. Тази жена представляваше странна смесица от опитна изкусителка и все още непробудено младо момиче. Можеше да я държи до себе си месеци наред и пак нямаше да узнае какви мисли

бродят зад красивото ѝ челце. Е, във всеки случай нямаше да скучае. Настроенията ѝ се меняха от минута на минута, сладкото, ѝ, крехко тяло обещаваше безкрайни наслади. Измери с очи мекия ѝ профил и отново си каза, че момичето много прилича на някого, когото вече беше виждал или познаваше. Откъде беше запомnil това прекрасно лице?

Докато Джейсън размишляваше, Катрин го наблюдаваше скрито. Без съмнение, той беше внушителен мъж. Бялата копринена риза беше разкопчана до кръста и разкриваше загорели от слънцето мускулести гърди, обсипани с тъмни косъмчета. При тази гледка в тялото ѝ се надигна странна смесица от желание и страх. Как ли щеше да се почувства, ако го помилваше по гърдите? Тя също бе обзета от чувството, че е виждала лицето му още преди вечерта в библиотеката, но при най-добро желание не можеше да си спомни на кого ѝ приличаше.

Издърка се отгоре до долу, сякаш искаше да премахне следите от милувките му; когато свърши, той се изправи и усмихнато ѝ подаде голяма мека хавлия, предварително затоплена на огъня. Катрин нямаше друг избор, освен да излезе от ваната и да му позволи да я увие. Лицето ѝ пламна от срам.

Джейсън веднага разбра причината за облялата я червенина и я смути още повече, като промърмори до ухото ѝ:

— Ти май забравяш, че вече съм правил с теб и други неща, вместо само да те гледам, котенце.

Без да знае, той беше употребил старото ѝ галено име и Катрин се стресна. Мъжът смръщи чело, забелязал изписания по лицето ѝ ужас. Господи, какво ставаше с това момиче?

— Хайде, не се страхувай от мен — промълви окуражително той.
— Най-лошото мина. Аз ще се грижа за теб и ще те науча как да доставяш наслада на мъжа. На истинския мъж, не на перверзен тип като Клив Пендълтън.

За първи път гордостта я напусна.

— Пуснете ме да си вървя! — прошепна умолително тя. — Нали се позабавлявахте с мен. Моля ви, пуснете ме, моля ви! — Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя прехапа подутата си долната устна, за да потисне треперенето си.

Джейсън трябваше да пусне в ход целия си чар, за да я успокои.

— Не се вълнувай толкова, малката ми. Няма да ти причиня болка. Преди малко сигурно съм се проявил като недодялан грубиян, но ще видиш, че мога да бъда и много нежен.

Катрин стоеше неподвижна в средата на стаята и стискаше отчаяно голямата кърпа, която скриваше голотата ѝ. Беше му благодарна, когато ѝ подаде черна кадифена рокля, и побърза да се облече. Джейсън придърпа един стол към огъня и в този миг се появи Пиер, понесъл тежка табла с най-разнообразни ястия.

Докато седяха на тази късна вечеря, циганското момиче не престана да учудва Джейсън. Никоя циганка нямаше толкова бяла кожа и такива фини черти на лицето. Без да навлиза по-дълбоко, мъжът стигна до извода, че малката е незаконно дете на някой от местните лордове — обичайно беше благородниците да не се интересуват от такива деца, още по-малко от възпитанието им.

Катрин обаче умееше да си служи с приборите като истинска дама. Начинът ѝ на говорене издаваше добро образование. Тя произнасяше думите ясно и уверено като него — а той беше завършил в Хароу! Кой знае, може би Клив Пендълтън я беше научил на всичко това, за да шпионира за него...

Докато разговаряха за незначителни неща и внимателно се изучаваха с погледи, Катрин го изненада с интелигентността си — и особено с непресторения си интерес към Луизиана.

— Защо се интересуваш толкова от родината ми? — попита с усмивка той.

Без да размисли, младата жена отговори:

— Брат ми живее там. Наследи от баща си имение близо до Начез.

Много ѝ се искаше да си отхапе езика след този непредпазлив отговор, но Джейсън не му отдаде особено значение и шаговито попита:

— Имение ли?

Катрин прекара език по пресъхналите си устни и рязко отвърна:

— Разбира се. Как другояче би могла да се нарече наследената земя?

— Зависи от големината. При нас земята се мери на квадратни мили и обикновено наричаме именията плантации. Брат ти е наследил плантация, така ли?

Очите ѝ се разшириха от почуда и Джейсън смяяно установи, че малката беше искрена, не просто добра артистка.

— Квадратни мили? Искате да кажете много хиляди хектари?

— Mais oui! — засмя се той. — Самият аз все още не знам къде се простира северната граница на имотите ми. Никога не съм стигал дотам. Правил го е само дядо ми, който е изпитвал особено удоволствие да обикаля земите си.

Катрин го гледаше с неприкрито любопитство. Този човек наистина беше благословен от съдбата. Беше красив и представителен, притежаваше чар и толкова голямо богатство, че не беше успял да обходи дори собствените си земи. А колко беше нахален!

Любопитството ѝ бе успяло да отклони за известно време вниманието на Джейсън, но когато зелените очи се впиха в лицето ѝ, а после се плъзнаха по тялото ѝ, подчертано още повече от тежката кадифена рокля, лицето му се озари от жадна усмивка. Нали знаеше колко лесно се сваля роклята — беше я купил именно с това намерение. Споменът за гладката, копринена кожа отново събуди желанието му.

Катрин, която не беше забелязала внезапната смяна на настроението му, се облегна доволно в креслото си. Беше се стоплила, вечерята беше чудесна, а Джейсън се беше погрижил да ѝ налива непрекъснато от горещия пунш с ром, поднесен към яденето. Доспа ѝ се и ужасяващите събития от последните часове се скриха в най-далечното ъгълче на съзнанието ѝ. Виждаше се, че има едно-единствено желание — да си легне. А намерението на Джейсън беше да я пъхне колкото се може по-бързо в леглото.

Тъй като не искаше да я плаши, той я вдигна внимателно на ръце и я положи на леглото. Замаяна от изпития алкохол, Катрин не се възпротиви. Очите ѝ се затваряха. Тя се вгледа в трепкащите пламъци и сънено са запита защо ли леглото ѝ е толкова голямо. Въздъхна и се отпусна на меките възглавници, без да е намерила отговора.

Джейсън се съблече, без да я изпуска от очи. На лицето му играеше доволна усмивка. Тамара щеше да има достатъчно време да се наспи, докато той се срещне с бившия ѝ покровител. Първо обаче трябваше да уталожи сладката, мъчителна болка между краката си!

Катрин усети как леглото се изви под тежестта му, когато той легна до нея, но замаяното ѝ съзнание възприе това проникване в

спалнята ѝ като част от транса, който я държеше в плен. Стресна се едва когато Джейсън започна да съблича роклята ѝ.

Той я задържа и усмихнато проговори:

— Не мърдай, котенце. Щом искам нещо, аз си го вземам. Ей сега ще го изпиташ.

Катрин се взря в безпощадните зелени очи и пълната уста и се предаде на съдбата си. Знаеше, че колкото и да се съпротивлява, победителят ще бъде той. Пък и какво значение има това сега, помисли си горчиво тя. Вече нямам какво да губя.

Бавно и нежно ръцете му изследваха всяка частичка от тялото ѝ. Катрин направи опит да потисне вълните на наслада, които се разливаха по вените ѝ, но устата му беше толкова топла и настойчива, ръцете толкова нежни и опитни, че без да съзнава какво прави, тя се надигна срещу него и обви с ръце врата му. Джейсън я притисна силно до себе си, ръцете му се пълзнаха по гърба ѝ, тя усети върху гърдите си гъделичкането на твърдите черни косъмчета. Потърка се в него като коте и Джейсън прошепна дрезгаво:

— Хвани ме там, мила моя. Вземи го в ръка.

Когато нежните пръсти се сключиха около пулсирация член, от гърлото му се изтръгна задавен стон. Ръцете му се спуснаха с нарастваща възбуда към топлите бедра и тялото на Катрин се разтърси от диво, никога неизпитвано желание. Тя се разтвори като цвете за него и той бавно проникна в утробата ѝ.

Движенията му бяха нежни и внимателни. Катрин последва несъзнателно ритмичните му тласъци и застена от блаженство, когато той покри с целувки очите, бузите и шията ѝ. Телата им се сляха в едно. Възбудата прогони всяка разумна мисъл от съзнанието ѝ, ръцете ѝ замилваха трескаво гърба му, тялото ѝ се разтърси от буйните вълни на насладата, докато някъде дълбоко в утробата ѝ изригна невероятно, непознавано досега усещане, а неговото запулсира в мощните тръпки на освобождаването.

Самозабравата, с която бе отговаряла на милувките му, я вцепени от учудване. Джейсън бе съумял да събуди жената в нея, да я доведе до висините на физическото удоволствие.

Сякаш не беше получил достатъчно, мъжът продължаваше да я милва с ръце и устни. Жадният му поглед не се откъсваше от съвършените извивки на тялото ѝ.

Докато лежеше притихнала в обятията му, Катрин забеляза за първи път златната гривна, обсипана със смарагди, която Джейсън носеше на рамото си. И тя, както повечето събития от тази нощ, ѝ се стори сън. Не намери нищо странно в древното укражение, също както Джейсън не се беше учудил, че я срещна в циганския лагер. В момента ѝ изглеждаше напълно логично, че необикновеният мъж, който я изтръгна от сигурността, в която бе живяла досега, и ѝ отне девствеността, притежава такъв варварски накит. Гривната беше част от него. Освен това устните му продължаваха да покриват с целувки тялото ѝ и тя изобщо не беше в състояние да разсъждава разумно.

Макар и неохотно, Джейсън се отдели от малката циганка и весело проговори:

— Ах, ти, котенце! Вече виждам, че няма да ме бива за нищо, когато си наблизо.

Катрин обаче бе достигнала до точката, когато съзнанието ѝ не можеше вече да преработва случилото се, изпития ром и множеството непознати, вълнуващи чувства. Без да каже дума, тя се сгуши_в него и след минута заспа. Последното, което усети, беше как тялото му се разтърси от трудно удържан смях, но беше толкова изтощена, че нямаше сили дори да се разсърди. По-късно щеше да мисли за това — много по-късно.

Джейсън се събуди внезапно. Стаята беше потънала в мрак, но инстинктът му подсказа, че утрото не е далеч. Остана за миг неподвижен, вдъхна дълбоко студения, остър мириз на угасените свещи и разбра какво го е събудило. После откри, че малката циганка вече не лежи до него.

Веднага след това чу лек шум. Някой, който още не беше свикнал с разположението на мебелите в спалнята, се препъна в някакъв предмет.

— Тамара, върни се! — заповядаш строго Джейсън, но не получи отговор. Минутите се проточиха като вечност; никой от двамата не помръдваше. Катрин, застанала до прозореца, усети как сърцето ѝ лудо се бълска в гърлото. След малко мълчанието бе рязко прекъснато. Джейсън скочи с проклятие на уста от леглото и запали една свещ. Катрин, която почувства, че шансовете за бягство ѝ се изпълзват, изскочи от спалнята и хукна към външната врата, която водеше към стълбата и към свободата.

За съжаление тя не знаеше нищо за подозренията, който Джейсън хранеше към гостилничаря, а когато си легна, беше твърде сънлива, за да забележи, че вратата е грижливо зарезана и пред нея е поставен тежък стол. Макар че ръцете ѝ трепереха, изблъска стола по-далеч, за да може да открохне вратата и да провре стройното си тяло през процепа.

Преди да избяга, Катрин хвърли бързо поглед през рамо. Страхът я правеше несръчна и когато най-сетне успя да превърти ключа, Джейсън вече беше изскочил от спалнята и тичаше към нея. Беше напълно гол. В бързането Катрин измъкна ключа от ключалката и го изпусна на пода. Като видя, че плячката няма да му избяга, мъжът спря и изгледа развеселено странното ѝ облекло, без да се тревожи ни най-малко от собствената си голота. Младата жена носеше чифт жълти копринени панталони с неколкократно навити крачоли, върху тях бяла ленена риза, прекалено широка за стройната ѝ фигурка, и кафяв сатенен жакет, който висеше до коленете ѝ. Боса, с разрошени гъсти

къдрици, тя приличаше на същество от приказките, съвсем не на мястото си в реалния свят.

Джейсън вдигна ключа от пода, оттегли се в спалнята и закрепи свещта в една ниша, без да обръща повече внимание на Катрин. Хвърли няколко цепеници в догарящия огън, разположи се удобно в едно кресло и лениво вдигна глава към младата жена, която беше влязла след него в спалнята.

Тя полагаше огромни усилия да не забелязва голотата му, но великолепното мъжко тяло просто ѝ се набиваше в очите.

— Къде беше тръгнала? — изкреша внезапно Джейсън ѝ Катрин се сгърчи като от удар. Все пак тя успя да се овладее, сложи ръце на хълбоците си и застана пред него.

— Вие... Нямате право да ми задавате въпроси! Отивам си и толкова! Не можете да ме държите като пленница тук и ако веднага не отворите вратата, ще започна да пишя, докато не събера цялата къща!

В продължение на един дълъг миг двамата се гледаха сърдито в очите, после Джейсън сви рамене и се изправи. Всяко от движенията му изразяваше спокойна самоувереност. Той бълсна стола, отключи вратата, отстъпи крачка назад и с подигравателен жест я покани да си върви.

Неочакваната му отстъпчивост я направи подозрителна, но след като му хвърли недоверчив поглед, Катрин все пак се запъти към вратата. Едва успя да му обърне гръб, когато той се хвърли към нея с гъвкавостта на пантера, затисна с една ръка устата ѝ, за да заглуши ужасения писък, а другата уви около кръста ѝ. Притисна я до себе си и я отнесе обратно в спалнята, макар че Катрин се съпротивляваше отчаяно. Тя го риташе с крака, ноктите ѝ драскаха ръцете му, докато той я хвърли по лице на леглото.

Катрин понечи да изпищи, но Джейсън притисна лицето ѝ в меките възглавници. Издърпа копринения шнур, с който през деня връзваха завесите, улови диво биещите се ръце и ги завърза на гърба ѝ. Катрин напразно се опитваше да се освободи. Джейсън я притисна така силно с коляното си, че не можеше да си поеме дъх.

— Ще те задържа, докато аз искам — изръмжа дълбокият мъжки глас. — Когато престанеш да ме ядосваш, ще имам грижата да те уведомя. А дотогава ще стоиш, където аз съм решил.

След като върза ръцете ѝ, Джейсън я обърна по гръб и побърза да затисне с ръка устата ѝ, за да не изпищи. Стисна я между краката си, издърпа калъфката на възглавницата и я натъпка в устата ѝ. Сините очи на Катрин святкаха от гняв. Джейсън измъкна дългия нож, който беше започнал да носи със себе си след първата среща с убийците, и младата жена се уплаши за живота си. С отмерени движения на ръцете той разряза дрехите ѝ, докато остана съвсем гола. Само очите издаваха бушуващия в сърцето му гняв. После отряза остатъка от шнура, уви го около краката ѝ и я завърза за края на леглото.

Приседна до нея и доволно огледа резултата от изкуството си.

— Може би не трябваше да ти връзвам краката, cherie — ухили се той. — Е, все пак така е по-добре, защото ако се захвана сега с теб, ще закъснея за дуела с Клив Пендълтън.

Последните му думи накараха Катрин да се разтрепери от глава до пети, но Джейсън не забеляза нищо. Той се прозина и започна да се облича. След малко откъм стълбата се чуха гласове и мъжът побърза да я завие до брадичката. Сега в леглото се виждаха само разбъркана черна коса и святкащи сини очи. Без да я удостои дори с поглед, той побърза да излезе от спалнята.

Катрин го чу да отваря външната врата и да говори с някого. После до ушите ѝ достигна тракане на съдове. Сигурно беше влязъл Пиер със закуската. За съжаление той не беше сам. Прозвуча непознат мъжки глас:

— Казвам ти, Джес, по-рано беше просто невъзможно! Защо тези проклети дуели се насрочват все на зазоряване?

— Крайно време е някой да промени модата и да започнем да се бием малко преди следобедния чай!

Джейсън избухна в смях.

— Следващия път ще настоя за по-късен час, приятелю. Закусихте ли?

— Аз не искам нищо — отговори задавено Харис. — Ще ям после.

— Аз ще хапна малко от тази превъзходна шунка! Не се тревожи за Том, Джес. Той не понася дуелите — обясни примирително Баримор.

Катрин, която чуваше всяка дума от оживения мъжки разговор, трепереше от нервно напрежение. Господи, ами ако Том я видеше в

това положение! Май трябваше да бъде благодарна на Джейсън, че не я принуди да закуси с него. Това беше единственото добро нещо в неуспелия опит за бягство. Иначе непременно щеше да я представи на приятелите си като най-новото си завоевание. Развижи се под завивката и простена от болка, защото шнурът се вряза болезнено в китките й. Парцалът в устата й пречеше да диша. Кога ли щеше да я освободи? Колко време траеше един дуел? Обхвана я отчаяние. Сигурно трябваше да лежи часове наред, докато Джейсън се върнеше — ако не дадеше указания на слугата си да я освободи преди завръщането му. Макар че мисълта да застане гола и безпомощна пред непознатия мъж също не беше кой знае колко привлекателна.

Тя забеляза, че съседната стая беше утихнала, и заключи, че тримата мъже са тръгнали. За първи път се запита каква Ли е причината за дуела. Не беше в характера на Клив да се излага на ненужна опасност.

Влизането на Пиер сложи край на размишленията й. Тя проследи движенията му и забеляза, че слугата нееднократно хвърля бърз, любопитен поглед към леглото. Все пак той не я заговори, а се зае с недоволно мърморене да събира разпилените из стаята дрехи. Очевидно беше, че го мъчат много въпроси, но също така очевидно беше, че Джейсън му е дал строги указания да мълчи.

Катрин го наблюдаваше как грижливо подрежда дрехите на Джейсън и личните му вещи в голям, тапициран с кожа сандък и внезапно осъзна какво означаваше това.

Джейсън възнамеряваше да замине! Странно защо, първата й реакция беше любопитство. Запита се накъде ли ще потегли похитителят й и едва след известно време й дойде на ум, че той би могъл да я вземе със себе си.

Следващите действия на Пиер не предвещаваха нищо добро. С безизразно лице слугата започна да събира роклите, купени от Джейсън за нея. Нареди ги внимателно в сандъка, после отиде в съседната стая и когато се върна, ръцете му бяха пълни с още женски дрехи, измежду които подбра тоалет за пътуване: рокля от блестящ розов муселин, подходящи по цвят полуботушки и тъмносиньо вълнено палто с кожена яка. Остатъкът отиде в сандъка.

Катрин наблюдаваше шетнята на възрастния мъж с нарастваща неловкост. Внезапно й се стори странно, че ерген като Джейсън

Севидж притежава толкова много женски дрехи. Сигурно възнаграждаваше с тях услугите на многобройните си любовници! Ако някой ѝ бе казал, че Джейсън е купил всичко това само за нея, тя нямаше да му повярва.

И последната ѝ надежда се стопи, когато Пиер затвори капака на сандъка и грижливо го заключи. Слугата измъкна от шкафа втори сандък, подреден още вчера, и след миг стаята се огласи от възмутения му вик. Най-после бе открил бъркотията, предизвикана от Катрин по време на нощното претърсване за картата. Когато я изгледа недоверчиво, младата жена виновно сведе очи.

Вече се зазоряваше. Сивата мъгла, забулила малката полянка, избрана за място на дуела, ѝ придаваше тайнствен и ужасяващ вид.

Джейсън замислено наблюдаваше противника си, който тъкмо слизаше от каретата. С нарастващо учудване той установи, че секундантите на Пендълтън, Филип дъо Курсе и Алтъни Нюхоп, са пристигнали с отделен файтон. Огледа внимателно каретата на Пендълтън и с внезапно събудило се недоверие отбеляза колко много багаж е натоварил противникът му. Очевидно той се подготвяше за бързо бягство.

Баримор беше стигнал до същия извод, защото изсъска в ухото на приятеля си:

— Това не ми харесва! Каретата на Пендълтън е натоварена за дълъг път. Сигурно има основания да бърза. Внимавай, Джес! Радвам се, че настоях да присъства лекар.

Шестимата мъже се поздравиха с тържествено кимане на глава. Последва изборът на пистолетите. Секундантите вече се бяха споразумели за разстояние двадесет стъпки, така че не им оставаше нищо друго, освен в мълчание да свалят палтата на дуелиращите се. Двамата носеха тъмно облекло, за да затруднят прицелването.

Харис беше избран да преброи стъпките и той го направи с видима нервност. Баримор стоеше неподвижен с мрачно наблюдаваше как разстоянието между Джейсън и Пендълтън все повече се увеличава. Харис отброяваше последните крачки, когато от гърлото на Баримор внезапно се изтръгна задавено възклищание. Предупреден от шума, вдигнат от приятеля му, Джейсън инстинктивно се хвърли на земята и се претърколи по гръб. В хладния утринен въздух отекна изстрел. Куршумът изсвири на сантиметри от главата на Джейсън. Той

се извърна леко настрана и невярващо се вгледа в димящото дуло на противниковия пистолет. Баримор прецени неправилно неподвижността му и побеснял от гняв, изрева на Пендълтън:

— Мръсна свиня! Защо стреляхте по-рано? Това беше убийство!
Да знаете, че няма да се измъкнете оттук жив!

Още докато Баримор се готвеше да се нахвърли върху Пендълтън, Джейсън натисна спусъка. Трясъкът от закъснелия изстрел стресна присъстващите. Джейсън се надигна на лакът и доволно установи, че противникът му се олюя и се свлече на земята. С мрачна усмивка той се изправи и проговори учтиво, без да го е грижа за смяяните лица на секундантите:

— Ако обичаш, подай ми палтото, Баримор. Днес е много студено, а и тревата беше мокра.

Баримор изпита такова облекчение, че едва не се спъна в собствените си крака, като се затича към него.

— Това... Това беше страхотно! Ти си истински майстор, приятелю! — заекна той. — Ама че свиня е този Пендълтън! Как си позволи да стреля по-рано? Помислих те за мъртъв. Слава Богу, че Пендълтън е жалък стрелец.

— Не е така, приятелю. Просто театралното ти вдишване ме предупреди и имах достатъчно време да се хвърля под линията на изстрела.

— Театрално, а? Аз ти спасявам живота, а ти ми се подиграваш!

Джейсън го удари приятелски по рамото и го повлече към мястото, където лежеше Пендълтън. Лекарят беше коленичил до него и се опитваше да спре кръвта, която струеше от дупката в рамото.

Когато Джейсън и приятелите му наблизиха, Нюхоуп смутено заговори:

— Трябва да ви помоля за прошка. Нямам думи да изразя колко съжалявам за случилото се.

— Прошка ли? — изрева Баримор. — Не се извинявайте заради този тип! Ако се узнае какво е станало тук, хората ще почнат да насяскват кучетата си подире му.

Джейсън си припомни думите на чичо си и се намеси примирително:

— По-добре е да забравим какво преживяхме тази сутрин. Нека приемем, че Пендълтън получи заслуженото наказание.

Харис се обърна невярващо към приятеля си:

— Наистина ли няма да предприемеш нищо? — попита той, докато Баримор само клатеше изумено глава.

— Mon ami — засмя се Джейсън, — нали все пак му изпратих куршум в рамото! Какво друго да направя? Нека някой друг се погрижи за поредния скандал.

Първият знак за завръщането на Джейсън беше развеселеният глас, с който се обърна към приятелите си:

— Стига толкова! Няма да променя мнението си. Впрочем, нямах и представа, че сте толкова кръвожадни.

Без всяка разумна причина, Катрин се зарадва, че той е останал жив и дори не е ранен. Скоро обаче си припомни, че след малко щеше да се изправи пред очите ѝ, и страхът отново я завладя. Сърцето ѝ спря да бие, когато Джейсън се появи на вратата, следван по петите от Пиер.

Очевидно слугата не беше губил време и веднага бе уведомил господаря си за преровения сандък, както и за подозренията си кой е отговорен за претърсването. Катрин затаи дъх, когато Джейсън прекоси стаята с големи крачки, застана пред отворения пътнически сандък, огледа бъркотията и строго заповядда на Пиер да приведе всичко в пълен ред. Той дори не се обърна към Катрин, но тя отгатна какво ставаше в главата му само по краткия поглед, който ѝ хвърли на излизане.

Не можа да чуе какво каза на приятелите си, но скоро след това долови затварянето на тежката външна врата. Очевидно Баримор и Харис си бяха отишли.

За нейна изненада, Джейсън не се обърна веднага към нея, щом се върна в спалнята, а остана загледан в Пиер, който трескаво подреждаше сандъка. Едва когато слугата отнесе пригответния багаж в антрето и грижливо затвори след себе си вратата, той се запъти към леглото и със студено, решително лице отметна завивката. Катрин се принуди да го погледне в очите и вложи в погледа си цялото предизвикателство, на което беше способна. Джейсън изобщо не обърна внимание на упоритостта ѝ, а посегна към ножа, преряза въжетата, с които беше овързана, и гневно проговори:

— Сега ще извадя парцала от устата ти и искам да получа точни и ясни отговори на въпросите си, разбрахме ли се?

Катрин кимна и внимателно се надигна. Джейсън измъкна топката плат от устата ѝ и в продължение на един дълъг миг тя усети безкрайно облекчение. Гласът му побърза да я върне в суровата действителност:

— Предупреждавам те: да не си посмяла да изпишиш! Това ще бъде последният писък в живота ти! Е, какво търсеше в сандъка ми?

— Пари — отговори веднага тя и сърдито вирна брадичка. Отговорът го смая, сякаш никога не беше обмислял подобна възможност, после устните му презрително се свиха.

— Пари ли, мила моя? — попита с измамна мекота той. — На друг ги разправяй тия. — Железните му пръсти се сключиха около врата ѝ и той поклати заплашително глава. — Не си търсила пари. Златният ми часовник и цяла купчинка монети бяха оставени на шкафчето, но ти не си ги докоснала. Или...

— Гласът му преливаше от подигравка. — Или ще твърдиш, че не си ги видяла?

— Нищо няма да кажа! — изсъска извън себе си Катрин. — Откъде-накъде си позволявате да ме разпитвате? Вие ме отвлякохте, изнасилихте и ме държите като пленница. Какво още можете да ми причините? — Избухването ѝ се отрази добре. — Хайде, започвайте! Набийте ме, какво чакате! Ръцете ми са вързани, нищо не ви пречи!

Джейсън я наблюдаваше внимателно. Реакцията му беше повече от изненадваща.

— Сключваме примирие, малка вещище — проговори през смях той. — Намирам, че си твърде красива за подутини и сини петна. Но те уверявам, че все пак ще разбера какво си търсила.

Той увеличи още повече смущението ѝ, като посегна да освободи ръцете ѝ. Неразбираща, изпълнена с недоверие, Катрин вдигна очи към него, докато разтриваше отеклите си китки. Джейсън дръпна от стола розовата рокля, оставена от Пиер, и я подхвърли към нея.

— Ще продължим по-късно интересния си разговор. Време е да се облечеш, защото ни предстои дълго пътуване.

Откъм вратата се чу дискретно покашляне и двамата се обърнаха. Влезлият беше Том Харис. Лицето му пламтеше от смущение.

— Аз... Извинявай, Севидж. Не знаех, че при теб има... дама — заекна той.

Джейсън изглежда не се разтревожи особено, че го бяха заварили с гола жена, и невъзмутимо попита:

— Какво има, Том? Да не си забравил нещо?

Катрин притисна роклята до гърдите си и погледна с ужас брата на Аманда. Божичко, дано не ме познае, помоли се безмълвно тя.

За съжаление Том Харис помнеше отлично Катрин. Познаваше я, защото на няколко пъти се бе смилил над сестричката си и бе посетил семинара за млади дами на мисис Сидънс, в който двете момичета учеха и страдаха заедно. Все пак той не пожела да повярва на очите си и не се осмели да погледне втори път към чернокосата красавица в леглото на Джейсън.

Приятелят му веднага усети, че нещо не е наред, и подозрително отмести очи от единия към другия.

— Да не би да се познавате? — попита след малко той.

— Не! — отговориха в един глас мъжът и жената — но това не допринесе за отстраняване на подозренията му.

— Никога не съм виждал това момиче — продължи трескаво Харис. — Ще поговорим по-късно, Джес — смутолеви той и изскочи от спалнята.

— Какво означава всичко това, по дяволите? — попита ядно Джейсън, но влезлият в този миг Пиер спаси Катрин от необходимостта да отговори.

— Всичко е готово, мосю — оповести слугата. — Имате ли някакво друго желание?

Джейсън обходи стаята с поглед и отговори:

— Мисля, че всичко е наред, Пиер. Тръгвай. Ще се видим в Лондон.

16

Когато най-после пристигнаха в ергенската квартира на Джейсън на улица „Сейнт Джеймс“, Катрин беше премаляла от умора. Вече дори не правеше опит да проумее случващото се. През изминалите двадесет и четири часа бяха станали толкова ужасни неща! Джейсън ѝ донесе нещо за ядене, после отново я съблече гола, излезе и заключи след себе си вратата.

Младата жена се надигна и с угаснали очи огледа тясната таванска стая. Стените бяха голи, в един ъгъл бяха струпани няколко бали слама, покрити с груби одеяла. Раздрънкан скрин, върху който бяха оставени канта и леген за вода, съставляващо цялата мебелировка. Объркана и уплашена, Катрин оглеждаше мрачното помещение, осветено само от сребърен лунен лъч, който се бе промъкнал през мръсните прозорци. След известно време студът я накара да се свие върху сламеника и да се загърне с одеялата. Остана дълго така, загледана с празни очи в мрака.

Шок, разкаяние, невяра и страх я бяха приковали с железни вериги към студената стена. Главата ѝ безсилно се отпусна върху гърдите. Защо ѝ трябваше да търси онази проклета карта? Ето че попадна в капан.

Изумлението, което прочете в очите на Том Харис, я накара да осъзнае цялата безнадеждност на положението си. Можеше само да се надява, че той ще мълчи.

От гърлото ѝ се изтръгна задавено хълцане и тя скри лице в ръцете си.

— О, Рейна, Рейна! — изплака тя. — Защо не те послушах? Защо трябваше да си играя с огъня?

Тя не знаеше колко време е плакала, но когато сълзите ѝ най-после пресъхнаха, бе обзета от нова надежда. Може би имаше някакъв изход — трябваше само да го потърси. А щом го намереше, Джейсън Севидж щеше да съжалява горчиво за наглостта си! Тя щеше да го унижи и да го унищожи, дори ако трябваше да пожертвва живота си за

осъществяването на тази единствена цел. Крехката надежда я успокоя и тя потъна в дълбок сън без сънища.

Събуди се късно следобед. Почувства се учудващо добре, защото не бе забравила плановете за отмъщение. Първата стъпка към осъществяването им беше бягството. Уви се с едно от одеялата, напръска лицето си с вода и се постара да приведе в ред косите си. После огледа внимателно таванската стаичка, надявайки се, че през нощта е пропуснала някой предмет, който можеше да и бъде от помощ.

Единствените възможности за бягство бяха вратата и малкият прозорец високо над главата ѝ. Вратата беше от массивен дъб и здраво зарезана отвън. В пристъп на бесен гняв Катрин я изрила с все сила, но единственият резултат беше, че се сдоби със синина на крака. После свали каната и легена от скрина, придърпа го към прозореца и се покатери върху него.

Беше толкова вдълбочена в усилията си да отвори прозореца, че внезапното отваряне на вратата я стресна до смърт и тя за малко не се строполи на пода. Джейсън влезе, понесъл голяма сребърна табла с храна. Той затвори вратата с добре прицелен ритник, оставил таблата на сламеника и ухилено я огледа. След малко попита подигравателно:

— Да не те е уплашила някоя мишка? Или очакваш наводнение?

Без да го удостои дори с поглед, Катрин скочи от скрина и приседна на сламеника, непреодолимо привлечена от апетитните ястия върху таблата. Трябаше да положи огромни усилия, за да не се нахвърли като диваче върху храната. Принуди се да дъвче бавно и се наслади на всяка хапка, сякаш ѝ беше последната. Скръстил ръце пред гърдите си, Джейсън се бе облегнал на стената и я наблюдаваше.

Катрин преглътна последния залък и хладно попита:

— Колко време възнамерявате да ме държите затворена?

— Докато овладееш добрите маниери, скъпа моя! — отговори мъжът и комично извъртя очи.

Ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Не се ли смущавате поне малко от факта, че се отвращавам от вас? Че ни най-малко не ми харесва да бъда ваша любовница?

— Разбира се, че не! — изсмя се той. — Не проумяваш ли, че това те прави още по-интересна? Ти не си като останалите от рода си.

Като забеляза смаяното ѝ лице, Джейсън благоволи да обясни:

— Първо положи големи усилия да вдигнеш цената си, после изпрати в леглото ми онази дърта вещица. През цялото време се държеше като любовница на Клив Пендълтън, а се оказа девствена! Прерови вещите ми и се опита да ме изльжеш, че си търсила пари, а не докосна златото, което беше оставено на масичката. Веднага бих се почувствува привлечен от подобна противоречивост, дори и да не те намирах извънредно изкушаваща.

Катрин отмести очи, защото не издържаше да гледа в присмехулното му лице. Боеше се, че ще загуби самообладание, и втренчи поглед в нервно потръпващите си ръце. След известно време попита предпазливо:

— Ако ви кажа какво съм търсила, ще ме пуснете ли да си отида?

Джейсън понечи да изльже, за да я успокои, но после ядно изрева:

— Не!

Внезапно забрави небрежната поза, издърпа я от сламеника, стисна я в обятията си и затвори устата ѝ с жадна, груба целувка. Катрин напразно се съпротивляваше срещу сладостните тръпки, които пронизаха тялото ѝ. С едно-единствено умело движение Джейсън издърпа одеялото, което прикриваше голотата ѝ. Катрин положи огромно усилие да потисне напиращото желание и забълска с юмруци по гърба му.

— Е, добре, тогава няма да изпиташ удоволствие — изръмжа мъжът, хвърли я на сламеника, разтвори краката ѝ и я взе брутално, без да го е грижа дали ѝ причинява болка.

През цялото време той не я изпускаше от ръцете си, взираше се като омагьосан в очите ѝ и дори не трепна, когато ноктите ѝ одраха лицето му. Мекото тяло, което се вдърви под неговото, не му достави наслада, затова побърза да се изправи и изръмжа:

— Ще трябва да се примериш с положението си, малката. Ще те задържа, защото всеки ден откривам по нещо ново в теб.

Без да се трогне, той проследи мъчителните ѝ опити да се изправи. Катрин го изгледа с наслзени очи и простена:

— Мразя ви, Джейсън Севидж! Един ден ще си разчистя сметките с вас, даже ако трябва да чакам сто години.

По лицето му пробяга усмивка.

— Мрази ме колкото си щеш, мила моя. Това не ме интересува ни най-малко. Никога не съм искал любов от теб. Но бъди уверена, че винаги мога да си взема онова, което искам.

Младата жена се надигна с вкаменено лице, уви се в грубото одеяло и отвърна:

— Направихте го и сега ви моля да си вървите.

— Всъщност, аз дойдох при теб по съвсем друга причина, котенце — усмихна се той. — Исках да те уведомя, че заминавам за Париж. Пиер ти е приготвил банята, дрехите също са готови. Тръгваме веднага щом се облечеш.

Катрин застине като ударена от гръм. Джейсън не прецени правилно израза на лицето ѝ и нежно повдигна брадичката ѝ.

— Знам, че не успя да си отпочинеш след вчерашното бързане. Но те уверявам, че щом пристигнем в Париж, ще ти дам възможност да се възстановиш. Възнамерявам да наема някое усамотено жилище извън града. Ще ти купя най-красивите рокли и всичко, каквото пожелаеш.

Липсата на въодушевление започна да го ядосва.

— Побързай! — извика ядно той. — Нали още в началото ти обещах пътуване до Париж! Не се ли радваш, че удържах думата си?

Единственият отговор беше принудена усмивка. Джейсън махна с ръка и нетърпеливо я поведе надолу по стълбата. Слязоха в спалнята, където тя се изкъпа и облече, а той през цялото време я подканваше да бърза. Най-после седнаха в каретата му и препуснаха към пристанището на Дувър.

Пролетният ден беше великолепен. До здрачаване оставаха още няколко часа и докато великолепните врани жребци препускаха по равния път, Катрин забрави нещастните обстоятелства около пътуването и започна да се наслаждава на напъпилите дървета отстрани, облени от топлите лъчи на слънцето. Часовете минаваха, настъпи нощта. Катрин прогони надалеч лошите мисли и страхове; бе започнала да се примирява със съдбата си и мъчителното напрежение на първите дни изчезна. Трябваше само да изчака удобния случай и непременно щеше да избяга от този затвор...

Това привидно спокойствие я напусна едва когато на разсъмване се качиха на борда на кораба, който трябваше да ги отведе във Франция. Катрин бе разтърсена от дива паника. Ако сега не успееше да

избяга, никога вече нямаше да бъде свободна. Ала Джейсън просто я вдигна на ръце и я отнесе в кабината си. Остави я на леглото и веднага излезе, като не забрави да заключи след себе си. Катрин се огледа безпомощна в тясното помещение. Отново беше попаднала в капан. Е, този път поне не ме съблече, каза си гневно тя.

**ВТОРА ЧАСТ
СЛАДКО-ГОРЧИВА ПРОЛЕТ
ФРАНЦИЯ, ПРОЛЕТТА НА 1803 ГОДИНА**

Първото пътешествие в живота на Катрин наближаваше своя край; вече от доста време насам не пътуваха през зелената хълмиста равнина с бели селски къщи. За разлика от Джейсън, Катрин не можа да заспи в друсащата се карета и чакаше с копнеж края на дългия път.

Спираха на пощенските станции само за да сменят конете и да хапнат набързо и най-често храната им се състоеше от кошица сандвичи, която им донасяха в каретата. Веднъж се наложи да спрат за няколко часа, за да се поправи счупеното колело. Едва тогава Катрин осъзна, че бързината, с която Джейсън препускаше към Париж, няма нищо общо с нея. През цялото време мъжът се разхождаше неспокойно напред-назад и обикаляше тясната стая за гости като звяр в клетка, без да я погледне нито веднъж. Опасенията ѝ, че по време на пътуването ще трябва да се отбранява от нахалните му опити за близост, се оказаха неоснователни. Изглежда, той изобщо не забелязваше присъствието ѝ в каретата и макар и с неохота, тя трябваше да признае, че това пренебрежение ѝ е неприятно.

Сега имаше възможност да наблюдава необезпокоявана лицето му, което дори насиън излъчваше енергия и жизненост; твърдите линии бяха изчезнали и той изглеждаше по-млад — изобщо не приличаше на мъж, който е в състояние да отвлече и изнасили жена. Катрин с боязън се запита как ли възнамеряваше да постъпи с нея, дали някой ден щеше да я върне обратно в Лондон. Знаеше твърде малко за него и не можеше дори да предполага какво се върти в главата му. Едно обаче беше ясно: моментът за решителен разговор помежду им, който да изясни всички недоразумения, беше безвъзвратно отминал. Нима можеше да го събуди и да му изкреши, че е лейди Тримейн?

Потънала в мрачни мисли, Катрин обърна глава към прозореца. Когато след известно време погледна отново към Джейсън, тя се озова срещу две будни зелени очи. Той я гледаше с такава хладна пресметливост, че в продължение на един дълъг миг ѝ стана страшно. Дали не бе разгадал мислите ѝ? Ала беше твърдо решена никога повече да не му дава повод да ѝ се присмива.

— Добре ли си починахте? — попита сковано тя. — Сигурно бяхте много уморен, щом спахте толкова дълго.

— Пак заговори като добре възпитана млада дама от пансион за благородни девици — отговори развеселено Джейсън. — Но ние и двамата знаем как стоят нещата в действителност, нали? — добави ухилено той.

Катрин пламна от възмущение, но се овладя и отговори:

— Мислете каквото си искате, но аз нямам намерение отново да загубя самообладание. Ако си въобразявате, че ще ви доставя удоволствието постоянно да се шегувате с мен, трябва да ви уведомя, че се лъжете.

— За какво мислеше току-що?

— Какво? Толкова ли е важно за вас? — попита уплашено тя.

— Обичайно не ме е грижа какво мислят жените. Но имам неприятното чувство, че прикриваш нещо важно.

— Откъде сте толкова сигурен?

— Имаш много изразително лице, малката ми. Мога да прочета и най-тайните ти мисли.

— Щом е толкова лесно да проникнете в душата ми, защо ме питате? Четете по лицето ми и толкоз.

— Исках просто да бъда сигурен, че съм прочел правилно — ухили се Джейсън.

Вече се здрачаваше, когато Джейсън я въведе във фоайето на хотел „Крийон“. Зад дългата, излъскана до блясък маса стоеше външителен портиер с черно-бяла ливрея. Катрин застана настрана, докато Джейсън преговаряше за стаяте. Роклята ѝ беше измачкана, тя умираше от глад и копнееше за топла вана, затова ѝ беше все едно какво мисли за нея персоналът на хотела. Остана като ударена от гръм, когато мъжът учтиво се обърна към нея:

— Ако господин и госпожа Севидж желаят да ме последват?

След като ги разведе из двете спални с отделни гардеробни и два салона, портиерът се поклони и проговори извинително:

— За съжаление не знаехме, че мадам Севидж ще ви придружи. Незабавно ще преустроим стаята до тази на слугата ви, за да настаним камериерката на мадам. Ако мадам или мосю желаят да се възползват от услугите на хотелския персонал, докато пристигне собствената им прислуга, аз моля само да ме уведомите. Веднага ще се погрижа да

бъдете обслужени, както подобава. — Той се поклони отново и напусна с отмерени крачки стаята.

— Мадам... Севидж? — изсъска гневно Катрин веднага щом вратата се затвори зад гърба му.

— Може би предпочиташ да те представя за своя любовница? — попита сухо Джейсън. — „Крийон“ е консервативен хотел, освен това чичо ми не знаеше, че ще пристигна придружен от дама, иначе щеше да уреди нещата с обичайната си дискретност.

Катрин го изгледа пренебрежително.

— Нима се тревожите от хорските приказки? — попита невинно тя. — Или чичо ви не одобрява такива действия като отвличането и изнасиливането?

Джейсън сви равнодушно рамене.

— Възгледите на чичо ми по отношение на морала изненадващо често се покриват с моите.

Той тръгна към тежката, ръчно резбована врата, която водеше към покрития с килими коридор.

— Ще помоля да ти пригответ ваната. Едно от момичетата ще разопакова багажа ти. Изглеждаш твърде уморена, затова смятам, че е най-добре да вечеряш в стаята си и да си легнеш веднага. — После изчезна, без да й остави време да отговори.

Катрин изгледа невярващо затворената врата. Нима щеше да я остави без надзорител? Минутите минаваха и тя се убеди, че Джейсън беше направил точно това. Изтощението бе забравено; тя се втурна към вратата и широко я разтвори. Огледа дългия коридор, който беше празен. Не се мяркаше никой от персонала. Неспособна да вземе решение, тя спря на прага. След малко се върна в стаята и бавно затвори вратата. Нямаше нито стотинка и не знаеше при кого би могла да отиде. Не й оставаше нищо друго, освен да се подчини на съдбата си. Не беше спала дни наред, а къркоренето на стомаха й напомни, че гладният обикновено не стига далеч. Щеше да изчака — поне докато се окъпе и вечеря. После щеше да измисли нещо.

Тихо чукане на вратата прекъсна нерадостните й мисли. В стаята се вмъкна дребно, тъмнокосо момиче с живи кафяви очи. То се усмихна плахо, направи реверанс и прошепна, че са го изпратили да бъде в услуга на мадам; името й било Жана. Катрин остави

камериерката да разопакова багажа ѝ и заброди безцелно из помещението.

На улицата вече бяха запалили фенерите и жълтеникавата им светлина хвърляше топли отблъсъци върху сивия паваж. Елегантни карети, теглени от благородни коне, трополяха покрай хотела, отвеждайки пътниците си към нощните забавления на Париж.

Срещу прозореца на Катрин се простираше обширният „Place de la Concorde“, където само десетилетие преди това нещастният крал Людовик XVI беше загубил трона и главата си под ножа на гилотината. Зад площада Сена влачеше мирно водите си през блещукация с хиляди светлинки град.

Катрин усети нов прилив на умора и не можа да се наслади на възхитителната гледка. Когато Жана ѝ съобщи, че банята е готова, тя съблече бързо замърсената рокля, потопи се в горещата, ухаеща на рози вода и доволно се отпусна назад. Изтърка се от глава до пети с ароматния сапун, докато Жана непрекъснато доливаше топла вода. Накрая ваната започна да прелива.

След като се нахрани с апетит, Катрин се излегна уморено на синия диван в дневната и само след минута заспа.

Джейсън се върна късно. Беше изпратил бележка на американския специален пратеник Ливингстън, в която го молеше за незабавна среща по нетърпящи отлагане държавни дела. На разговора трябваше да присъства и американският посредник Монро. Джейсън се бе погрижил присъствието му в Париж да изглежда като частно посещение и беше изпратил писма до френските си роднини с молба да го посетят в хотел „Крийон“. Едва успя да се нахрани в отделно сепаре на ресторанта, когато пристигна един от братовчедите му.

Мишел Бове, строен, красив младеж, се беше приготвил да посети някой от многобройните игрални салони, когато му предадоха писмото на Джейсън. Без да се замисля, той се запъти право към хотел „Крийон“, за да поздрави американския си братовчед. Двамата се харесаха от пръв поглед и Джейсън прие с удоволствие предложението на Мишел да го разведе из нощния Париж.

Джейсън се върна в хотела в изключително добро настроение. Влезе в стаите, които Катрин беше разглеждала преди няколко часа. Избра по-голямата от двете спални, хвърли вратовръзката си на едно кресло и побърза да се освободи от ботушите. После тръгна към

другата спалня да търси Тамара. Намери я заспала на дивана и прекрасната гледка, която се разкри пред очите му, предизвика странна усмивка на устните му, едновременно мека и подигравателна. Остана известно време неподвижен, без да може да откъсне очи от стройното ѝ тяло. Постара се да потисне внезапно надигналата се в сърцето му нежност, вдигна я и я отнесе в спалнята ѝ.

На следващия ден и двамата се събудиха късно. Катрин, облечена с тясна бяла пола и туника от червена коприна, пристегната с широк колан, се бе облегнала на железния парапет на балкона, за да се наслади на топлите слънчеви лъчи, когато гласът на Джейсън я стресна:

— Радвам се да те видя, любов моя. — Той понечи да я прегърне, когато на вратата се почука.

Слугата в ливрея, който се появи в отговор на краткото „Да“, не беше от персонала на хотела. Катрин разбра, че новината, която бе донесъл, не изисква отговор, защото пратеникът подаде запечатано писмо, получи полагаемия му се бакшиш и се сбогува с учтив поклон.

Докато Джейсън четеше писмото, Катрин го наблюдаваше скрито. Лицето му беше извърнато настрани и по-сериозно, отколкото го беше виждала досега. Трябваха му само няколко секунди, за да прехвърли известието, после внезапно вдигна глава и забеляза, че тя го наблюдава. Катрин се изчерви от смущение.

— Пак ли играеш ролята на плаха сърна, малката ми? — попита подигравателно той. — Ако ти прави удоволствие да ме гледаш, няма защо да се смущаваш! Аз също те гледам с удоволствие.

Решена да не се остави да я предизвика, Катрин му обърна гръб и отново се облегна на парапета. Ръцете ѝ трепереха от напрежение.

— Трябва да изляза — обясни зад гърба ѝ той. — Много съжалявам, но ще трябва сама да намериш с какво да си запълниш времето, докато се върна. О, а ако ти хрумне да избягаш — най-добре веднага си избий тази мисъл от главата. Знай, че снощи размених няколко думи насаме с портиера, при което джобът му натежа с две-три златни монети. Колкото и да ми беше неприятно, трябваше да му обясня, че макар и женени от скоро и много, много щастливи, ти имаш пристъпи на умопомрачение, при които се превъплъщаваш в ролята на друга жена и си въобразяваш, че съм те отвлякъл от дома ти. — Той помълча малко и почти добродушно добави: — Нали разбиращ,

пиленцето ми, няма смисъл да се опитваш да бягаш. Само ще принудиш слугите да те заключат в стаите ти.

Когато Джейсън излезе, Катрин се хвърли на леглото и гневно стисна зъби. Той се отнасяше с нея като с играчка! Поне веднъж да можеше да излезе победителка в тази игра на котка и мишка!

Джейсън пристъпи прага на американското посолство, което се намираше на улица „Турнъон“, с доволна усмивка. Само след минута го въведоха в малък кабинет, където го очакваше Джеймс Монро — извънреден и пълномощен посланик на президента Джеферсън в Париж.

Монро седеше зад масивно писалище от черен дъб, което беше изпълнило цялото помещение, вдълбочен в проучване на някакво официално писмо. Когато Джейсън влезе, той се надигна и проговори с измъчена усмивка:

— Документи, документи и пак документи! Мисля, че е време някой да открие начин за обхващане съдържанието им с един поглед...

Джейсън стисна протегнатата му ръка и се усмихна с разбиране.

— Досега не ми се е налагало да се занимавам с такива неща. Наистина ли четете всичко?

Монро му намигна приятелски и призна:

— Чета всяко трето изречение, но дори тогава имам чувството, че главата ми ще се пръсне. Кажете ми, млади човече, какво ви води в Париж? Смятах, че Джеферсън желае да останете в Англия, докато пратеникът му реши да ви повика. Ливингстън все още не е изразил желание да ви види тук, затова не разбирам какво означава настоятелната молба за среща, която ми изпратихте снощи. Да не сте се спречкали с френското правителство?

Макар последният въпрос да бе зададен в лек светски тон, Джейсън усети зад него напрежение и сериозност. Отговорът му прозвуча трезво:

— Простете, че се наложи да бъда толкова кратък. Известни обстоятелства ме принудиха да се срещна възможно най-бързо с вас — преди преговорите, които водите, да са прекрачили известна точка.

Монро се облегна удобно в креслото си, измери Джейсън с изпитателен поглед и замислено проговори:

— Знам, че се ползвате с доверието на Джеферсън и сте осведомен за някои подробности относно сделката за Ню Орлиънс, но

все още не разбирам каква роля играете всъщност. Ще бъдете ли така добър да ме просветите по въпроса?

— Боя се, че и самият аз не проумявам докрай ролята си. А щом не я разбирам, как бих могъл да ви я обясня?

Монро не сметна уклончивия отговор на Джейсън нито за смешен, нито за забавен.

— Така значи — промърмори сухо той. — Не желаете да говорите за това. Е, добре, може би трябва да се радвам, че президентът е заобиколен от дискретни сътрудници... За какво става дума?

Джейсън отговори, подбирайки внимателно думите си:

— Ще ви разкрия една възможност, която може да бъде от значение за преговорите. Първо обаче трябва да изясня две неща. Не мога да ви кажа откъде съм почерпил знанията си. Ще ви дам честна дума, че това, което ви казвам, е истина, и вие трябва да ми повярвате. Второ, няма да отговарям на въпросите ви. — Той погледна Монро право в очите и заяви: — Ако не се съгласите с тези две съображения, няма защо да продължаваме разговора си.

Обезпокоен и едновременно с това заинтригуван, Монро оглеждаше внимателно събеседника си. Какъв нахалник! Ала Джеферсън му бе поверил секретна информация, а президентът умееше да подбира хората си. Младият Севидж се славеше като дебелоглав и безогледен човек. Всъщност, тези качества носеха определена полза. Нищо не му струваше да изслуша съобщението му.

— Продължавайте! — кимна с усмивка той. — Събудихте любопитството ми и ви обещавам, че няма да задавам неделикатни въпроси.

Джейсън се приведе напред. Обичайното подигравателно изражение изчезна от лицето му.

— Сдобих се с известни сведения — започна той, — според които френският финансов министър Барбе-Марбоа наскоро е направил посещение при вас и посланик Ливингстън. Осведомил ви е, че Франция би желала да преговаря с вас не само за продажбата на пристанището и града Ню Орлиънс, а и за цялата Луизиана.

За момент Монро не успя да прикрие учудването си. Барбе-Марбоа наистина бе дошъл в посолството, но дали младият човек беше осведомен за препятствията, които се изпречваха на пътя на френското

предложение? Дори ако не вземеха предвид огромната сума, която искаше Франция и която Съединените щати надали бяха в състояние да съберат, нито Монро, нито Ливингстън бяха упълномощени да купуват земя. Трябаше да преговарят за правата над Ню Орлиънс, за плавателния път по Мисисипи и толкова. Имаха ли право просто така да закупят една огромна територия? И то от правителство, което може би не беше неин законен собственик?

Монро въздъхна и се постара да обясни:

— Вие, разбира се, знаете, че в конституцията не е предвидено такова нещо. Кой би помислил, че Наполеон има такива фантастични идеи?

Без да се впуска в юридически подробности, Джейсън продължи:

— Аз пристигнах тук като агент на английската банка Хоуп и Беаринг, ако желаете да го наречете така. Те ме упълномощиха да ви съобщя, че са готови да отпуснат на Съединените щати всяка сума, която е необходима за покупката на Луизиана.

Монро загуби ума и дума; това беше повече, отколкото смееха да се надяват. После попита, без да разкрива и частица от възбудата си:

— Докъде са готови да стигнат банкерите?

За първи път, откак беше влязъл в стаята, Джейсън се отпусна. На лицето му изгря обичайната подигравателна усмивка.

— Десет милиона с шест процента лихва — отговори той.

Монро въздъхна доволно. По-късно двамата с Ливингстън щяха да си побълскат главите над проблема как Хоуп и Беаринг са узнали за продажбата на Луизиана и — което беше още по-важно — откъде им беше известна горната граница, която американците бяха поставили за продажната цена.

Джейсън сметна, че задачата му е изпълнена, отклони умело настойчивите въпроси на Монро и се сбогува. Сънародникът му успя само да го увещае да дойде отново след няколко дни и да държи американското посолство в течение на намеренията си.

След като първата част от работата беше свършена, мислите на Джейсън се насочиха отново към Тамара. Време беше да изработи някакъв план за пребиваването им в Париж. След обещанието да поддържа постоянна връзка с Монро първоначалното му намерение да наеме дворец извън града надали щеше да се осъществи.

Поддавайки се на някакво внезапно настроение, той спря край една от многобройните сергии с цветя и купи два огромни букета червени карамфили. Реши, че е малко смешен, когато влезе натоварен с цветята в разкошното фоайе на хотела, и съчувствената усмивка на портиера само усили неловкостта му. Само след минути целият персонал щеше да узнае, че мосю и мадам Севидж са се скарали или че са лудо влюбени един в друг. Никак не му харесваше да става предмет на разговори между прислугата и когато влезе в антрето, на челото му беше изписана дълбока бръчка.

Захвърли небрежно карамфилите на зеления диван в салона си и остави шапката си на малката масичка. Едва тогава забеляза, че хихикащите, весело бъбрещи женски гласове идват от стаите на Тамара. Смаян и едновременно с това ядосан, той прекоси с бързи крачки салона и разтвори широко свързващата врата.

Спра на прага и огледа изумено бъркотията от женски дрехи и дрънкулки, платове и модни рисунки. Топове коприна, муселин и брокат бяха натрупани на дивана, другите мебели също бяха покрити с всевъзможни предмети, задоволяващи женската суетност. Две млади личности в униформи на продавачки трескаво разгъваха нови топове. При влизането му момичетата се стреснаха, а мрачната му усмивка окончателно прогони веселото им настроение.

— Тамара, какво става тук, по дяволите? — изкрешя гръмовито Джейсън.

Тихите гласове в спалнята на Тамара веднага замълъкнаха. Седми минута младата жена изскочи от стаята си, увита в прекрасно творение от прозрачен тюл, следвана по петите от Жана и някаква непозната дебела жена. С невинна и същевременно предизвикателна усмивка Катрин изгуга:

— О, скъпи, не те очаквах толкова рано. — Тя затанцува на пръсти към смаяния Джейсън, надигна се и залепи нежна целувка в ъгълчето на устата му. Преди да е успял да се съзвземе от смайването си, тя продължи умолително: — Скъпи, скъпи Джейсън, как можа да ме оставиш сама цял следобед! Толкова ми беше скучно! Не можеш да си представиш колко е ужасно да нямаш нито стотинка и да не познаваш никого в този огромен град! — Тя вдигна премрежен поглед към него и очите му се присвиха в безмълвно признание на артистичния ѝ талант.

Ала Катрин не беше свършила. Следващото ѝ изявление прозвучала като драматичен стон:

— Беше просто непоносимо! Поговорих с портиера и той ме насочи към мадам Елоиз. — Тя посочи с усмивка сивокосата жена. — Любезният портиер ѝ изпрати съобщение да ме навести. Тя е известна модистка.

Преди няколко години Джейсън беше закупил за една от любовниците си в Ню Орлиънс две рокли от известната модистка и сега простена вътрешно от мисълта за цените ѝ.

Катрин не можеше да знае за какво мисли „съпругът“ ѝ, но забеляза лошото му настроение и се зарадва. За да го ядоса още малко, продължи да бъбri весело:

— Не е ли чудесно от нейна страна, че донесе всички тези прекрасни неща? Казах ѝ, че ще купя няколко рокли и наметки. Ти ми обеща нов гардероб и исках да ти покажа, че ценя високо велиодушното ти предложение. — В очите ѝ проблеснаха злобни искри. Тя се облегна на гърдите му и въздъхна: — Само си помисли колко е ужасно, че жена ти няма какво да облече! Нали знаеш, заминахме толкова бързо от Англия, че нямах време дори да си събра багажа!

Джейсън нямаше намерение да ѝ позволи да се наслаждава на триумфа си. Привлече я към себе си и затвори устните ѝ с дълга, настойчива целувка. Неловкото мълчание на двете жени, които присъстваха на интимната сцена, не го разтревожи нито за миг. Той притисна до себе си „жена си“ и започна да милва меките ѝ хълбоци.

Смаяна от лекотата, с която шегата ѝ се обръна срещу нея, Катрин се изтрягна от прегръдката му и го изгледа с цялата злост, на която беше способна. Закри с тялото си очевидната му възбуда и измънка с пламнало от смущение лице:

— Бихте ли излезли за момент, моля? Разбрах, че Жана ви е приготвила освежителни напитки долу в салона. Ще продължим пробите, когато си отпочинете. Жана ще ви покаже пътя.

След като жените излязоха, в стаята се възцари затишие пред буря. Катрин не можа да издържи и прекъсна надвисналото мълчание:

— Как можа? Нямаш ли поне малко чувство за приличие?

— Ти май забравяш, че се намираш на моя територия и че правя, каквото си поискам. Какво си въобразяваш, като си повикала тези

жени? Вярно е, че исках да ти купя дрехи, но първо трябваше да уредя някои неотложни въпроси. Не можа ли да почакаш? Да не се уплаши, че ще се изтъргна от алчните ти лапички, преди да си успяла да ме изстискаш?

— Може би си спомняш, че на излизане ме посъветва да се позабавлявам. Това и направих.

Джейсън вече не можеше да се владее.

— Виждам, виждам — отговори с добре изиграно спокойствие той. — Какъв късмет, че веднага разбрах колко приличаш на жените от твоя сорт. — Усмивката му изразяваше ледено презрение. — Като си помисля какво ще ми струва посещението на мадам Елоиз, би трябвало да се надявам, че ще проявиш малко повече отзивчивост в леглото, прав ли съм?

Само преди няколко дни Катрин щеше да му залепи плесница за тези думи, но междувременно се беше научила да прилага и други средства. Отговорът й прозвуча небрежно:

— Досега не си платил нито стотинка за девствеността ми, а тя не ти беше предоставена доброволно.

— Я виж ти! Какви думи започнаха да излизат от устата ти! Когато се сращнахме за първи път, може и да си била нова в занаята, но те уверявам, че схващаш много бързо.

— Разбира се — отговори равнодушно Катрин. — Имах опитен учител.

Сух смях изрази похвала за забележката ѝ. Джейсън огледа стаята и проговори спокойно:

— Повикай ония проклети жени. Обещах ти парижки гардероб, затови си купи всичко, което ти харесва. И кажи на мадам да дойде при мен, преди да си тръгне.

— Защо?

— Не се вълнувай, котенце! Няма да върна поръчките ти. Искам просто да обсъдя с мадам по-неприятната страна на въпроса, например колко ще ми струват капризите ти. — Погледът му отново се помрачи.

— Предполагах, че ще ми излезеш скъпо, но нито за миг не бях помислял, че няма да получа почти нищо срещу парите си.

Той замълча очаквателно, но Катрин се овладя и отговори делово:

— Нямаше ли една поговорка, която ни учи да не купуваме котка в чувал?

Отговорът беше затръшването на свързващата врата. Джейсън бе изскочил навън, за да не се поддаде на властното желание да я раздруса хубавичко. Катрин се усмихна измъчено и се отпусна на най-близкия стол. Трепереше с цялото си тяло. Беше спечелила един рунд, но само тя си знаеше колко усилия ѝ бе струвало. В очите му се четеше такова презрение, от цялото му същество се изльчваше такъв леден студ, че в сърцето ѝ нахлу нещо като разочарование.

Когато жените се върнаха, изборът на новите рокли и пробите, които до преди малко ѝ доставяха такова удоволствие, ѝ се сториха уморителни и досадни. Почувства облекчение, когато мадам Елоиз си тръгна. Щом остана сама, се сви на леглото и притихна. Шивачката бе обещала, че две от роклите ще са готови още утре. Защо не можеше да мисли за нищо друго, освен за лицето на Джейсън? За разочарованietо му, за устните, които се свиваха отвратено...

През следващите дни Катрин беше тиха и затворена в себе си. Джейсън не допринасяше с нищо за подобряване на настроението ѝ. Нито веднъж не се опита да я подразни. През повечето следобеди и вечери я оставяше сама и изглежда му беше все едно как тя прекарва времето си. Единствената му грижа беше да не оставя в стаите си пари.

Отнасяше се към нея с изискана учтивост, никога не влизаше в стаите ѝ, без да почука, но когато разговаряше с нея, никога не я поглеждаше. Ако в помещението имаше и други хора, играеше ролята на любящ съпруг, който е довел ограниченната си малка жена на посещение в Париж, и Катрин едва не закрещява от възмущение. Двамата разгледаха Тюйлери и се възхитиха на редките растения, които цъфтяха в обширния парк. Когато времето беше хубаво, често излизаха на пикник в зелените гори на Марсово поле. Ала всичко това беше само фасада.

Имаше нощи, в които Джейсън изобщо не се прибираше. Друг път се връщаше посред нощ и тя веднага усещаше, че е пил; не никога не ѝ се натрапваше.

Джейсън наистина се прибираше в хотела в достойно за съжаление състояние, но той не се различаваше особено от повечето млади хора с благороден произход, които бяха изпълнили Париж. Воден от браточед си Мишел, който с удоволствие играеше ролята на опитен гид, Джейсън посети всички възможни свърталища на греха под сянката на големия град. В един от най-известните вертепи той срещна шевалие Д'Арси. Изправи се пред мъж с массивна фигура, с корави, зачервени от постоянното пие сини очи. По-късно Мишел разказа на братовчед си, че обществото само търпи Д'Арси и че се носели ужасяващи слухове за жестоки наклонности и невероятни деяния по време на революционния терор.

— Нищо не може да се докаже — обясни шепнешком Мишел, — но се говори, че е участвал в давенията край Нант. — В отговор на неразбиращия поглед на Джейсън той побърза да му опише как мъже, жени и деца, така наречените врагове на държавата, станали жертва на

якобинците. Затворили ги в трюма на товарни лодки, откарали лодките в средата на реката и ги потопили заедно с живия им товар.

Когато след няколко дни отново срещна Д'Арси, Джейсън беше придружен от Тамара и няколко познати от Англия. Трябаше да положи огромни усилия, за да прояви известна учтивост. Видя се принуден да представи кавалера на всичките си познати и нарече Катрин своя жена. Тази кратка среща имаше опустошителни последствия.

Понякога, когато нямаше какво да прави, Джейсън извеждаше Катрин на вечеря в най-скъпите и изискани ресторани на Париж. Дори тогава младата жена се чувстваше изоставена и самотна. Понякога ѝ се искаше отново да изпита върху себе си гнева му. Той се понасяше по-лесно от постоянното хладно равнодушие.

Постепенно в душата ѝ се надигна протест — тя не беше извършила нищо лошо и не заслужаваше да я наказват така! Защо да се чувства виновна? Щом компанията ѝ му беше неприятна, защо не я пуснеше да си върви? Нима не знаеше, че тя копнее да се върне в Англия?

Междувременно Пиер беше пристигнал с каретата на Джейсън, така че вече не бяха зависими от наетата карета с бавните ѝ коне. Освен това Джейсън беше купил два великолепни ездитни коня и персоналът, както и останалите гости на хотела, скоро свикнаха да виждат младото семейство да излиза на езда в ранните сутрешни часове.

Катрин се наслаждаваше на разходките. Беше лудо влюбена в сивата си кобила и когато вятърът си играеше с косите ѝ, отново се чувстваше някогашното волно циганско момиче. Дори Джейсън ставаше по-достъпен по време на сутрешната езда и на няколко пъти сърцето ѝ заби по-силно, забелязвайки жадния поглед, впит в зачервените ѝ бузи и пълните устни.

С времето Катрин откри нещо, което я изпълни с ужас: тя се чувстваше добре в негово присъствие. Осьзна, че е изгубила борбата срещу невероятната му привлекателна сила.

Имаше мигове, особено през нощта, когато лежеше сама и безсънна в леглото си и с болка си мислеше в какво безизходно положение е изпаднала. В такива мигове мразеше похитителя си и горещо желаше да не е отишла онази вечер в циганския лагер.

В „Крийон“ живееха и други английски гости, защото след сключението в Амиен мир Париж отново беше привлекателна цел за англичаните, въпреки новите заплахи от война. Някои бяха дошли от любопитство, за да проследят отблизо действията на това бандитско правителство; други идваха, защото беше модерно да се ходи в Париж, а трети, защото никой европейски град не беше толкова красив през пролетта. Катрин живееше в постоянен страх, че някой може да я познае, защото Джейсън без угрizения на съвестта я представяше навсякъде като своя съпруга; тя хранеше подозрение, че тази игра особено го забавлява. Когато излизаха двамата, избягваше единствено срещите с Монро.

Трябваше да се предвиди, че въздържанието между двамата не можеше да трае дълго. Джейсън не беше оставал дълго без жена, а и не я беше довел в Париж, за да я развежда из забележителностите му. Можеше да се предвиди също, че все някой щеше да ги познае. И все пак фаталната случайност дойде съвсем неочеквано.

Както бе обещал, Джейсън наминаваше често в американското посолство; срещаше се както с Монро, така и с другия американски посланик Ливингстън. Срещите им изискаха безкрайна предпазливост, освен това Джейсън трябваше непрестанно да балансира между опасенията на сънародниците си и необходимостта да пази мълчание относно своите извори на информация.

Робърт Ливингстън беше вече на възраст и злобните клюкари твърдяха, че е глух като пън. Ала глухотата не правеше мъжа глупав и когато Джейсън усещаше върху себе си някой от обичайните му дълги, преценявачи погледи, неволно заставаше нащрек. Острите сиви очи проникваха в най-скритите му мисли; той започваше да се движи неспокойно на стола си и да се пита дали Ливингстън не е проумял, че и той, и Монро са само пешки в голямата игра между държавите.

Въпреки че ролята му си оставаше неясна, двамата американски дипломати проявяваха учудваща готовност да му се доверят. В присъствието на Джейсън Монро се държеше така, сякаш младият мъж също е един от посредниците.

— По дяволите, човече, какво трябва да означава това? Франция не била готова да разговаря за Флорида! А аз си мислех, че сме седнали да преговаряме най-вече заради Флорида! Сега пък онзи

Барбе-Марбоа ни казва със студена усмивка в лицето, че имал намерение да продаде само Луизиана. Вече нищичко не разбирам.

Джейсън винаги проявяваше разбиране към подобни избухвания, но не беше готов да каже повече, отколкото знаеше. Ако беше разкрил пред двамата дипломати всичко, за което беше осведомен — например насочващата ръка на английското правителство зад предложението на банкерите, — щеше да се забърка още повече в преговорите, а той в никакъв случай не го желаеше.

Правеше му впечатление, че обикновено Ливингстън предоставя думата на разговорливия Монро; въпреки това Джейсън беше наясно, че именно Ливингстън е в състояние да нанесе големия удар. Той не се съмняваше в способностите на Монро, но беше уверен, че Ливингстън прониква по-добре в скритите зависимости на нещата.

При една от тези срещи Джейсън тъкмо се канеше да се сбогува, когато Монро го спря.

— Ще ви видим ли тази вечер на приема? Надявам се, че няма да се откажете в последната минута.

Тъй като наистина не можеше да откаже, без да прояви обидна неучтивост, Джейсън кимна и двамата размениха още няколко думи за предстоящата вечер. Не се знае дали двамата дипломати изпитваха приятелски чувства към него или просто искаха да го държат под око — но го канеха на всички приетия в посолството. Не можеше непрекъснато да им отказва, макар да не изпитваше особено желание да се среща със сънародниците си.

Оставаше проблемът с Тамара, защото в дипломатическите кръгове нямаше как да я представи като своя съпруга. Ако обаче я оставеше сама, не се знаеше какво ще извърши в негово отсъствие. Може би щеше да успее дори да избяга...

Самият той не знаеше защо така упорито продължава да я държи при себе си. Сигурно не защото топлеше леглото му! Откакто бяха пристигнали във Франция, изобщо не я докосваше. Защо продължаваше да я затваря като принцеса в кула от слонова кост? Макар и неохотно, той си призна, че все още я намира привлекателна, и това въпреки че не оставаше сляп за прелестите на другите жени. Даже напротив! Само като си помислеше за красивата руса Клариса, която беше срещнал на последния прием в посолството, кръвта му кипваше. Младата дама не остави и капка съмнение, че гледа

благосклонно на опитите му за сближение, и ако тази вечер отново я срещнеше, непременно щеше да си уговори среща.

Тя беше от типа жени, които предпочиташе — ленива красавица от изисканото общество, която търсеше начин да разсее досадата, предизвикана от съвместния живот с много по-възрастния съпруг.

Приемът се състоя в разкошно обзаведеното жилище на Ливингстън, разположено на брега на Сена. За Джейсън тази вечер представляваше необходим увод към задълбочаването на аферата с Клариса и това я правеше още по-забавна. Фактът, че всичко се разиграваше пред очите на съпруга ѝ, придаваше на флирта им още по-пикантна окраска. Много скоро Джейсън успя да отвлече красивата си руса плячка в една странична стая и страстта, с която Клариса отговори на прегръдките му, още веднъж потвърди, че тя е готова за по-интимна среща. Между две целувки той успя да изтръгне от задъханите ѝ устни обещанието още утре следобед да се срещнат на Пон-Ньоф.

Извънредно доволен от постигнатия успех, Джейсън се присъедини към малката група край камината, където се бяха уединили Монро, шкембестият съпруг на Клариса и още двама-трима непознати за него мъже. За съжаление между тях беше и ужасният шевалие Д'Арси. Джейсън избягваше да го поглежда, но усети как стомахът му се присвива от отвращение.

От вниманието на кавалера не бе убягнало флиртуването между Джейсън и Клариса и той попита с коварна усмивка:

— Къде е очарователната ви съпруга, мосю Севидж? Не я видях между гостите. Да не би да е болна?

Монро изгледа смяяно приятеля си.

— Съпруга? — провикна се той. — Джейсън, как можахте да скриете от нас такава важна новост! Защо не сте ни я представили досега? Много бих желал да се запозная с нея.

Джейсън отговори с безизразно лице:

— Нали разбирате, ние сме от скоро женени и аз изгарям от ревност. Възнамерявах да я запазя единствено за себе си. Освен това Тамара е доста плаха.

Монро не можеше да скрие радостта си. Удари Джейсън по рамото и му пожела всичкото щастие на света. Новината, че младият Севидж е на сватбено пътешествие в Париж, веднага се разпростира

между гостите, и Джейсън трябаше да изслуша доброжелателни шеги и пожелания за щастие. Единствената ледена усмивка дойде от страна на Клариса; Джейсън със съжаление установи, че утре следобед нямаше да има любовна среща на Пон-Ньоф. Д'Арси, който не подозираше нищо за обстоятелствата около този „скорошен брак“, наблюдаваше размяната на погледи между Джейсън и Клариса със злобна усмивка; единственото му разочарование беше, че младият Севидж реагира толкова овладяно. В този момент Д'Арси извърши съдбоносна грешка, защото сметна, че привидното спокойствие на Джейсън е истинско.

Катрин и Джейсън закусваха на балкона, когато пристигна известието.

Джейсън прочете бележката с равнодушно изражение на лицето и за нейна изненада ѝ я подаде. Катрин прочете краткото съобщение и изненадано вдигна вежди. Монро ги канеше на обед.

— Дано доброто възпитание не те изостави. Досега винаги успяваше да прикриваши произхода си и се надявам днес следобед също да се държиш като дама. Монро вероятно очаква да види плаха малка госпожичка и ако съумееш да държиш острото си езиче зад зъбите, обедът ще премине без особени произшествия.

Пренебрежението му я вбеси.

— Искаш да измамиш собствения си посланик, който освен това ти е и добър приятел! Не бива да ме представяш за своя жена! Не и пред него!

Джейсън се усмихна примирено.

— Нямам друг избор. Не ми се иска да го правя, но ако не те представя сега, могат да възникнат непредвидени трудности. По-добре е да изтърпим официалния обяд и толкова. Повярвай, иска ми се никога да не те бях срещал.

— Негодник! Не смей да обвиняваш мен за положението, в което си изпаднал! Ако не беше толкова самоуверен, всичко това нямаше да се случи — изсъска сърдито Катрин и скочи от масата.

Джейсън улови ръката ѝ в желязна хватка и я принуди да седне отново на стола си. Очите муискряха от гняв.

— Така значи! Аз съм бил самоуверен? А кой ме обикаляше като кученце и се продаде за едно пътуване в Париж? Не смяташ ли, че е време да изпробвам купената стока?

Без да изчака отговора ѝ, той я привлече към себе си и впи устни в нейните. Катрин беше толкова изненадана, че отначало не успя да реагира. Само след миг обаче замахна и му залепи оглушителна плесница.

— О, не, този път няма да ми издереш лицето, моя малка дива котко — изръмжа Джейсън. — Не и този път! — Той я вдигна на ръце и я отнесе в спалнята си.

Хвърли я на леглото, разсьблече се бързо и се стовари отгоре ѝ. Катрин усети върху себе си горещото голо тяло и направи отчаян опит да се изтръгне от железните му ръце. Тогава се случи нещо странно — когато ръцете ѝ се плъзнаха по къдравите косъмчета на гърдите му, съпротивата бе забравена. Обзе я неистово желание да усети нежността му. Да, искаше да бъде негова, но не с гняв, не насила, не както досега. Стройните ѝ ръце, които бяха свити в юмруци, се отпуснаха и започнаха да милват топлата кожа.

Джейсън, който не откъсваше устни от нейните, издърпа грубо дрехите ѝ; изобщо не беше забелязал внезапното ѝ отдаване. Когато остана гола, той полегна върху нея и покри тялото ѝ с изгарящи целувки.

Катрин попадна във вихрушка от противоречиви чувства; тялото ѝ беше готово за любов, докато разумът продължаваше да се съпротивлява, макар и по-слабо. Когато Джейсън помилва кичурчето светли косъмчета между краката ѝ, тя престана да мисли — забрави всичко, освен силното мъжко тяло над нейното. Движенията на мъжа в утробата ѝ предизвикаха неописуема буря от чувства. От гърлото ѝ се изтръгна задавен стон на удоволствие. Джейсън побърза отново да впие устни в нейните.

Този път Катрин не усети болка, само пареща наслада. Въпреки това се засрами от себе си и тъкмо когато Джейсън достигна върха, се откъсна от прегръдката му. Той не можа да се удържи и semenната течност се изля на копринения чаршаф. Мъжът изрева някакво проклятие, претърколи се по корем и закри очите си с ръка. Гърдите му се повдигаха и спускаха неравномерно.

Смутена, изплашена, Катрин грабна роклята си и се сви в най-отдалечения ъгъл на леглото.

След малко Джейсън се обрна към нея с каменно лице.

— Изчезвай! — изсъска той. — Махай се от очите ми! Ще те представя като своя жена в посолството, но веднага след това ще се погрижа да те върна в Англия. Проклета малка мръсница! И не се страхувай повече за добродетелта си. Ще чакаш цяла вечност, преди да те докосна отново.

Изпълнените с омраза очи я нарашиха до дън душа. Хукна навън като подгонена и едва успя да се добере до спалнята си. Жана я завари да повръща, наведена над нощното гърне, и побърза да ѝ приготви гореща баня.

— Мадам трябва да внимава — прошепна съчувственно момичето. — Ще бъде ужасно, ако загубите бебето си.

Катрин се вцепени от ужас. Нито за миг не беше помисляла, че може да е забременяла. Не, този ужасен пристъп беше само реакция на жестоките думи на Джейсън, нищо повече, опита се да си втълпи тя. Малко по-късно застана пред огледалото и страхливо разгледа стройното си тяло, докато Жана изваждаше от гардероба роклята, избрана за обяда у Монро. Коремът ѝ беше плосък както винаги, гърдите ѝ също не бяха наедряли.

Божичко, изплака вътрешно тя. Какво ще правя сега? Този въпрос заседна като камък в гърлото ѝ, когато малко по-късно отново застана насреща му.

Джейсън веднага забеляза, че младата жена е бледа като платно и го гледа с отсъстващ вид, но приписа лошото ѝ състояние на сцената, която се бе разиграла помежду им. Малката беше разбрала, че е отишла твърде далеч, и изпитваше заслужено разкаяние.

Катрин вървеше като в сън; не можеше да мисли за нищо друго, освен за възможната си бременност. Дори елегантната къща, в която Монро се беше пренесъл от скоро, не ѝ направи никакво впечатление. През целия следобед тя се движеше, разговаряше и се усмихваше като в транс. Мълчеше, когато не я заговаряха, а когато се обръщаха към нея, отговаряше едносрочно и тихо.

„Да“ — отговори тя на въпроса на Монро харесал ли ѝ е Париж.
„Не“ — на проявеното любопитство дали ще остане по-дълго.

На лицето ѝ беше изписан израз, сякаш броди през чужд за нея свят, сякаш полага усилия да проумее какво става навън. Съмненията на Джейсън, че би могла да го изложи с биещо на очи поведение, се оказаха неоснователни. Вместо това в душата му се надигна

подозрение, че тя нарочно преувеличава ролята си на плаха невеста. Малката мръсница се стараеше всички да останат с погрешно впечатление. Буквално чуваше онова, което се въртеше в главата на Монро. Очарователно момиченце, но ужасно глупаво. Идеше му да я удуши със собствените си ръце.

На връщане към хотела в каретата цареше неловко мълчание. Едва когато влязоха в апартамента си, гневът му се изля в груби думи:

— Ама ти си била превъзходна артистка! Сигурно си изучавала ролята на слабоумната младоженка, толкова добре се справи тази вечер!

Сигурно щеше да каже още нещо, но я погледна за първи път след ужасната сутрешна сцена — и откри измъчения израз в сините очи. Нищо чудно, че Монро се държа толкова бащински, каза си горчиво той, разгневен от внезапно нахлулатата в сърцето му нежност. Тя го бе унижила по най-подлия начин, а той беше готов да я грабне в обятията си и да я утеши! О, по дяволите! Започваше да се мрази.

— Крайно време е да престанеш с тия игрички! — изфуча той.

— Вече сме сами, завесата падна.

Катрин най-после успя да се отърси от обзелото я вцепенение. Разбра, че по някаква незнайна причина отблъскващото й поведение тази сутрин и хладната сдържаност, която бе проявила пред семейство Монро, бяха ядосали Джейсън повече от всичко, което му беше сторила досега.

— Уморена съм — промълви спокойно тя. — Ако нямаш какво повече да ми кажеш, ще си легна.

Джейсън я изгледа смаяно, а тя продължи с тон на изискана дама, която дава наредждания на персонала си:

— Ако обичаш, изпрати ми Жана. Ще вечерям в стаята си. Желая ти лека нощ. — Обърна се и се отдалечи с високо вдигната глава, оставяйки зад себе си потиснато мълчание.

Макар че Джейсън не предприе нищо, за да я изпрати обратно в Англия, двамата продължиха да се отнасят един към друг с ледена учтивост. Джейсън отново започна да пие и да играе карти и се връщащ в хотела едва на зазоряване. За да прогони мъчителния спомен за последното любене с Тамара, той преспа с една разкошна брюнетка, която отдавна му хвърляше многозначителни погледи в клуб „Роял“.

Това беше добре дошло потвърждение на наранената му мъжественост и той започна да се връща в стаите си вмирисан на евтин парфюм, с доволна усмивка на отпуснатото лице. Тъй като спеше по цял ден, а нощем не оставаше в хотела, двамата с Катрин почти не се срещаха. Падаше ѝ се! Колкото по-скоро се отървеше от нея, толкова по-добре! Щом минеше големият бал на посолството, щеше да я прати обратно в Англия. Никога нямаше да си признае, че винаги щом я погледнеше, в гърдите му се надигаше онази странна, необяснима болка.

Нощите, прекарвани в игра на карти, връзката с брюнетката и отличното френско бренди се отразиха неблагоприятно на външния му вид и всеки път, като го видеше, сърцето на Катрин се свиваше от болка. Вече не знаеше дали да се зарадва или да се натъжи, когато разбра, че не е бременна.

Джейсън почти не ѝ обръща внимание и за да запълни времето си, тя започна да приема дълги излети из Париж, винаги придружена от Жана. Между прислужницата в хотела и изисканата дама съществуваше трайна, дълбока привързаност. Момичето усещаше, че нещо в брака на мадам и мосю Севидж не е наред, но си мълчеше и по всички възможни начини показваше съчувствието си.

Пиер, който не одобряваше поведението на господаря си, обичаше да се присъединява към двете млади жени. За него беше необяснимо, че Джейсън занемарява така брутално Тамара, а продължава да я представя за своя съпруга, и допуска тя да се

разхожда из Париж без стотинка в джоба, придружена само от една най-обикновена прислужница.

Балът на посолството наближаваше. Дните минаваха и нервите им се опъваха до скъсване. Джейсън придоби неприятния навик да влиза неочеквано в спалнята ѝ и да я наблюдава, докато Жана ѝ помагаше да се съблича. А когато оставаха сами, се държеше още по-предизвикателно.

След една особено неприятна словесна престрелка Катрин реши, че положението става непоносимо. Съзнанието, че се е влюбила в този мъж, който я смяташе за лъжкиня, лека жена и кой знае още какво, беше влудяващо. Помисли да продаде бисерите, които ѝ беше подарил, и да се върне тайно в Англия. Само че не знаеше къде би могла да намери заложна къща, а и Джейсън ѝ беше заявил, че след бала е свободна да си върви. Трябаше да се пребори с нежността, която се надигаше в сърцето ѝ всеки път, щом го видеше. Не биваше да го обича, не и след това, което ѝ беше причинил. Въпреки това беше готова да му прости и да забрави грозните сцени помежду им.

Дойде и вечерта на бала. Държанието им почти не се беше променило. Когато Катрин се появи в салона, облечена с ефирна бална рокля, Джейсън неволно се запита дали наистина е готов да я пусне да си иде. Взря се като омагьосан в прекрасното видение от синьо-черна коса, алабастровобяла кожа и черно кадифе. Нима можеше да забрави бързия ѝ смях, нежната ѝ усмивка, меките устни и стройното тяло, което така и не беше станало истински негово!

Джейсън я гледаше с такава настойчивост, че Катрин прегълътна конвултивно и лицето ѝ се обля в предателска червенина. След малко мъжът се поклони и проговори с весели искри в смарагдовозелените очи:

— Тази вечер изглеждате възхитително, мадам Севидж! Не бихте ли желали да сключим примирие?

— О, да! Моля! — Сякаш огромна тежест падна от гърдите, ѝ. Дали пък не беше копняла за една мила дума?

Стана така, че тази вечер Монро опозна една съвсем различна мисис Севидж. Всъщност промяната беше и у двамата. Погледът на Джейсън не се откъсваше от прекрасната млада дама, която беше нарекъл своя съпруга, а Монро не пропусна да отбележи и изпълнената с нежност усмивка, с която Катрин даряваше съпруга си. Тази вечер

стана очевидно защо Джейсън не бе извел по-рано това очарователно създание — господата я обсаждаха на тълпи.

Когато започнаха танците, Катрин получи десетки покани. Джейсън не танцуваше. Спираше се и разговаряше с познатите си, но не покани нито една дама. Собственическият му поглед никога не губеше стройната фигура в черно кадифе, въпреки навалицата, изпълнила танцовата площадка.

Монро се опита да използва случая за поверителен разговор. Музиката заглушаваше думите му и ги предпазваше от неканени слушатели.

— Знаете ли, Джейсън — започна привидно небрежно той, — Ливингстън вече се тревожи за хода на преговорите. Френският финансов министър Барбе-Марбоа все още не ни е дал официално потвърждение, че Испания е отстъпила на Франция областта Луизиана. А това означава, че ние не бихме могли да задължим Съединените щати да платят огромната сума от десет милиона долара за територия, която изобщо не принадлежи на продаващите я.

Джейсън изръмжа нещо не особено прилично под носа си, защото в този момент Катрин се понесе по танцовата площадка в прегръдките на шевалие Д'Арси. Остави Монро сам и се затича да отнеме жена си от обятията на убиеца. Никой, който наблюдаваше младата семейна двойка, не би могъл да се усъмни, че двамата са щастливи един с друг.

Катрин се наслаждаваше на прекрасната вечер. Това беше първият ѝ бал, а Джейсън се показваше откъм най-добрата си страна. За късната вечеря избра малка масичка, на която двамата бяха сами, и започна да я ухажва по всички правила на приличието. Сякаш се бяха запознали едва вчера. Макар и плахо, тя взе участие във флирта. Удаде ѝ се да намери сполучливи отговори и на най-смешните му комплименти и на няколко пъти гостите се обърнаха към тях, изненадани от високия му смях. Дълбоко в очите му святкаше обезпокоителна искра. Сърцето ѝ биеше като лудо и тя беше сигурна, че Джейсън е забелязал пулсиращата вена на врата ѝ.

Отдавна беше минало полунощ. Катрин и Джейсън тъкмо разговаряха с Монро, когато съдбата сметна, че е време да се намеси. Бяха застанали в близост до голямата врата към антрето, където

облечени в ливреи прислужници помагаха на отиващите си да облекат палтата и наметките си.

Гостите все още не се бяха разотишли. Ако Джейсън и Катрин стояха някъде другаде в голямата зала, сигурно нямаше да се стигне до съдбоносната среща.

Катрин, изпълнена с противоречиви чувства, се носеше на вълните на щастието и не забелязваше нищо около себе си. В този миг зад гърба ѝ прозвуча изненадано въз клицание. Тя огледа бегло минаващите покрай тях хора и се сепна от смаян женски глас:

— Катрин? Какво, за Бога, правиш тук?

Лицето ѝ побеля като платно. Обърна се рязко и се озова лице в лице с братовчедка си Елизабет. До нея бяха застанали леля Сеси и вуйчо Едуард и я гледаха слисано.

Джейсън също чу думите на Елизабет и веднага прекъсна разговора си с Монро. Обърна се към малката група и с един поглед обхвата ситуацията. Тамара беше застинала на мястото си и се взираше ужасено в Елизабет Маркъм и родителите ѝ, граф и графиня Маунт.

Сеси първа прекъсна надвисналото мълчание:

— Катрин, това е невероятно! Какво правиш тук? Знае ли майка ти, че си тук? Бедната Рейчъл едва не се побърка от страх, а ти... Отдавна знаех, че някой ден ще предизвикаш скандал. И това в нашето семейство! Господи, прилошава ми! Дай ми ароматните соли, Едуард!

Никой не обърна внимание на отчаяния ѝ вик. Злобните искри в очите на Сеси не оставяха и най-малко съмнение, че се наслаждава на неочекваната сцена и няма никакво намерение да падне в несвяст.

— Бихте ли ми обяснили какво означават думите ви, мадам? — намеси се хладно Джейсън.

Сеси потърси по-силни думи, за да изрази възмущението си, но Едуард я изпревари:

— Струва ми се, че по-скоро вие ни дължите обяснение, Севидж. Какво правите с моята племенница в Париж? Майка ѝ едва не умря от нервно сътресение. Бедната жена няма представа какво е станало с дъщеря ѝ!

Той помълча малко и се обърна обвинително към Катрин:

— Как можа да причиниш това на майка си! Изчезна, без да ѝ кажеш нито дума!

Макар и замаян от неочекваното разкритие, Джейсън намери достатъчно сили да проговори:

— Смятам, че е най-добре да се обясним на друго място.

Той се обърна към смаяния Монро и тихо попита дали биха могли да се оттеглят в някоя празна стая. Посланикът побърза да отведе малката група в празното преддверие. Когато вратата се затвори, той се опита да успокои положението:

— Сигурен съм, че става въпрос за недоразумение. Тамара е съпруга на Джейсън!

— Съпруга! — изсъска невярващо Елизабет и хвърли отровен поглед към смълчаната Катрин.

Лицето на графа веднага се проясни.

— Ваща жена? — попита облекчено той.

Джейсън се поколеба само за секунда и решително кимна. Монро отбеляза със снизходителна усмивка:

— За кой ли път се убеждавам, че младият ни приятел има вкус към необичайното. Сключили сте брак тайно, нали?

Джейсън отново кимна.

Сеси обаче не се задоволи с толкова просто обяснение и продължи да рови:

— Добре, но това не е причина да изоставиш майка си, без да ѝ напишеш нито един ред! Толкова ли не можа да ѝ оставиш бележка? Бедната Рейчъл подлуди съседите с истерията си, после вдигна на крак и полицията. Никога не съм преживявала такъв ужас! Естествено отново тръгнаха приказки за времето, което прекара при циганите. Цял Лондон говори за теб. За Бога, Катрин, не можеш ли поне веднъж да се държиш като нормалните хора? Никой в семейството ни не си позволява подобни скандали. Мога само да се радвам, че бедният ти баща не доживя този позор.

Монро, който беше твърдо решен да предотврати скандала, се намеси дипломатично:

— Уверен съм, че Тамара... тоест Катрин, вече е писала на майка си. Има доста време, откак напуснахте Англия, нали? Майката на Тамара със сигурност ще се радва, че дъщеря ѝ се е свързала с толкова блестящ мъж.

— Името ѝ не е Тамара — изфуча ядосано Елизабет. — Казва се Катрин! Лейди Катрин Тримейн!

Неприкритата омраза в думите на Елизабет затвори устата дори на такъв опитен дипломат като Монро. Графът, който досега не беше забелязал враждебността на дамите, също реши да предотврати понататъшния спор. Знаеше, че Сеси и Елизабет хранеха надежди да отведат Джейсън пред олтара. Именно това беше причината да го завлекат чак в Париж. Беше се съгласил с тях, но нямаше да търпи невъзпитанието им.

— Стига толкова! — проговори строго той. — Ако все още не си писала на Рейчъл, Катрин, направи го незабавно. А вие, Севидж, ми кажете в кой хотел сте отседнали; утре ще ви посетя, за да обсъдим създалото се положение.

— Какво има за обсъждане? — попита с каменно лице Джейсън.

Само Катрин усещаше какъв луд гняв се крие зад външната му неподвижност.

— Разбира се, че трябва да обсъдим някои неща — настоя спокойно графът. — Катрин е заможна млада дама и като неин настойник, аз съм отговорен за запазване на приличието.

В продължение на един дълъг миг зелените очи на Джейсън се впиха в лицето на Катрин. Нямаше как да не забележи бледите бузи и побелелите устни, но дори това не успя да го настрои по-примирително. Тази жена не преставаше да го прави на глупак! Катрин прочете в този поглед края на надеждите си. Никога нямаше да може да му обясни случилото се! Събра цялата си сила и се обърна умолително към чичо си:

— Това наистина не е нужно, чично. Вече сме женени, а финансовите въпроси обикновено се уреждат предварително. Нека всичко остане, както си е!

Джейсън стисна с такава сила ръката ѝ, че тя едва не изпища от болка.

— Недей така, скъпа! — проговори подигравателно той. — Чично ти има право да се увери, че всичко е законно и приличието е било запазено във всяко едно отношение. — Той буквально изплю думата „приличие“ и ѝ се усмихна по начин, който за всички останали изглеждаше нежен, но Катрин веднага усети едва прикриваната му ярост.

Елизабет вече не можеше да се сдържа.

— Колко трогателно! — изфуча тя. — Я ми кажи, Катрин, трудно ли ти беше да уредиш тази уж случайна среща в циганския лагер? Знаех си аз, че майка ти е голяма хитруша! Кой иначе би те взел за жена? Какъв късмет, че Джейсън е чужденец и няма представа за историята ти, мръсна циганко!

Избухването на Елизабет бе последвано от шокирано мълчание. Думите на Джейсън прорязаха тишината като чупещ се лед:

— Лъжеш се, Елизабет. Знаех всичко за миналото на Катрин.

Очите на младата жена се разшириха в безгранично учудване. Джейсън продължи спокойно, без да изпуска от поглед искрящите от злоба очи на бившата си любовница:

— Аманда Харис ми разказа всичко още след пристигането ми в Лондон. — Той се поколеба за миг и обясни: — Би могло да се каже, че именно тези странини обстоятелства ме направиха любопитен и привлякоха вниманието ми. Предупреждавам те сериозно, Елизабет. Няма да търпя подобно отношение към съпругата си. Никога вече не си позволявай да се обръщаш към нея по този начин. Най-приятелски те съветвам за в бъдеще да си държиш езика зад зъбите.

Лорд Маунт, който беше ужасно засегнат от злобното избухване на дъщеря си, побърза да се намеси:

— Е, вече можем да изключим подозрението, че Джейсън е бил заблуден. Стана късно, затова предлагам да отложим дискусията за утре. Смятам, че ще намерим изход от положението.

Монро вече си бе създал унищожителна преценка за Елизабет и Сеси и проговори тихо към графа:

— Ще приджуша дамите ви в залата. Нека почакат там, докато Джейсън ви даде адреса си и отговори на въпросите ви.

Елизабет отвори уста да протестира, но преди да е успяла да се огледа, двете с майка ѝ бяха изведени навън с подчертана учивост.

Когато излязоха, Едуард Тримейн стана малко по-достъпен. Той се усмихна примирено на племенницата си и заговори:

— Скъпа моя Катрин, няма ли най-после да престанеш с лудорийте си? Няма да те разпитвам повече, защото виждам, че си уморена, пък и стореното не може да се върне. Само не разбирам защо е трябвало да се ожените тайно. Рейчъл със сигурност нямаше да има нищо против, аз също. Защо не дойде при нас, за да ни обясниш всичко?

Като забеляза колко наранен е чичо Й, Катрин не можа да се сдържи и избухна в плач. Прехапа устни, потискайки с мъка желанието да се хвърли на врата му и да му разкаже цялата ужасна история от началото до края. Тримейн напразно чакаше отговор. Видя сълзите й, въздъхна дълбоко и се обърна към неподвижния мъж до нея.

— Къде да ви намеря? Ще дойда рано следобед, ако ви е удобно.

Джейсън каза името на хотела и двамата се споразумяха да се срещнат в два часа. Тримейн се сбогува с нежна целувка по бузата на Катрин.

Малкото помещение се изпълни с гнетящо, обвинително мълчание. Катрин разбра, че тя трябва да започне, и проговори с безизразен глас:

— Никога нямаше да ми повярваш, ако ти бях казала истината.

— Трябваше поне да се опиташ! — изсъска той. — Всичко друго беше по-добро, отколкото да ме оставиш да вярвам, че си най-обикновена циганка, която си търси богат покровител! *Mon Dieu!* Ето че паднахме в капана!

Катрин понечи да каже нещо за свое оправдание, но Джейсън изръмжа:

— Нито дума повече! Иначе ей сега ще ти извия врата! Мълчи и не прави нищо!

В този момент се върна Монро и Джейсън му благодари, че е успял да се справи с неприятната сцена. Няколко минути двамата разговаряха за незначителни неща; после Джейсън взе Катрин под ръка и се сбогува. Въпреки парещото си любопитство, Монро почти се зарадва на тръгването им.

Без да каже нито дума, Катрин се скри в спалнята си, надявайки се, че Джейсън ще отложи голямото обяснение поне до утре сутринта. Ала тъкмо когато се отпусна в леглото си, бледа като платно, свързвашата врата се отвори с трясък и той нахлу в спалнята.

Беше съблякъл зеления кадифен жакет, бялата копринена риза с дантелени маншети и яка беше отворена чак до пъпа. В едната си ръка стискаше чаша с медноцветна течност и блещукането в зелените му очи вся панически страх в сърцето на Катрин. След завръщането им в хотела беше изпил поне половин бутилка бренди, но не беше пиян. Вдигна чашата си като за наздравица и заговори презрително:

— Пия за здравето на прекрасната си съпруга! Никога не съм предполагал, че малката Тамара е толкова благородно същество. Кажи ми, лейди Катрин — искам просто да задоволя любопитството си, — наистина ли майка ти скрои тази игричка или беше проклета случайност?

— Ти си пиян, Джейсън. Нека поговорим утре — отвърна уморено Катрин.

— Не биваше да казва точно това. — Подигравката изчезна от лицето му и той пристъпи със сковані крачки напред.

— Аха, значи искаш да почакаме, докато чичо ти ме разпита най- подробно! — Сграбчи крехките ѝ рамене и я разтърси с все сила.

Катрин го бълсна и се изправи.

— Както искаш, Джейсън! Ще ти кажа цялата истина. Майка ми не е жена, която крои подли интриги, аз също не съм искала да стана твоя любовница. Виновна е единствено животинската ти похот! Аз не съм се изнасилила сама, нито те последвах доброволно във Франция. Всичко това тежи само на твоята съвест, скъпи ми съпруге!

Гневните ѝ слова се изляха отгоре му като кофа със студена вода. Двамата се гледаха мълчаливо и времето сякаш спря. Внезапно Джейсън приседна на леглото, загледа се с празни очи в небесносиния балдахин и заговори едва чуто:

— Може би прецених неправилно положението. Може би вината е моя. Но след като забеляза, че си привлякла вниманието ми, защо продължи да играеш ролята на малката циганка? От първия ден знаеше, че те искам! Защо мълча, по дяволите?

— Щеше ли да ми повярваш? — попита тихо тя.

— Не, вероятно не — призна той.

— Не се ли срамуваш от онова, което си извършил? — попита отново тя.

— Не особено. Какво толкова съм сторил — освен, че се ожених тайно! На всичкото отгоре за възхитителна млада дама от най-доброто общество. Аз също съм от добър род, така че всичко е наред.

— Но ние не сме женени — възрази намръщено Катрин.

Джейсън бавно обърна глава към нея.

— Вярно е, сладкото ми, малко котенце — отвърна със заплашителна усмивка той. — Но утре по същото време ще бъдем.

Катрин го изгледа с разширени от ужас очи. Кръвта се отдръпна от лицето ѝ.

— Не говориш сериозно, нали? Та ти изобщо не ме искаш.

— Права си, лейди Катрин. Но след сцената на бала вече нямам друг избор. Бъди уверена, че съм решен да те направя своя жена.

Загубила ума и дума, тя изплака:

— Но ние... Ние изобщо не се обичаме, — дори не можем да се търпим! Няма да стана твоя жена. Не бих могла да го понеса. Не и при тези обстоятелства.

Джейсън я натисна да седне, надигна се на лакът и я изгледа с искрящи от злоба очи.

— Какво общо има бракът с любовта? Трябва да се оженим и ще го направим. Леля ти вече намекна, че скандалите те забавляват, но аз не мога да ги понасям. Не желая да ме заклеймят като свиня и похитител на благородни млади дами. В никакъв случай!

— Не искам да се омъжа за теб! — изплака гневно Катрин.

— Нямаш никаква възможност за избор, също както и аз. Вече сме оковани във веригите на брака. Ако не се венчаем веднага, ще избухне грандиозен скандал. Как мислиш, дали Елизабет и майка ѝ ще си замълчат?

Катрин не можа да възрази. Той беше прав. Прозрението се стовари върху ѝ като смъртна присъда. Щеше да се обвърже завинаги с мъж, който я мрази и презира! Как можа прекрасната вечер да свърши по толкова ужасен начин? Край на надеждата, че се течение на времето двамата с Джейсън биха могли да загладят противоречията помежду си! Той никога нямаше да ѝ прости принудителния брак, защото не проумяваше, че вината е само негова.

Лицето на Катрин отразяваше като в огледало измъчващите я мисли и макар че Джейсън не разбра докрай какво ставаше в главата ѝ, изразът на безутешност в сините очи беше повече от ясен. Макар да не беше очаквал, че тя ще подскочи от радост след предложението му за женитба, отчаянието ѝ го разтърси до дън душа. Той беше човекът, принуден да се обвърже до края на живота си с една нахална малка вешница! Тя получаваше безкрайно богат мъж, а се правеше на нещастна!

— Не отговори на въпроса ми. Вярваш ли, че леля ти и братовчедка ти ще се задоволят с тазвечершното представление?

— Няма нужда да отговарям — прошепна едва чуто Катрин. — Ще им достави огромно удоволствие да го разпространят по цял свят.

— Видя ли! Значи, си съгласна, че трябва да се оженим колкото се може по-скоро? — Джейсън седна в леглото и продължи с леден глас: — Надявам се, че до утре вечер всичко ще бъде уредено. — После стана и тръгна към вратата.

— Джейсън — спря го гласът на Катрин, — тогава ще бъдем наистина женени, така ли? Исках да кажа, и пред закона?

Мъжът се обърна като ужилен и изфуча:

— Няма за какво да се тревожиш, лейди Катрин! Аз не използвам твоите дребни трикове. Разбира се, че ще сме законни съпрузи.

— Престани! — изкрещя извън себе си Катрин. — Не исках да кажа това. Искам само да знам какво ще стане с мен. Все пак става въпрос за моя живот! Ти не си единственият, който се жени против волята си! Или забрави, че съм тук само защото ме взе насила?

— Права си, скъпа моя — проговори заплашително Джейсън. — Но не си въобразявай, че си невинно ангелче. След като ще се свържем в свещен брак, мисля, че би могла да ми кажеш какво търсеше в сандъка с вещите ми, когато бяхме в странноприемницата. Не съм го забравил, повярвай, също както и връзката ти с Пендълтън.

Тази забележка засегна болезнено Катрин. Сякаш я заляха със студена вода. Отдавна беше прогонила от ума си странния интерес на Пендълтън към въображаемата карта на съкровището, както и шантажа, към който беше прибягнал, за да я принуди да претърси вещите на Джейсън. Смутена от яда, който беше прозвучал в думите му, тя не усети, че внезапното избухване бе предизвикано преди всичко от ревност.

Беше късно, тя беше уморена до смърт, освен това не дължеше лоялност на Клив — дори напротив! Колебливо, търсейки думите, тя разказа на Джейсън цялата истина; не премълча дори заплахите на Пендълтън да си отмъсти на майка й. Когато свърши, вдигна очи от килима и в гласа ѝ прозвуча нещо от старата дързост:

— Това е всичко, което знам, а ако не ми вярваш, не мога да променя нищо.

— Успокой се, котенце — не съм казал, че не ти вярвам. Само съм безкрайно учуден. Пендълтън не е глупак и няма да тръгне след съкровища, които съществуват само във въображението на някои хора. Може пък да ме е сбъркал с някого другого. Сигурна ли си, че е търсил само картата, нищо друго?

— Каза, че имаш карта на някаква местност... Не, почакай! Клив каза, че картата вероятно е у теб. Ако не я намеря в странноприемницата, той щял да претърси лондонското ти жилище.

Джейсън видимо се напрегна.

— Какво точно ти каза — че е претърсил квартирата ми или че тепърва ще се заеме с нея?

Смаяна от внезапния му интерес, Катрин вдигна очи.

— Не мога да си спомня точно — прошепна замислено тя. — Но смяtam, че все още не беше търсил в Лондон. Сигурно щеше да го направи, ако аз не намерех нищо.

Джейсън я изгледа с отсъстващ вид и излезе от салона. Вече беше повярвал, че е разрешил загадката около человека, когото беше убил в лондонското си жилище, но ако Катрин — отсега нататък

трябваше да я нарича с истинското ѝ име — беше казала истината, Пендълтън нямаше нищо общо с претърсването. А той ѝ вярваше.

През тази нощ и двамата не можаха да затворят очи. Отвратителната сцена в къщата на Монро ги преследваше през цялата време. Едва когато през завесите се промъкнаха първите утринни лъчи, Катрин потъна в неспокойна дрямка.

Джейсън вече беше станал. Никой не биваше да открие истинската дата на тайната женитба. Най-добре беше да обиколи селцата около Париж. И действително, той скоро намери един добродушен и дискретен кмет, който изяви готовност да запише брака им в гражданския си регистър. Джейсън го възнагради щедро и кметът обеща, че още същия ден ще изготви всички необходими документи.

Върна се в Париж тъкмо навреме, за да отмие от тялото си миризмата на кон и да се преоблече. Беше време за разговора с лорд Маунт.

През цялото време Катрин не каза нито дума и чично ѝ приписа тъмните кръгове под очите ѝ на изтощителната бална нощ, а може би и на разказанието, че бе постъпила жестоко с майка си.

Срещата мина много по-приятно, отколкото се очакваше. Джейсън предложи начин за уреждане на финансовите въпроси, който извънредно много задоволи графа. Самият Джейсън беше решен да доведе нещата докрай и говореше с хладна деловитост. Само Катрин остана недоволна — не от парите, който ѝ приписа Джейсън, а от лекотата, с която я бяха продали.

Чично ѝ изглежда се тревожеше повече от финансовото страна на въпроса и никак не се интересуваше от чувствата ѝ. Ала после ѝ хрумна, че графът е убеден в любовта ѝ към Джейсън — нали беше избягала с него!

Лорд Маунт едва бе излязъл от хотела, когато Джейсън се обърна към Катрин:

— Уговорих се с един селски кмет за тази вечер. Той се показва склонен да не обърне внимание на бързината, с която сме решили да се оженим, и ще се погрижи да изготви всички документи. Не се тревожи, скъпа моя лейди Катрин, след няколко часа ще станеш напълно законно мадам Севидж!

— Кога тръгваме?

— Защо? Само не ми казвай, че си направила бърза поръчка на венчална рокля при мадам Елоиз!

— Исках само да знам кога да бъда готова. Но както виждам, ти си в ужасно настроение. Уведоми ме, щом благоволиш да се приготвиш.

Тя се обърна и тръгна да излезе, но Джейсън улови ръката ѝ.

— Прощавай — помоли уморено той. — Ситуацията и без това е неприятна и не искам да я усложнявам още повече с лошото си настроение. Ще се радвам, ако си готова след час. Ще ида да поръчам каретата.

Вечерният здравец вече се спускаше над града, когато новобрачните излязоха от кметството. Всичко беше свършено — двамата бяха встъпили в законен брак. Катрин се взираше унесено в тежкия златен пръстен, който Джейсън беше поставил на пръста ѝ. Струващо ѝ се невероятно, че малкото думи, произнесени с монотонен глас от някакъв селски кмет, ги бяха направили мъж и жена. Никога не си беше мечтала за голяма и тържествена сватба, но все пак ѝ се искаше това важно събитие в живота ѝ да бе протекло малко по-различно.

— Наистина ли е толкова страшно да си омъжена за мен? — попита меко Джейсън и Катрин се стресна. Гласът ѝ прозвуча едва чуто:

— Та ние почти не се познаваме, освен това непрекъснато се караме. Как бихме могли да бъдем щастливи заедно?

— Трябва малко да се понапрегнем и всичко ще бъде наред. Вече сме мъж и жена и не можем да го променим. Може би някой ден ще бъдем ако не щастливи, то поне доволни.

Тя не отговори нищо и Джейсън попита:

— Не мислиш ли и ти така?

Катрин едва удържаше сълзите си.

— Да, знам, че си прав — отговори с треперещ глас тя. — Покъсно ще гледаме на миналото с други очи. Исках само... — Тя не можа да продължи. Макар че напрегна всичките си сили, от гърдите ѝ се изтръгна задавено хълцане. Джейсън беше трогнат до дън душа. Неволно протегна ръце и я привлече в прегръдките си.

Неочакваната му нежност преля чашата и Катрин се разтърси от плач. Седмици наред беше сдържала сълзите си и сега сякаш нещо в нея се отприщи. Усети как устните на Джейсън милват косите ѝ, чу утешителните му думи. След известно време се успокои и скри лице на гърдите му.

Джейсън извади носната си кърпа и грижливо попи сълзите ѝ. Тя вдигна към него мокрите си очи и дъхът му спря. Господи, колко е красива, каза си неволно той. Нависналите по дългите ресници блестящи капчици и меките, треперещи устни бяха най-прекрасното нещо, което беше виждал досега. Лицето му неволно се сведе към нейното. Думите сами идваха на устата му:

— Котенце, чуй ме, моля те! Вярно е, че нищо не е наред между нас, но това е нашата сватбена нощ и тя е единствена. Нека забравим поне за малко горчивината и взаимните обвинения, нека... — Той се поколеба. Вместо да продължи покри с леки целувки мокрите сини очи. — О, по дяволите! И аз не знам какво искам. Но поне тази нощ не ми отказвай! Нека се опитаме да забравим обстоятелствата, при които станахме мъж и жена...

Докато Джейсън поръчваше вечеря, Катрин се освежи във ваната. Мислите ѝ бяха заети единствено с него. Обзета едновременно от щастие и паника, тя чакаше с нетърпение какво ще ѝ донесе вечерта. Мисълта, че той я желае физически и е решен да продължи да живее с нея, но досега не е проговорил за любов, продължаваше да я измъчва, но тя я прогони решително от съзнанието си. Обхваната от трескаво нетърпение, едва дочака Жана да ѝ приготви банята. За първи път в живота си искаше да бъде красива за един мъж и с треперещи пръсти затърси в препълнения скрин подходяща нощница и халат. Защо не притежаваше малко повече опит в отношенията с мъжете! Така щеше да знае какво им харесва. Най-после се сети за едно неглиже, което Джейсън ѝ беше купил малко след пристигането им в Париж. Досега не го беше слагала, веднъж от упоритост и втори път от скритото знание, че подобни прозирни одеяния са създадени с една-единствена цел — да събудят желанията на мъжете.

Нощницата беше от лилава коприна — толкова тъмна, че изглеждаше почти черна и бялата ѝ кожа още повече изпъкваше. Корсажът беше тесен и загръщаше гърдите ѝ като втора кожа, полата се развояваше на буйни дипли около стройните крака.

Когато Катрин влезе в салона, Джейсън беше застанал до прозореца и се взираше в нощта. Влажната му коса издаваше, че също се е окъпал. Погледът ѝ се отправи към малката, празнично подредена маса, осветена от една-единствена свещ. Спра колебливо на прага, макар да беше убедена, че тази вечер Джейсън няма да я насила. Усетил присъствието ѝ, мъжът бавно се обърна.

Внезапният пламък в очите му я уплаши, но тя побърза да потисне лудото биене на сърцето си, усмихна се плахо и пристъпи към масата. Джейсън нервно придърпа стола ѝ. Катрин беше изпълнена с усещането за близостта му и запази само смътен спомен от изисканата вечеря. Въобще не осъзнаваше какво яде и пие. Виждаше само лицето му, тъмно и неразгадаемо и всяка от чертите му се запечатваше завинаги в съзнанието ѝ.

Накрая напрежението стана непоносимо. Катрин скочи и се втурна към балкона.

— Толкова е горещо — измънка замаяно тя. — Имам нужда от малко чист въздух.

Джейсън не можеше да откъсне очи от нежната фигурка. Той проследи движенията на стройните ръце, които отвориха балконската врата, за да пуснат в стаята аромата на нацъфтелите акациеви дървета. Младата жена се взираше втренчено в широката улица под балкона, но вместо да се отпусне, ставаше все по-напрегната и нервна. По-скоро почувства, отколкото чу, че Джейсън пристъпи зад нея. Топлите му ръце се сключиха около раменете ѝ и нежно я привлякоха към силното му тяло.

Джейсън не направи нищо, което би могло да я уплаши, само помилва леко раменете и ръцете ѝ и я целуна по чувствителната свивка между врата и рамото. Едва когато усети, че тялото ѝ се отпуска, той я обърна меко с лице към себе си. Сърцето ѝ спря да бие, когато видя израза на лицето му.

Двамата се гледаха дълго, докато устните им се сляха. Целувката беше нежна, питаща, но внезапно се превърна в страстна, търсеща. Макар и колебливо, Катрин разтвори устните си. Когато Джейсън повдигна меко главата ѝ, кръвта запулсира в слепоочията ѝ, тялото ѝ бе пронизано от сладък копнеж. Той я погледна изпитателно в очите, после, без да каже дума, я вдигна на ръце и я отнесе в спалнята.

Свали нощницата ѝ с бързи, целенасочени движения и я положи на леглото. Когато заговори, гласът му прозвуча дрезгав и напрегнат:

— Надявам се, че няма отново да ме оставиш сам в най-прекрасния момент.

Когато легна до нея и я привлече към себе си, прегръдката му беше най-естественото нещо на света. Движенията му бяха меки и нежни. Неопитните ѝ ръце инстинктивно се плъзнаха по мускулестия му гръб, помилваха раменете му, стегнатия задник. Когато се сключиха около твърдия член, от гърлото му се изтръгна задавен стон.

— Котенце! — прошепна с неизказана нежност Джейсън и впи устни в нейните. Катрин забрави света около себе си; краката ѝ се разтвориха и тя се отдаде цялата на страстта и любовта си.

Докосването му разпали неподозирани пламъци в тялото ѝ. Ръцете и устните му ѝ доставяха все нови и нови удоволствия и тя надаваше кратки, сладостни викове. Когато беше готова да изкреши от зейналата в тялото ѝ празнота, той проникна бавно и внимателно в утробата ѝ.

Движенията му предизвикаха неизпитвана досега сладка болка. Юмручетата ѝ барабаняха по гърба му, неумелите движения на хълбоците ѝ разпалваха страстта му, тласъците му ставаха все, побързи и по-силни. Катрин сякаш препускаше през тъмен тунел и когато достигна края му, бе отнесена на вълната на чувственото удоволствие. Тялото ѝ се разтърси от силни тръпки и в същия миг Джейсън достигна върха на изживяването си.

Мина много време, преди Катрин да се върне в действителността. Тя се сгуши благодарно в обятията му, докато ръцете и устните му продължаваха да милват тялото ѝ.

През цялата нощ той отново и отново я довеждаше до края на поносимостта, преди да я вземе. Макар и в полуспън, двамата не се отделяха един от друг и всеки път Катрин се устремяваше тръпнеща към него. Само веднъж му отказа — когато тъмната му глава понечи да последва ръката му между бедрата ѝ, тя се стресна и изплака:

— Не, недей, моля те!

— Няма нищо — прошепна успокояващо той. — Друг път ще ти покажа, че между мъжа и жената няма тайни места. Тази нощ беше толкова усърдна ученичка, скъпа моя, та ме накара да забравя, че си

почти девственица. — Той я целуна и под нежните му ръце тя забрави уплахата и тревогите си.

След няколко часа Катрин се събуди и смаяно установи, че се намира в собствената си спалня. До нея нямаше никой. Изгледа смутено добре познатите завеси пред леглото, а когато събитията от изминалата нощ оживяха в съзнанието й, лицето ѝ пламна от срам и тя се сгуши като дете във възглавниците. Едва сега си припомни, че на разсъмване Джейсън я бе пренесъл в спалнята ѝ. Беше я целувал по челото и бе прошепнал:

— Ако останеш в леглото ми, няма да те пусна цял ден! Ти ме изгаряш като огън и никога няма да ти се наситя.

Споменът я накара да се засрами още повече. Мъчителните мисли отново обсебиха ума и. Нито веднъж през тази дълга любовна нощ Джейсън не бе заговорил за любов...

Катрин наметна един халат и влезе в малкия салон, потънала в мислите си. Не посмя да се яви пред очите му и реши, че е по-добре да поядзи. Може би свежият утринен въздух щеше да я успокои и да внесе малко ред в развлънуваната ѝ душа. Понечи да позвъни за Жана, когато до ушите ѝ достигна пронизителният глас на братовчедка ѝ Елизабет. Свързващата врата беше открайната и гневният женски глас беше повече от ясен. Макар и треперейки с цялото си тяло, Катрин се приближи до вратата и се вслуша внимателно.

— Как можа да го направиш! Нима нашата любов не означаваше нищо за теб? Как можа да прекараш цялата нощ с мен и още на сутринта да хукнеш при нея?

— Мисля, че вече сме обсъждали тази тема, Елизабет. Онова, което правихме двамата с теб, нямаше нищо общо с любовта! Не отричам, че ми беше приятно да те любя, но кой мъж би имал силата да ти откаже? Никога не съм се преструвал, че изпитвам към теб нещо повече от физическо желание.

Глесът му беше студен като лед. Катрин замръзна на мястото си; думите му безжалостно разрушиха и последната ѝ надежда, че означава за него нещо повече от приятна партньорка в леглото.

— Обичаш ли я? — попита Елизабет.

— Не ставай смешна! Току-що ти обясних, че не обичам нито една жена — отговори сърдито Джейсън, който се стараеше да се отърве колкото се може по-скоро от неканената посетителка.

Без да обръща внимание на думите му, Елизабет изкрешя:

— Защо тогава се ожени за нея?

— Защото беше време да предприема тази важна стъпка — обясни делово Джейсън. — Имам нужда от син, който да наследи имотите ми.

— Аз също можех да ти дам този син! — изплака драматично Елизабет.

— Не е така — отговори безмилостно той. — С Катрин мога да бъда сигурен, че децата наистина са мои, а не са произлезли от семето на последния ти любовник.

Катрин чу възмутен вик и шум от силна плесница. След малко прозвуча спокойният глас на Джейсън:

— Добре, заслужих си го. А сега ми позволи да ти напомня, че се появи в апартамента ми неканена. Изобщо не те засяга защо съм се оженил за братовчедка ти. Вече каза достатъчно, затова е най-добре да се сбогуваш.

— Никога няма да ти простя това! — изсъска вбесено Елизабет.

— Да видим какво ще каже жена ти, като узнае, че възнамеряваш да я използваш само като кобила за разплод!

— Въпросът ти е излишен, скъпа моя. Махни се оттук и ако ти е мил животът, остави жена ми на мира. — Откритата заплаха бе последвана от ледено мълчание. След малко Катрин чу тръсък на затваряща се врата.

Младата жена бе обзета от безкрайно отчаяние. Само при мисълта, че нощта, прекарана с Джейсън, е била просто повторение на интимните часове, преживени преди това с Елизабет, започна да ѝ се повдига. Тя притисна с ръка устата си и изтича олюлявайки се, в стаята си. Треперейки с цялото си тяло, падна на пода до леглото.

Нима можеше да му позволи да докосне отново тялото ѝ? Трябваше да се махне оттук! Огледа с трескави очи малката спалня и отчаяният ѝ поглед намери ковчежето със скъпоценности, оставено върху скрина.

Джейсън предполагаше, че Катрин ще остане дълго в леглото след една такава нощ, и около обед излезе от хотела, без да я види. Ливингстън и Монро го очакваха, за да поговорят отново за хода на тайните преговори. Макар че от дискусията нямаше голяма полза, тя се проточи до късно и накрая двамата го поканиха да вечеря с тях в посолството. Когато се върна в хотела, отдавна се беше стъмнило.

Първото подозрение, че нещо не е наред, възникна при откритието, че стаите на Катрин са абсолютно тъмни. Джейсън грабна една запалена свещ и влезе в спалнята. Посрещна го зейнала пустота. Гардеробът й беше опразнен, нищо не напомняше, че там е живял някой. Без да губи търпение, той претърси внимателно, за да открие какво се е случило в негово отсъствие. Най-после намери запечатано писмо на перваза на камината и разкъса с треперещи ръце плика.

Скъпи Джейсън,

Аз те напускам. Не биваше да чакам толкова дълго и много съжалявам, че се наложи да се ожениш за мен. Моля те, не ме търси, защото няма да ме намериш. Смятам да отида при човек, на когото може да се разчита.

За съжаление не знам как можеш да получиш развод, но съм сигурна, че това няма да ти създаде големи затруднения. Особено след като жена ти те е напуснала...

Взех всички неща, които ми подари. Надявам се, че ще имам възможност да ти ги платя. Може би тогава и двамата ще сме отново женени и всичко преживяно ще ни се струва като младежка лудост.

Катрин Тримейн

Джейсън почувства безкрайна празнота; той приседна на дивана и прочете отново написаното с детски почерк послание. Когато стигна до подписа, едва не изкрештя от гняв. Тя беше негова жена, вчера по

това време ѝ бе дал името си. Как беше посмяла да се нарече Тримейн? Тя беше неговата жена — Катрин Севидж! Как можа да го напусне след такава нощ? Припомни си отново всички прекарани заедно часове, всички грозни сцени, които му беше разиграла, и се постара да прогони от сърцето си и най-малките следи от привързаност и обич. Никога нямаше да признае, че тя означаваше за него много повече от всяка друга жена.

Не, той не можеше да допусне това! Знаеше как да я намери. И ако не ѝ извиеше врата в първия пристъп на гняв, щеше да я научи да го уважава и да му се подчинява. За развод и дума не можеше да става!

Вълнението отстъпи място на хладна ярост. Започна да размисля къде ли би могла да отиде. Сигурно беше продала накитите и това щеше да ѝ помогне да се издържа известно време. Все някога обаче трябваше да се обърне към роднини или приятели, а в Париж не познаваше никого освен леля си и чично си.

Потънал в мрачни мисли, Джейсън се запъти към хотела, където бяха отседнали граф и графиня Маунт. Ядоса се още повече, когато още с влизането си попадна на Елизабет и майка ѝ. Графът също беше там, изправен до камината в елегантен вечерен костюм, и приветливата му усмивка веднага подсказа на Джейсън, че Катрин не е потърсила помощ от него. Искреността беше едно от основните качества на възрастния мъж и ако Катрин му бе разкрила истината, Джейсън щеше да бъде посрещнат по съвсем друг начин.

Семейството се готвеше да отиде на соаре в двореца на граф Д'Артоа и Джейсън, който не обичаше да говори за собствените си проблеми, побърза да се извини:

— Изглежда не съм прочел правилно писмото на жената си. Сметнах, че е дошла да ви посети, но трябва да призная, че все още не съм свикнал с почерка ѝ.

В очите на графа просветнаха развеселени искри.

— Така е, почеркът на Катрин отдавна е отчаял цялото ни семейство! Но трябва да имам предвид, че първите уроци ѝ бяха дадени твърде късно, и да се радваме, че изобщо се научи да пише. Не, тя не е тук, за последен път я видях в хотела ви вчера. — Той се обърна към жена си и попита: — Идvala ли e Катрин днес при вас?

— Разбира се, че не! — изръмжа недоволно Сеси. — Защо ѝ е трябвало да идва?

— Права сте — отговори кратко Джейсън, поклони се и си тръгна. Беше потънал в мислите си и не забеляза злобната усмивка, с която го изпрати Елизабет. Тя тъкмо си припомняше нещастното, отчаяно лице на братовчедка си, дошла при нея, за да помоли за помощ.

Джейсън побърза да се върне в „Крийон“ и повика Жана, но получи още една лоша вест. Портиерът му съобщи, че Жана е напусната службата в хотела и е започнала работа при мадам Севидж.

От този момент нататък Джейсън беше наясно къде се е скрила Катрин — там, където отиваха всички избягали съпруги, в дома на майка си.

Наранената гордост го подгони да прекоси цяла Франция, да премине Ламанша и да препуска като луд през половин Англия, докато стигне Лейчестършир и прекрасната стара къща в стил Тюдор, където живееше Рейчъл Тримейн.

Хънтьрс Хил беше построен по времето на кралица Елизабет I от червени тухли. По друго време Джейсън сигурно би се възхитил на архитектурата, но сега само захвърли юздите на изтощените коне в ръцете на противалия градинар, хукна по парадното стълбище и затропа с юмруци по тежката врата, докато се появи посивелият портиер.

Старецът, който виждаше за първи път този едър, капнал от умора и безсъние мъж, не пожела да го пусне вътре, но Джейсън беше в такова състояние, че целият свят му беше безразличен.

— Драги мой — заговори с опасна кротост той, — ако веднага не ме отведете при господарката си, ще се видя принуден да ви отстраня от пътя си и да я потърся из къщата. Ако се наложи, ще я намеря дори във ваната!

— О! — прошепна шокирано портиерът, но не посмя да възрази и отведе мрачния млад господин в малката стая, където лейди Рейчъл Тримейн седеше наведена над бродерията си.

Джейсън беше толкова сигурен, че ще намери Катрин при майка й, че в първия миг загуби ума и дума. Само след няколко минути се увери, че Рейчъл не знае нищо за дъщеря си след изчезването ѝ от циганския лагер.

Следващият половин час беше най-неприятният в живота му. Не само, че трябваше да обясни на развълнуваната майка кой е, но трябваше и да признае, че именно той носи вина за изчезването на дъщеря ѝ.

Думите му бяха последвани от дълго мълчание. По някое време Рейчъл промълви със слаб глас:

— Няма ли да седнете, мистър... Севидж?

— Това ли е всичко, което имате да ми кажете? — попита с почти плаха усмивка Джейсън.

Рейчъл пое дълбоко въздух.

— Не, мистър Севидж, не е всичко. Слава богу, най-голямата ми тревога се оказа неоснователна. Вече знам, че дъщеря ми е жива. Това е много повече, отколкото знаех до идването ви. До новото си изчезване в Париж тя е била на сигурно място... макар и относително.

— И?

— Вие сте дошъл толкова бързо, че е твърде възможно да сте я задминал по пътя си насам. Пощенската служба не е толкова бърза като конете ви.

Джейсън я погледна, без да разбира. Дори не беше помислил за тази възможност. Мисълта, че Катрин може да го завари тук, предизвика слаба усмивка на устните му.

Рейчъл беше много по-объркана, отколкото изглеждаше. И чувствата ѝ нямаха нищо общо с изчезването на дъщеря ѝ. Когато младият мъж се втурна неканен в стаята, тя сякаш видя баща му, Гай Севидж от Луизиана, когото беше познавала преди много години. Дали носът на Гай беше толкова остьр, лицето му така тъмно? Изразът толкова дързък?

Джейсън не можеше да отгатне какво става в главата ѝ и в гласа му прозвуча искрено съжаление:

— Много съжалявам, че ви донесох толкова неприятни вести, мадам, още повече, че само аз съм виновен за случилото се. Мога само да се надявам, че един ден ще ми простите и ще ме приемете за свой зет.

Тя го гледа в продължение на няколко секунди, които му се сториха безкрайни, още повече, че не можа да разгадае погледа ѝ, и отговори сухо:

— Изглежда, не ми остава нищо друго.

Джейсън се поклони учтиво и отвърна:

— Това е вярно. Но във ваши ръце е да влошите още повече тази достойна за съжаление ситуация. Макар че не мога да си представя какво бихте могли да спечелите.

Кратка усмивка пробягна по устните ѝ.

— Както виждам, не сте достатъчно плах за зет.

Джейсън се усмихна очарователно и с изненада установи, че харесва тъща си, нещо повече, дори е омагьосан от нея! Никакви истерични изблици, никакви сълзи — тази жена умееше да приема спокойно неизбежното.

Така минаха четири дни. На сутринта на петия Джейсън заяви:

— Ако Катрин е имала намерение да се върне у дома си, трябваше вече да го е направила. Вероятно е останала във Франция. Не ми се иска да ви изоставям тук, без да знаете нищо, но още по-лошо е да си губя времето, без да мога да предприема нищо. Време е да тръгвам обратно към Франция.

Думите му само потвърдиха собствените ѝ неприятни подозрения и Рейчъл не можа да сдържи сълзите си. Дълбоко нещастна и едновременно с това смутена от изблика на чувства, тя изтри очите си с мека батистена кърпичка.

Джейсън коленичи пред нея, улови треперещите ѝ ръце и тържествено обеща:

— Рейчъл, където и да е дъщеря ви, тя е в добри ръце, сигурен съм! Моля ви, не плачете. Преди да замина за Франция, ще поговоря с дук Роксбъри. Чично ми разполага с голяма власт и ако Катрин е в Англия, той непременно ще я намери. Само не се тревожете напразно. Двамата с дука ще положим всички усилия, за да я открием.

Ала когато наближи Лондон, Джейсън вече не беше толкова сигурен в себе си. Беше наясно, че срещата с чично му няма да бъде особено приятна.

Дукът не се учуди особено на посещението на племенника си. Той го помоли да седне и търпеливо зачака да чуе разказа му. Джейсън описа точно проблемите си, без да скрива нищо, стараейки се да бъде кратък. Когато чу името Тримейн, дукът се надигна в креслото си, но веднага се отпусна назад и тихо помоли:

— Продължавай, Джейсън. Историята ме заинтересува.

Джейсън трябаше да положи много усилия, за да скрие вълнението си. Когато най-сетне мъкна, чичо му замислено промърмори:

— Значи си се оженил за малката? Е, ако и това не е победа на справедливостта...

— Какво говориш? — смяя се Джейсън.

— Нищо, момчето ми, нищо. Как напредват преговорите? Откога чакам вест, че са постигнали съгласие!

Джейсън го осведоми накратко за хода на преговорите и Роксъри промълви с доволна усмивка:

— Добре, добре! Значи ще минат само няколко дни, докато подпишат окончательния договор. Не можеш ли да помолиш Монро и Ливингстън да побързат малко?

— Уважаеми вуйчо, Монро и без това е на границата на нервния срив, пък и не вярвам, че двамата отдават голямо значение на думата ми. Дори напротив! Би трябвало да знаеш, че се ползвам със съмнителната слава на двоен агент.

Херцогът доволно захихика под носа си.

— Мисля, че наистина имат основания да те нарекат така — между другото.

Джейсън дори не се усмихна. Изглеждаше уморен и напрегнат. Очевидно женитбата не му беше донесла очакваната радост. Е, нищо, каза си Роксъри, няма да му навреди малко да се поизмъчи. Досега връзките с жените не му създаваха ни най-малки тревоги. Кой знае, може би Катрин щеше да успее да го вразуми! Дукът си припомни какво му беше разказал Джейсън и се усмихна мъдро под мустак. Много му се искаше да се запознае с новата мадам Севидж.

— Позволява ли да попитам кое е толкова забавно? — попита хладно Джейсън.

— Съмнявам се, че ти би го сметнал за забавно. Не е ли по-добре да си поговорим за непознатия посетител, когото... изнесохме от жилището ти?

— Моля! — отговори ледено Джейсън. Дукът си играеше с него, това беше повече от ясно! А Джейсън не понасяше игрички, в които не печелеше той.

— Крадецът е бил джентълмен със съмнителна слава на име Хенри Хорас. Дребен крадец, който многократно е пребивавал в

Нюгейт. Жена му е келнерка в една пристанищна кръчма. Отидохме да си поговорим с нея.

Дукът направи дълга пауза и продължи едва когато Джейсън нервно забарабани с пръсти по облегалката на креслото.

— Тя твърди, че в онази нощ мъжът ѝ имал важна среща с някакъв чернокос индивид. Обслужила ги с бира. Непознатият наел Хенри да претърси стаята ти. Тя не знае нито кой е бил чернокосият, нито защо му е било необходимо да претърси вещите ти. Може би... — заключи Роксбъри с внимателен поглед към племенника си, — ...може би ти имаш да добавиш нещо.

Джейсън реши да бъде откровен:

— Катрин ми даде важно указание — обясни той. — Пендълтън търсел някаква карта, която уж била у мен. Възможно е този Хорас — или чернокосият му работодател — също да се е интересувал от нея.

— Карта ли? Каква карта?

— Ако знаех, с удоволствие щях да ти кажа. Но нямам и най-малка представа. Не бихме ли могли да поговорим отново за жена ми?

— Слушам те!

— Утре трябва да се върна във Франция; не мога да седя тук и да чакам малката змия, за която се ожених, да благоволи да се покаже. Възможно е тя изобщо да не е напускала Франция. Когато не играя ролята на послушното кученце на Монро, ще я търся из Париж. Само че... имам нужда от човек, който да направи същото в Англия.

— Да не би да ме молиш за услуга? — попита Роксбъри.

— Да, по дяволите! Разбира се, мога да си наема човек, който да души вместо мен. Но ти имаш предостатъчно връзки и ако Катрин е в Англия, ще я намериш още преди моят човек да е надушил първата следа.

— Както винаги, умееш очарователно да поднасяш молбите си. Всеки път ме смайваш — промърмори Роксбъри.

— Нарочно ме оставяш да се мяtam на въдицата, нали, чично?

— Разбира се, че да! Вземаш се прекалено на сериозно и чак ме заболява да те гледам такъв. Нима наистина се съмняваш, че ще ти помогна? Кога съм отклонявал молбите ти?

Джейсън беше достатъчно добре възпитан, за да изобрази съкрушен лице.

— Никога! — изръмжа той. — Сигурно трябва да ти се извиня за лошото си настроение. Тази женитба ме обърка напълно.

Да види племенника си скромен като обикновен смъртен — това вече беше нещо ново! Дукът побърза да скрие ироничната си усмивка и успокояващо промълви:

— С обичайната си аrogантност ти сигурно вече си казал на лейди Тримейн да ме уведоми, ако жена ти все пак се върне и Лейчестършир?

Джейсън кимна в знак на съгласие.

— Добре, ще направя всичко, което е по силите ми. Щом узная и най-дребната подробност, ще ти пиша. Надявам се, че ще ме уведомиш кога потегляш обратно за Америка.

— Ако не я намеря до края на преговорите, сигурно ще се върна още веднъж в Англия.

Роксбъри се приведе малко напред и изгледа пронизващо племенника си.

— Не ти го препоръчвам — проговори с необычайна настойчивост той. — В твой собствен интерес е да напуснеш Франция най-късно до средата на май. Най-добре е да се махнеш окончателно от Европа. В Англия не можеш да направиш нищо, което не бих могъл да свърша и аз. Достатъчно ясно ли се изразих?

Джейсън подсвирна тихо през зъби.

— Искаш да кажеш, че през втората половина на май Англия ще нападне Наполеон?

— Не съм казал нищо подобно — отговори дукът, но в сивите му очи проблесна недвусмислено предупреждение.

23

Преди да се върне във Франция, Джейсън имаше да уреди още нещо. Потегли право към дома на Клив Пендълтън.

Избута настрана слугата, който му отвори вратата, и влезе неканен в дневната.

Пендълтън, който все още носеше ръката си в стегната черна превръзка, се бе излегнал лениво на дивана; на масичката до него беше оставена бутилка портвайн. Когато Джейсън нахлу като ураган в стаята, той скочи като ужилен и изсъска:

— Кой ви пусна да влезете? Нямам какво да ви кажа!

Джейсън го сграбчи за реверите и го издърпа да стане.

— Аз обаче имам! Приемете го като приятелско предупреждение! Никога вече не смеjте да заплашвате Катрин! А ако причините и най-малка неприятност на Рейчъл Тримейн, аз лично ще ви разбия черепа!

Клив се изтръгна от яката му хватка и изпъшка:

— Значи онази мръсница ме е издала! Така ми се пада! Трябваше да знам, че от нея не може да се очаква нищо добро. Проклети жени! Никога не правят онова, което им се казва?

Джейсън пристъпи напред и стисна ръце в юмруци.

— Пендълтън! Междувременно Катрин стана моя съпруга! Ако чуя от устата ви само една лоша дума, тежко ви! Следващия път няма да се прицеля в рамото, а точно в сърцето ви!

— Наистина ли се оженихте за нея? — изкрещя Клив със странен блясък в черните си очи. После се отпусна в едно кресло и от устата му се изтръгна грозен смях. — Ама че връзка: циганската лейди и кавалерът от девствените гори на Луизиана! Много си подхождате, дума да няма!

— Може да сте прав — отвърна невъзмутимо Джейсън. — Но ви предупреждавам, че няма да търпя обиди по адрес на съпругата си. И не намеквайте за близките си отношения с Катрин!

— Искате да кажете, че ми е била любовница?

— Спестете си лъжите! Катрин никога не ви е била любовница, макар че и вие, и старата циганка, много държахте да ме убедите, в противното!

— Исках да я направя своя жена — промърмори дрезгаво Клив.
— Вие и Катрин — двете най-големи грешки в живота ми! — В погледа му имаше неприкрита омраза. — Тъй като нямаме свидетели, ще ви кажа открыто, че двамата жалки глупаци, които онази нощ не успяха да ви убият, бяха изпратени от мен. Аз им платих! С Катрин имах същия неуспех. Трябваше и тя, и брат й да изчезнат завинаги още когато бяха деца, но проклетите цигани не спазиха уговорката ни. За всичко е виновна оная старица, Рейна!

Джейсън усети, че трепери с цялото си тяло.

— Нима твърдите, че вие сте заповядали да отвлекат Катрин?
Зашо сте го направили, за Бога?

Клив го удостои с презирителен поглед.

— За пари, за какво друго? Аз бях любимец на стария Ѹрл, докато на бял свят се появи онова малко зверче. Господи, как само я мразех! Той щеше да ми завещае цялото си богатство, ако не се бе оженил за онази бледа, слаба Рейчъл и не беше й направил дете. Всичко щеше да бъде мое!

Джейсън не можа да се удържи. Грабна го и го запрати като чувал към стената.

Клив беше безпомощен срещу юмруците на силния американец, който освен това беше побеснял от гняв. Ослепял и оглушал от дива ярост, Джейсън не виждаше и не чуваше нищо. Спря едва когато усети, че човекът под него е само жалка окървавена купчина.

— Гадини като вас трябва да се мачкат без милостно! — проговори тихо той. — И ще направя точно това, ако още веднъж се изпречите на пътя ми! — Изпълнен с отвращение както от собственото си избухване, така и от подлостта на Клив, той изскочи от стаята с разкривено от болка лице.

Тази вечер Джейсън не беше единственият неканен гост в квартирата на Клив. Бившият капитан едва бе успял да превърже раните си и тъкмо налагаше студени кърпи върху отеклото си лице, когато слугата съобщи:

— Още един господин желает да види и отново не иска да каже името си!

След минута в дневната влезе Давалос. Като видя израненото лице на Клив, испанецът спря изненадано.

— Dios! Какво е станало с вас?

Клив го изгледа мрачно.

— Ако толкова ви интересува, вашият приятел Севидж ме преби от бой! Чудя се как не го срещнахте на излизане.

— Значи Джейсън е в Лондон? — оживи се внезапно Давалос.

— Къде би могъл да бъде, глупако! — изсъска Клив, обърна му гръб и с трепереща ръка поднесе чашата коняк към устните си.

Давалос го изгледа с присвити очи.

— Значи Джейсън Севидж се е върнал в Лондон и първото, което е направил, е да дойде при вас? — попита с измамна мекота той. — Защо?

— Откъде да знам, по дяволите!

— Трудно ми е да ви повярвам, амиго. Платих ви извънредно голяма сума, за да изпълните поръчението ми, а вие не сте направил нищо. Казахте ми, че Джейсън е изчезнал безследно от селската странноприемница, и не сте могли да го откриете. Въпреки че съм чужденец в Лондон, аз открих, че малко след това се е срещнал с известни лондонски банкери. Тази вечер той ви е посетил най-неочаквано и ви е пребил от бой, а вие твърдите, че не е имал основателна причина! — Очите му засвяткаха опасно. — Да не би случайно да сте служили на двама господари и да сте измамили и мен, и Севидж?

Клив и без това не беше особено любезен, а в настроението, в което се намираше днес, не би позволил никому такива забележки — и допусна смъртоносната грешка да подцени мъжа, който беше застанал пред него. Побеснял от гняв, той търсеше жертва, върху която да излее яда си.

— Много ви се иска да го узнаете, нали? — изфуча подигравателно той.

Лицето на испанеца потъмня; той беше застанал в близост до прозореца и изразът на осветеното от залязыващото сънце лице трябваше да предупреди Пендълтън. Ръката му докосна уж случайно копринения шнур, с който беше стегната завесата. Бавно, с отсъстващ вид, той издърпа шнура и го премери на ръката си.

— Разбира се, че искам да науча истината — промърмори тихо той. — Трябва да знам също откъде е пристигнал Джейсън и какво възнамерява да прави.

Без да му обръща внимание, Клив разкриви лицето си в грозна гримаса, която трябваше да означава усмивка.

— За това не сте си платили, драги мой.

— Прав сте — съгласи се Давалос. Ръката му милваше копринения шнур. — Платих ви, за да ми доставите картата.

— Не разбирате ли, че започвате да ми досаждате?

— Искате да кажете, че няма да получава исканата услуга?

Клив въздъхна театрално и впи поглед в тавана.

— Точно това искам да кажа! Крайно време е да се махнете оттук, защото...

Той не можа да довърши. Давалос се стрелна към него като нападаща змия. Преметна копринения шнур през врата на Клив и с две ръце го дръпна рязко към себе си. Пръстите на нещастника се вкопчиха в шнура, но напразно. Давалос го дръпна още по-силно.

— Виждате ли, амиго? — изсъска в ухoto на врага си той. — Не беше много умно да се държите така предизвикателно.

Клив, който се бореше отчаяно с мрака, заплашващ да го погълне, едва чу думите му. Направи последен, отчаян опит да се изтръгне от жестоката хватка, но само след минута тялото му се свлече безжизнено на пода.

Без да бърза, Давалос огледа жертвата си, после хвърли шнура и излезе. Коридорът беше пуст и той се скри необезпокояван в нощта. Ако имаше късмет, слугите на Клив още дълго нямаше да надникнат в дневната. Вече нямаше избор — трябваше веднага да напусне Англия, преди да го заподозрат в убийство. Но това му беше добре дошло, защото беше сигурен, че Джейсън Севидж е на път към Ню Орлиънс. Трябваше да го следва по петите. За съжаление испанецът се лъжеше. Джейсън не беше на път към Ню Орлиънс, а препускаше към Париж.

По целия дълъг път между френския бряг и столицата Джейсън не научи нищо за двете жени, които търсеше. Напразно разпитваше гостилничарите и пощенските служители. Когато пристигна в хотел „Крийон“, не го очакваше никаква вест. Дните минаваха, но от младата му жена нямаше нито дума.

Когато го питаха за Катрин, той отговаряше, че я е изпратил при семейството си в Луизиана. Празните стаи на изискания апартамент станаха непоносими, той се премести в не толкова благоприличен хотел и се хвърли в такива изстъпления, че скоро стана известен в града под името „Лудия от Луизиана“. Два пъти се би на дуел — първия път с кавалера Д'Арси, който беше истинската причина за женитбата му с Катрин. Дуелът беше кратък — Джейсън уби противника си с един изстрел между очите. Само фактът, че никой не обичаше ДАрси, го предпази от арестуване. Макар че Наполеон лично бе забранил дуелите, френското правителство предпочете да не замесва полицията в този случай, за да не навреди на напредналите преговори за продажбата на Луизиана.

Джейсън не се грижеше нито за клюките, нито за риска; прекарваше нощите си в игрални салони и кръчми, прегръщащ всички нови и нови красиви жени. Гордостта му забраняваше да търси жена си; очевидно тя не се интересуваше вече от него. Имаше достатъчно други, готови да споделят леглото му. Вземаше ги безразборно — стремеше се да изтрие образа на Катрин в съзнанието си, като преспи с колкото се може повече жени.

Най-после бързото писмо на Монро сложи край на изстъпленията му. Когато се появи в посолството, се бе постарал да заличи всички следи от разпътния си живот. След кратък поздрав Монро заговори направо:

— Решихме да платим на Франция шестдесет милиона франка за цялата територия на Луизиана — обяви той.

— Знаете ли точно какво купувате? Размерите на територията и досега не са точно определени. Дали французите са наясно къде минават границите? Барбе-Марбоа даде ли ви доказателства, че това огромно парче земя наистина принадлежи на Франция?

Монро мърдаше неспокойно на стола си. За Съединените щати договорът имаше един-единствен предвидим резултат: война с Испания. Всъщност, тези петнадесет милиона долара се плащаха само за да се осигури ненамесата на Франция.

— Ливингстън е уговорил всичко с Талейран, най-важния министър на Наполеон — отговори дипломатично той.

— Какво е казал онзи стар хитрец?

Монро се поколеба. Безсрамието на младия мъж го нервираше, но трябаше да има предвид писмото на президента Джеферсън, в което го съветваха да има доверие на Севидж.

— Талейран е отговорил, че можем да правим с Луизиана каквото си искаме.

Джейсън едва не избухна в смях. Типично за Талейран!

— Радвате ли се, че родната ви страна ще стане част от Съединените щати? — попита Монро.

Джейсън вдигна рамене.

— Не виждам кой знае каква разлика. Освен това Конгресът също има право да си каже думата.

Монро кимна. Парламентът непременно щеше да им създаде трудности. Първо обаче трябаше да осведомят подробно Джеферсън какво е постигнала парижката делегация.

— Сега, когато преговорите са приключени, вие нямате причини да се задържате в Париж — или се лъжа?

Джейсън се поколеба само секунда.

— Не! — отговори твърдо той.

— Готов ли сте да направите отще една услуга на президента и да му отнесете документите по договора? — Въщност, това не беше въпрос, а констатация, и двамата го знаеха.

Два дни по-късно Джейсън беше застанал на палубата на кораба и гледаше как европейският бряг се стопява в мъглата. Тръгваше към дома. В малката кожена кесия, която носеше на голо под ризата си, бяха скрити всички секретни документи, удостоверяващи сключването на договора.

Той се взираше с безизразно лице в безкрайната синьо-зелена морска шир и мислеше за малката си жена, скрила се кой знае къде. Дали нямаше да изчезне в кървавата вихрушка на предстоящата война? В продължение на един дълъг миг пред погледа му се изправиха две разплакани виолетови очи и сърцето му се сви от неизпитван досега страх. Но той побърза да прогони неканените мисли, сви рамене и се прибра в кабината си.

**ТРЕТА ЧАСТ
АМЕРИКА, ЛЯТОТО НА 1803 ГОДИНА**

Утрото беше горещо и небето блестеше ясносиньо. Джейсън, облечен в жълти памучни панталони и елегантно скроен тютюнев жакет, много искаше да предприеме нещо по-различно в такова утро, но щом бе поел ролята на куриер, трябваше да я изпълни докрай.

След като прегледа внимателно документите, донесени от Джейсън, президентът Джеферсън вдигна глава и изгледа младия човек с доволна усмивка. Джейсън също се ухили.

— Значи, свършихме и тази работа — промълви президентът.

Джейсън кимна бавно и усмивката му изчезна.

— Остава конгресът — прибави замислено той.

Сините очи на Джеферсън потъмняха, брадичката му изпъкна още по-enerгично.

— Ще се преоборим и с него. Ще ги убедя да приемат договора, каквото и да ми струва!

— Дано федералистите ще се съпротивляват до последно, а щом вестниците надушат нещо за преговорите, не бих искал да съм на ваше място, сър, ако разрешите.

Джеферсън кимна едва забележимо и след малко попита:

— А ти, моето момче? Какво възнамеряваш да правиш сега?

Джейсън сви рамене.

— Още днес следобед тръгвам за Ню Орлиънс. Ако, разбира се, нямате други поръчения за мен — прибави учтиво той.

— Тази неочеквана любезнота започва да ме тревожи — отговори с едва забележима ирония президентът. — Върви си в къщи и се наслаждавай на лятото. Вече знам къде да те намеря.

Ню Орлиънс кипеше от вълнение. Новината, че Испания е отстъпила Луизиана на Наполеон, въодушевяваше жителите на града, които все още се чувстваха французи. Улиците бяха огласени от радостни викове:

— Не е ли великолепно, Алфонс? Най-после сме истински французи!

— Не мога да повярвам! Луизиана е франска колония! *Vive la France!*

Как ли щяха да реагират, като узнаеха колко кратко щеше да трае френското владичество? И че въпреки тържествените си обещания да задържи Луизиана, Франция беше побързала да я продаде тайно на Съединените щати? Джейсън ухилено си представяше изблиците на гняв у испанците и смайването на французите.

Той пристигна в Ню Орлиънс и се настани в празната градска къща на дядо си. Разбираше се добре със стареца, който предпочиташе да прекарва времето си в обширната плантация в пустошта на Луизиана. При баща си във Вирджиния Джейсън трудно се задържаше по-дълго от ден; с майка си почти не поддържаше връзка. Тази хладна, елегантна френска дама живееше в Ню Орлиънс, но предпочиташе да не си спомня женитбата с Гай Севидж и родения от нея син. Френското общество беше много развеселено от навика ѝ да обръща решително глава настрани, когато случайно срещнеше Джейсън на някой от многобройните приети.

Всички останали го посрещнаха сърдечно, където и да се покажеше, — особено жените. Зарадваха му се и в многобройните места, където мъжете прекарваха приятно времето си и с които се славеше големият град на Мисисипи.

Джейсън без трудности се нагоди отново към живота, който предлагаше градът на заможен ерген като него. Живееше от ден за ден, без да се тревожи особено от въпросите на морала — ставаше късно, закусваше в някое от многобройните кафенета и се срещаше с приети; следобед посещаваше надбягванията с коне или борбите с петли; след вечерята играеше карти, пиеше или обсъждаше качествата на новопристигналите уличници в най-скъпите бордери на града. Ала след известно време това започна да му омръзва и той все по-често оставаше вечер в къщи.

В една такава вечер той обикаляше неспокойно библиотеката, вземаше по някоя книга от лавиците и отново я оставяше на мястото ѝ, когато портиерът съобщи, че е дошъл някой си сеньор Давалос. В първия момент Джейсън понечи да каже на слугата си да изхвърли навън неканения посетител, но бързо се овладя. Защо да не го приеме?

Когато Давалос церемониално се поклони и се разположи удобно на дивана пред камината, Джейсън с мъка потисна отвращението си.

Предложи му чаша бренди и когато Давалос го изгледа недоверчиво, поясни:

— Изпий го спокойно. Ако съм решил да те убия, ще го направя с двете си ръце.

Давалос се усмихна със стиснати устни.

— Пак ли ще се скараме, стари приятелю?

— Да не искаш да те разцелувам?

— Не, но аз все още помня времето, когато бяхме много близки.

Тогава винаги се радваше да ме видиш. — Гласът на испанеца прозвуча обвинително, но Джейсън не се улови на въдицата.

— Това беше, преди да убиеш един от общите ни приятели — промърмори полугласно той.

— Diablo! Пак ли намекваш за смъртта на Нолан? Казах ти, той беше шпионин и бях получил заповед да го спра! Заблудихме се и го застреляхме.

В продължение на една дълга, изнервяща минута Джейсън гледа неканения си гост право в очите, после сви рамене.

— Все това повтаряш. Затова ли си дошъл? За да ме увериш за кой ли път в невинността си? Спести си усилията. Аз също имам свои шпиони и съм много добре осведомен кой е насьскал губернатора Гайозо срещу Нолан. Трябва ли да ти кажа името му? — Лицето на Давалос се сгърчи като от удар. — Мисля, че и двамата знаем кой е — заключи тихо Джейсън. — Нали няма да започнеш да ме убеждаваш, че всичко е станало заради Фани? Знам, че й беше хвърлил око, но след като Нолан се появи в Начез, тя забрави всички други, освен него. А ако си си въобразявал, че ще приеме твоето предложение за женитба, след като си убил първия й мъж, значи си я преценил погрешно. Пост скоро ще ти пререже гърлото.

— Dios! Нима смяташ, че съм готов да убия заради жена? Пфу! Жените са нищо!

— За какво друго? — попита горчиво Джейсън.

Внезапно тънките устни на Давалос се разтегнаха в усмивка. Той преметна небрежно крак връз крак и отвърна:

— По същата причина, поради която ти се срещна с големите банкери в Англия.

Джейсън напрегна всичките си мускули и внимателно остави чашата върху масичката.

— Какво знаеш за срещата ми с банкерите, mon ami? — попита с измамна мекота той.

Давалос огледа подробно всички шарки на жилетката му, преди да отговори.

— Да не си въобразяваше, че няма да узная? Да не си мислеше, че ще изпусна от очи единствения човек, осведомен за местонахождението на съкровището? Особено след като убих по погрешка другия! Е, къде е картата?

— Каква карта? — смяя се Джейсън.

— Разбира се, че има карта! Как иначе ще намерим обратния път? Сигурно е у теб, след като не беше у Нолан.

— Аха! Значи ти си бил човекът, наел онзи Хорас да претърси жилището ми! Ще1 позволиш ли да попитам как успя да стигнеш толкова бързо до Англия?

— За какво? Това няма значение. Важното е, че ти се срещна с банкерите Беъринг и Хоуп. От този ден нататък не те изпусках от очи. А ти напусна Англия и изчезна безследно... — Давалос изглежда не забелязваше опасната неподвижност на Джейсън. Той закима с глава като човек, който потвърждава сам на себе си, че от самото начало е бил прав. — Бях сигурен, че си се върнал в Ню Орлиънс и взех първия кораб за Америка. А тебе те нямаше! Къде ли не те търсих, стигнах чак до Мексико! Връщам се с празни ръце и какво намирам? Ти си седиш най-спокойно в Ню Орлиънс и се забавляваш!

— Къде другаде да бъда? Какво да търся в Мексико? — засмя се Джейсън и отново взе чашата си.

Давалос гб нагледа недоверчиво. Като видя, че Джейсън не се кани да предприеме нищо срещу него, от гърлото му се изтръгна гневен смях.

— Я не ме прави на глупак! Знам какво сте открили с Нолан!

— И какво сме открили? — попита все така меко Джейсън.

Вбесен от недвусмислената ирония в тона на стария си приятел.

Давалос изсъска:

— Сибола, седемте златни града!

Джейсън беше толкова слисан, че загуби ума и дума. Ала когато осъзна истинското значение на току-що чутите думи, едва не избухна в смях. През цялото време умираше от страх, че Давалос може да е узнал за сключването на тайнния договор с Франция — а в

действителност този глупак беше хукнал да гони някакво прастаро златно съкровище! Усмивката му веднага изчезна: ако испанецът наистина вярваше в седемте златни града, някои неща ставаха от ясни по-ясни.

Джейсън не можеше да откъсне очи от врага си. Заля го нова вълна на отвращение. Той беше убил най-близкия му човек; а прозрението, че го е сторил само от алчност, го накара да се разтрепери от гняв и горчивина. Успя да скрие бушуващата в душата му буря и проговори с лека усмивка:

— Изчезвай, Давалос! Махай се оттук, ако ти е мил животът!

Давалос остана на мястото си, сякаш не беше чул нищо. После обаче се взря в искрящите от гняв зелени очи и разбра. Без да каже дума, стана и се запъти към вратата. Спра на прага, обърна се отново към Джейсън и заговори възбудено:

— Няма да оставя нещата така! Един ден ти ще тръгнеш да търсиш златото, амиго, и аз ще те последвам. Няма да ми се изплъзнеш и няма да пресечеш река Сабин, без да зная. Не прави същата грешка като Нолан!

Джейсън скочи, но испанецът се спаси с бягство.

Дълго след това Джейсън не можа да се успокои. Седемте златни града, Сибола! Просто да не повярваш! Нима Блас Давалос беше толкова глупав да вярва на старите приказки! Още през шестнайсти век експедицията на Коронадо окончателно доказа, че Сибола не съществува. Джейсън поклати невярващо глава и си наля нова чаша бренди.

След няколко седмици той получи писмо от Джеферсън, в което президентът го молеше да замине за Начез и да се срещне там с Уйлям Клейбърн.

В началото Джейсън не беше особено въодушевен от незабележимия, сериозен млад мъж от Вирджиния, за когото беше чувал какви ли не невероятни истории. Запита се как енергичните, радващи се на живота французи от Луизиана ще посрещнат такъв човек. Ала след един дълъг разговор в хотела на Клейбърн той остана поразен от качествата му. Когато му предложи услугите си, Клейбърн без колебание прие. Изглежда, младежът беше наясно, че новите граждани на САЩ могат да бъдат управлявани успешно само с

помощта на сътрудници, които познаваха манталитета им. Джейсън се присъедини към щаба от съветници на новия губернатор.

Както беше предвидил, френските и испански жители на Ню Орлиънс не бяха особено щастливи от факта, че на двадесети декември Клейбърн влезе в града с малък отряд от американската армия и издигна над губернаторската резиденция звездния флаг на Съединените щати.

Джейсън стоеше сред множеството, обградило двореца, и оглеждаше недоволните лица наоколо, разбирайки, че следващите дни и месеци нямаше да са никак леки за губернатор Клейбърн. Без особени намерения погледът му се насочи към един едър чернокос мъж, който разговаряше с дребната си придружителка. Двамата не бяха далеч от него и той нямаше да им обърне особено внимание, ако лицата им не бяха единствените, които изразяваха радост. Внезапно, привлечени като по магия, очите му останаха приковани в младата жена.

Тя се взираше с неприкрита нежност в едрия мъж до себе си, а той отговаряше на погледа ѝ. Джейсън откри, че дамата е в напреднала бременност! Двамата не го забелязваха. Непознатият мъж изглеждаше много добре и беше облечен в скъпи дрехи. С изключение на наедрелия корем, Катрин беше много по-красива, отколкото я помнеше.

Лицето му се озари от злобна усмивка. Така си и знаеше, че тази малка котка ще падне на краката си! Ето го доказателството! Каква ли история беше измислила, за да омае новия си кавалер? Как беше посмяла да се омъжи отново — без да я е грижа, че все още му беше законна съпруга!

Внезапно, сякаш бе усетила погледа му, Катрин се обърна и виолетовите очи срещнаха ледения му поглед. В продължение на няколко безкрайни мига двамата стояха неподвижно — очите на Катрин разширени от неизказан ужас, устните на Джейсън разтегнати в грозна усмивка.

Той видя как ръката ѝ се вкопчи в лакътя на непознатия и как той се наведе загрижено към лицето ѝ. Мъжът потърси причината за страхът ѝ и коравият му поглед срещна две изпълнени с презрение зелени очи. Двамата се изгледаха в нямо предизвикателство, после тълпата се люшна и Джейсън ги изгуби от поглед. Той можа да види

само как Катрин се стреми да избяга по-далеч от него, докато мъжът ѝ спря за момент, хвърли последен гневен поглед към Джейсън и я последва.

С лудо биещо сърце, без да престава да поглежда назад, Катрин си пробиваше път между струпалите се хора. Боеше се, че Джейсън ще изникне зад гърба ѝ като бог на отмъщението, ала тъмнокосият, загорял от слънцето мъж, който я настигна, беше само несъщият ѝ брат Адам Сейнт Клер.

— По дяволите, Кейт! Защо хукна да бягаш? Все някой ден ще се изправиш срещу него и няма от какво да се страхуваш, защото ако само посмее да поsegне към теб, ще го убия!

Катрин стисна ядно устни и тръгна решително към хотела, в който бяха отседнали, без да се тревожи от наедрялото си тяло. След като два пъти се спъна и едва не се строполи на паважа, Адам улови ръката ѝ и заканително промърмори:

— Знаех си аз! Защо ли те взех със себе си в Ню Орлиънс? Ако си беше останала в Начез, където ти е мястото, нищо нямаше да се случи!

— О, не, скъпи мой! — изфуча Катрин. — Ако беше дошъл сам, непременно щеше да си уредиш среща с Джейсън и да му заявиш: „Съжалявам, че ви попречих, драги, но не искате ли да си вземете жената? Скоро ще станете баща и мястото ѝ е при вас, нали?“

— Това не е вярно и ти много добре го знаеш — отговори засегнато Адам. — Може би наистина щях да го посетя, но само за да видя откъде духа вятърът. Бъди сигурна, че няма да те дам в ръцете му току-така!

Катрин се засрами от избухването си и призна, че Адам никога не би я принудил да напусне просторната къща в близост до Начез, която беше негова собственост, и да заживее отново с Джейсън. Макар че беше загубил ума и дума, когато двете с Жана застанаха пред прага му, прашни и изтощени до смърт от дългото пътуване. Много скоро той съумя да овладее положението. Не мина много време и двете жени се почувстваха като у дома си в ергенското му домакинство, сякаш години наред бяха живели заедно.

Тя не му разказа всички подробности на грозната история; и без това брат ѝ трудно повярва в случилото се. Лека-полека обаче Адам узна цялата истина — от първия миг на запознанството ѝ с Джейсън до унизителния разговор между него и Елизабет в съседната стая. Все пак Катрин не разкри цялото си сърце пред Адам: не можа да му признае, че обича съпруга си.

Отначало Адам избухна в луд гняв и беше готов да убие Джейсън. С времето обаче осъзна, че съпругът на сестра му не е единственият виновник за станалото. Освен това Джейсън беше много богат, а и бе вложил много пари в поправянето на сторената грешка — и накрая се бе оженил за сестра му.

Адам стоеше до прозореца на хотелската стая и тези мисли за кой ли път минаваха през главата му.

— Е, какво да правим? — попита с подчертано спокойствие Катрин. — Да се връщаме ли в Начез?

Адам я изгледа недоверчиво и отговори на въпроса с въпрос:

— Ще ме изслуша ли?

— Разбира се, че ще те изслушам, но не мога да ти обещая, че ще се подчиня на волята ти — отговори с едва забележима усмивка Катрин.

Изразът на изоставеност по лицето ѝ го трогна до дън душа; той коленичи пред нея и улови ръцете ѝ.

— Кейт, трябва да ми повярваш! Никога не бих те принудил да напуснеш къщата ми. Ти дори не подозираш колко се радвам, че живееш с мен. И все пак... — той спря за миг — ...ти си законна съпруга на този мъж и носиш неговото дете. Не можеш просто да се отърсиш от миналото и да отнемеш детето от баща му.

Катрин прехапа долната си устна.

— Адам, ти го видя! Прилича ли ти на мъж, който ще приеме обратно избягалата си съпруга?

Адам си припомни коравото лице на непознатия и замислено отвърна:

— Няма да бъде лесно, но бихме могли поне да опитаме.

— Как? — изплака отчаяно тя. — Не забеляза ли, че той трепереше от гняв? За него аз означавам по-малко дори от най-обикновената робиня! Ако иска да ме върне, то е единствено заради

проклетата му гордост! Наистина ли искаш да прекарам целия си живот с такъв човек?

— Е, добре, Кейт — въздъхна Адам, — нека не говорим повече за това. Все пак ти повтарям, че това не може да продължава вечно. Днес имахме късмет, но помисляла ли си си, че вероятно имаме общи приятели? Само си представи какво ще стане, ако нищо неподозиращата домакиня те представи на собствения ти съпруг! Приятна изненада, нали?

За днес беше достатъчно. Адам познаваше сестра си и знаеше, че може да бъде упорита като магаре. Не биваше да настоява твърде много.

На следващата сутрин двамата се върнаха в Начез. Катрин не се осмели дори да диша, докато не оставиха Ню Орлиънс далеч зад себе си; и след това продължи да се страхува, че гърмящият глас на Джейсън може да ги настигне. Усети безкрайно облекчение, когато надвечер забеляза в далечината гостоприемния дом на Адам, наречен „Бела Виста“, разположен на източния бряг на Мисисипи, където въздухът беше по-здравословен. Блатистата низина на западния бряг обещаваше богата жътва, но тресавищата гъмжаха от комари и маларията беше честа гостенка през лятото.

След дългото пътуване Катрин беше изтощена до смърт, но упоритата, теглеща болка в гърба не й позволи да заспи. Отдавна усещаше тази болка, но смяташе, че е причинена от напрежението на пътуването. След като часове наред не можа да си намери място в леглото, тя стана, наметна един халат и се запъти боса към кабинета на Адам. Не беше много късно, но брат ѝ си беше легнал. Катрин запали една свещ и разрови жаравата в камината.

После застана пред разпаления огън и се взря като безпаметна в трепкащите пламъчета. Не биваше да мисли за Джейсън! Колко зъл изглеждаше, каза си уморено тя. Но нима можеше да се очаква друго?

Само да не го обичах толкова, въртеше се в главата ѝ постоянен рефрен.

Остра, режеща болка я изтръгна от нерадостните мисли. Преди да е успяла да си поеме дъх, дойде нов пристъп — по-дълъг и постражден от предишния. Нима е бебето, изплака безпомощно тя. Още е много рано, остава ми цял месец! Ала болката се повтори.

Катрин се довлече до един стол и седна на крайчела, разтърсана от нови силни болки. Потисна напиращия в гърлото си вик, стана от стола и тръгна към вратата. Олюля се и трябваше да се подпре на писалището. В този миг вратата се отвори с трясък и Адъм се втурна в стаята с пистолет в ръка.

— Кейт! Какво правиш долу? Помислих, че е крадец. Можех да те застрелям!

Катрин се вкопчи за ръба на масата и зачака болката да премине.

— Раждам — отговори след малко тя.

Адам се озова с два скока до нея и я вдигна на ръце. Хукна нагоре по стълбата, прескачайки по три стъпала наведнъж, и се разкрештя за прислугата.

Следващите часове преминаха в ужасен хаос. Ала Никъльс Сейнт Клер Севидж не закъсня да се появи на белия свят — той видя светлина само четири часа след като Адам бе отнесъл Катрин в спалнята ѝ.

При раждането си Никъльс беше съвсем мъничък, но бързо си навакса и след четири месеца се превърна в напълно нормално дете. Заобиколен с грижи от изпълнена с любов майка, замаян от радост вуйчо и винаги готови да се притекат на помощ слуги, той от самото начало стана център на внимание в къщата.

След раждането Катрин просто разцъфтя. Усмивката ѝ стана помека, движенията сигурни и самоуверени. Скоро възвърна предишната си стройност, само лицето ѝ беше променено: то изльчваше зреолост, женственост и топлота.

Дори Адам беше възхитен от промяната, настъпила у сестра му, и не можа да откаже на молбата ѝ тя и бебето да останат в къщата му. Двамата писаха на Рейчъл за раждането на първия ѝ внук и сърдечно я поканиха да им дойде на гости в Начез. Катрин, която копнееше за майка си, беше щастлива, когато се получи писмо, в което Рейчъл ги уведомяваше за скорошното си пристигане.

След като бременността вече не беше пречка за участието й в многобройните балове и приеми, които даваха богатите жители на Начез, Катрин скоро се озова в центъра на светския живот. Разбира се, хората се чудеха защо съпругът на една толкова красива жена не се показва с нея, но рядко ѝ задаваха този въпрос направо. Катрин скоро се научи да не им обръща внимание и умело да заобикаля темата.

Само един човек не се оставяше да бъде заблуден толкова лесно и винаги, когато видеше стройния, вечно усмихващ се лейтенант Блас Давалос, сърцето на Катрин се свиваше от необясним страх. По всичко личеше, че испанецът си е загубил ума по нея, винаги му се удаваше да прогони, макар и елегантно, другите ѝ обожатели и често не ѝ оставаше друг избор, освен да изслушва търпеливо ласкателствата и комплиментите му. Макар постоянно да му напомняше, че е омъжена жена, Давалос не преставаше открито да я ухажва и все по-често предизвикваше неодобрението на по-възрастните дами.

Когато по време но един бал я увлече на кратка разходка в топлата нощ, Катрин реши да заговори направо.

— Не биваше да правите това — укори го тя. — Аз съм омъжена и не е редно да ме компрометирате. Веднага ме отведете в залата!

Давалос се усмихна лениво, без да обръща внимание на строгостта ѝ, и я побутна към павираната пътека, която се виеше между розовите храсти. Накрая засили още повече недоволството ѝ с провокационния въпрос:

— Наистина ли сте омъжена?

— Разбира се, че съм! Как се осмелявате да ми задавате подобен въпрос? — възмути се тя.

— Забелязах, че нито веднъж не ме заплашихте с гнева на съпруга си. Има две възможности: той или не подозира, че живеете тук, или изобщо не знае, че има жена.

Катрин издърпа ръката си от неговата, обърна се рязко и тръгна обратно.

— Въпросът е дали Джейсън се е оженил за вас или само ви е обезчестил. Синът ви много прилича на него. Но не бих се учудил, ако сте измислила цялата тази история, за да си спестите позора! — извика подире ѝ той.

Лицето ѝ побеля като платно.

— Вие сте отвратителен човек — пророни с ледено презрение тя.
— Попитайте самия Джейсън, щом сте толкова любопитен, но аз няма да остана нито минута повече в компанията ви. — Тя му обърна гръб и се запъти с отмерени крачки към балната зала.

Времето минаваше и Катрин продължаваше да бъде в центъра на изисканото общество на Начез. Един ден Адам сметна за свой дълг да я предупреди, че държанието ѝ е недопустимо за омъжена жена и майка. Никой не вярвал в съществуването, на съпруга ѝ, а той нямал особено желание да изслушва предложения за женитба.

Преди Катрин да успее да отговори, надзирателят извика Адам на полето, за да види някакви повреди в напоителната система. Тя се загледа след брат си, после се засмя и поклати глава. Ама че идеи имаше понякога Адам! Най-добре беше да поядзи. Когато се върна освежена от продължителната разходка, завари нетърпеливо разхождащия се по верандата Годфри Андерсън. Изглежда, че младият мъж беше дошъл да поговори по много важен въпрос с Адам, защото разочарованието се четеше ясно по лицето му. Андерсънови притежаваха огромни земи в съседство. Катрин го съжални и му предложи нещо освежително. Когато помоли чернокожия портиер Джеймс да им донесе напитките на верандата, той се приведе към нея и пошепна:

— Мадам, дошъл е още един господин, който желае да ви види, отведох го в синия салон. Сега ли ще го приемете?

— Кой е той? — попита тихо Катрин. — Не каза ли името си?

— Не пожела да се представи, но заяви, че непременно ще ви дочака — отвърна с известна неловкост Джеймс.

Катрин се загледа замислено подире му. Опасяваше се, че неканеният гост е Давалос. Е, нека почака! Тя се обърна отново към Годфри Андерсън и подхвани учтив разговор, но младежът ѝ отговаряше едносрочно и скоро се въззари неприятно мълчание. Внезапно Андерсън събра цялата си смелост, падна на колене пред нея и й направи предложение за женитба.

В първия миг Катрин загуби ума и дума, но скоро се овладя, издърпа ръката си и отговори спокойно:

— Мистър Андерсън, вашето предложение отива твърде далеч. Забравяте, че съм омъжена жена. Трябаше първо да поговорите с Адам.

Откъм отворената врата се чу одобрително ръкопляскане, прозвуча ленив глас:

— Добре се справи, скъпа моя! Чудесно се изразяваш.

Катрин замръзна на мястото си. Андерсън скочи като ужилен и изгледа със святкащи от гняв очи едрия мъж, облегнат небрежно на вратата.

— Как се осмелявате да ми се подигравате?

С намек за безсрамна усмивка Джейсън отговори:

— Аз съм съпругът на тази дама.

Андерсън побледня и се обърна към Катрин, която се бе отпуснала в креслото с пепеляво лице.

— Вярно ли е това? Наистина ли този мъж е съпругът ви? — попита смутено той.

Без да може да каже дума, Катрин кимна безсилно. Годфри Андерсън навлажни с език пресъхналите си устни, обърна се към Джейсън и заговори окуражено:

— Моля за извинение, сър... Вие никога не се показвахте и... Мадам Севидж не желаеше да говори за вас и аз... Аз реших, че сте мъртъв! Ако пожелаете да ме извикате на дуел, ще ви изпратя секундантите си.

Въздухът трепереше от напрежение. Джейсън изгледа изпитателно младия мъж пред себе си, поклати глава и отвърна иронично:

— Не смяtam, че трябва да умрете, само защото съпругата ми не е искала да говори за мен. А сега си вървете и за в бъдеще я оставете на спокойствие. И когато следващия път правите предложение за женитба, първо се уверете дали дамата е свободна.

Андерсън се поклони сковано, хукна надолу по стълбата и се затича към обора, където го чакаше конят му.

Мълчанието, което се възцари на верандата, отекна като гръм в ушите на Катрин. Двамата сякаш бяха приковани към местата си. Едва след няколко минути прозвуча подигравателният му глас:

— Цял ден ли ще ме оставиш да се възхищавам на тила ти? Вярно, че е много красив, но предпочитам да те гледам в лицето. Все пак има почти година, откакто те видях за последен път — скъпа!

— Никой не ти пречи — отговори кратко тя.

Чу как Джейсън се раздвижи и застана зад стола ѝ.

— Какво трогателно посрещане! — Той протегна ръка, сграбчи я за брадичката и обърна лицето ѝ към своето. Погледът му се плъзна по фините очертания на скулите, откри гневните искри във виолетовите очи, не му убягна и дръзката линия около устата ѝ. Катрин не можа да понесе изпитателния му поглед, скочи на крака и рязко попита:

— Какво искаш?

Джейсън се направи, че не е чул въпроса ѝ, и се отпусна на най-близкия стол. После ѝ махна заповеднически, с ръка също да седне, сякаш помежду им отново се бе възцарило обичайното съпружеско ежедневие.

— Седни, ако обичаш, скъпа моя. Имаме да обсъдим доста неща.

Треперейки с цялото си тяло, Катрин седна насреща му и попита предпазливо:

— За какво искаш да говорим?

— Това зависи изцяло от теб — отговори подигравателно той.

— Как ме намери? — попита тихо тя.

— Е, не беше толкова трудно, след като майка ти беше достатъчно любезна да уведоми чично ми за местожителството ти.

— Мама ти е казала къде съм? — прошепна невярващо тя.

— Не, майка ти, миличка — чично ми!

— Рейчъл никога не би ме предала — измънка като замаяна тя.

— Не бъди толкова сигурна! Не знам какви основания е имала да го стори, но чично ми ме уведоми много точно къде да те намеря — и писа, че е узнал адреса от майка ти.

Мислите лудо се бълскаха в главата ѝ.

— Това ли беше всичко? Не ти ли писа дали Рейчъл е казала и нещо друго?

Очите на Джейсън се присвиха в тънки цепки.

— В писмото изобщо не се споменаваше, че имаш намерение да ме ощеастилиши с чуждо хлапе.

Катрин се изправи, обзета от луд гняв.

— Ти каза, че онова, което ще обсъдим, зависи изцяло от мен. Е, аз не съм променила мнението си и не виждам причина да продължаваме този разговор.

Тръгна да излезе, но той улови ръката ѝ и я придърпа върху коленете си. Внезапната близост на силното му тяло я замая. Всеки нерв се напрегна в сладостна възбуда.

— Веднага ме пусни, Джейсън! — извика тя и го изгледа с трудно удържана ярост.

Без да обръща внимание на протестите ѝ, той я притисна до себе си. Устните му се спуснаха нежно по тила ѝ, после се впиха в устата ѝ и Катрин бе завладяна от магията на спомена. Тя го обичаше и мразеше едновременно и нямаше сили да потисне напиращото в тялото ѝ желание, пробудено с неочеквана сила от докосването му. Божичко, изплака отчаяно тя, толкова време мина от последната ни прегръдка, а аз продължавам да го обичам — да върви по дяволите!

Когато вече беше готова да отстъпи, Джейсън вдигна глава, но вместо познатите възбудени искри Катрин откри в погледа му хладно презрение. Той се изправи, сложи я да стъпи на краката си и изсъска с неприкрита омраза:

— Бях забравил, че мръсница като теб е в състояние да подлуди всеки мъж! Нищо чудно, че онзи млад глупак беше дошъл да положи пред краката ти сърцето и земите си!

Катрин вдигна глава, погледна го право в очите и отвърна:

— След като доказа на самия себе си, че съм мръсница, вече нямаме какво да си кажем. Следователно нямаш причина да останеш тук по-дълго.

Той я изгледа мълчаливо и в очите му заблестяха опасни искри.

— Добре, отивам си — проговори най-после той, — но ти идваш с мен.

— Нима наистина искаш да ме вземеш със себе си? — попита смаяно тя.

— Защо не? Ти си моя жена и смятам, че достатъчно дълго те бях оставил на този Сейнт Клер. Много ми се иска да му оставя още някакъв знак на благодарност за трогателната загриженост, с която се е отнесъл към теб, но ще му позволя да запази детето си.

Катрин поклати неразбиращо глава, но Джейсън не забелязваше нищо.

— Е, поне бременността не е навредила на фигурата ти — отбеляза хладно той. — Син ли имаш или дъщеря?

— Син — отговори едва чуто тя.

— Ау, колко хубаво! — изсъска подигравателно той. — Момчето ще се чувства добре с баща си и ти изобщо няма да му липсваши.

— Какво искаш да кажеш с тези думи? — попита остро Катрин.

— Това означава, че съм дошъл да си прибера избягалата жена, но нямам намерение да се обременявам с гледането на незаконното ѝ дете — то ще си остане тук.

Катрин отметна глава назад, опря ръце на хълбоците си и го изгледа с блеснали от гняв очи.

— Веднъж вече ме принуди да сторя нещо против волята си. Но да бъда проклета, ако се оставя да ме принудиш още веднъж. Няма да дойда с теб!

— Ще дойдеш — настоя спокойно той. — Или искаш да изчакам любовника ти и да го застрелям като куче? Ще го направя без дори да се поколебая. Заклех се в това още щом те видях с него в Ню Орлиънс! Единственото, което би могло да ме спре, е малкият му син. Затова не смей да се противиш.

Щом видеше този невъзмутим чужденец, Адам веднага щеше да посегне към оръжието, това беше повече от ясно. Двамата щяха да се нахвърлят един върху друг и да се изпозастрелят, преди да я изслушат. Не можеше да допусне това!

— Отивам да си събера багажа — промърмори с внезапно равнодушие тя, макар че се мразеше до дън душа за покорността си. Понечи да мине покрай него, но той я задържа.

— Надявам се, че нямаш нищо против да присъствам и аз? — ухили се подигравателно той. — Имаш страния навик да изчезваш безследно.

Катрин вдигна рамене и двамата влязоха в къщата. Тъмните очи на портиера не можеха да се откъснат от силната мъжка ръка, която бе стиснала рамото на господарката му, но той не посмя да направи и най-дребната забележка, когато тя му заповяда да намери голям пътнически сандък и да опакова вещите ѝ и тези на Никъльс.

Джейсън изчака Джеймс да се скрие в килера и ледено попита:

— Никъльс?

Външно спокойна, Катрин отговори:

— Да, Никълъс, синът ми. Не възнамерявам да го оставя тук. Можеш да заплашваш Сейнт Клер, колкото си искаш, можеш да ме разтрошиш на парченца, но няма да изоставя сина си!

В очите ѝ се четеше твърда решителност и Джейсън бе принуден да се съгласи:

— Е, добре, вземи хлапето, но не очаквай, че то ще те предпази от изпълнението на съпружеските задължения.

Катрин пламна от срам и изтича нагоре по стълбата. Джейсън я последва и нито за миг не я изпусна от очи. Само след час тя седна в каретата на Адам и положи мирно спящия Никълъс на седалката до себе си. Загубила ума и дума от уплаха, Жана зае място срещу нея.

След бърз поглед в каретата, Джейсън затвори вратичката и се метна на коня си. Когато колелата се затъркаляха по неравния път, Катрин въздъхна облекчено. Детето ѝ беше на сигурно място до нея, а на масата в дневната беше оставила писмо за Адам. Той непременно щеше да го намери и тя беше благодарна на Джейсън, че все пак ѝ позволи да му опише случилото се. Никак нямаше да бъде добре, ако след завръщането си Адам трябваше да се задоволи с обърканите разкази на загрижените слуги.

Слънцето немилостиво изпращаше знойните си лъчи към земята и Катрин се загледа към Джейсън с неволна завист. Как може да изглежда толкова хладен и изпълнен с енергия под бялата ленена шапка? Самата тя се чувстваше изтощена до смърт и сякаш пресъхнала. Когато отметна една влажна къдрица от челото си и изтри капките пот от слепоочията, тя отвратено изкриви лице. Роклята беше залепнала за гърба ѝ и тя за стoten път се запита накъде ли са тръгнали.

Преди пет дни се бяха качили на един от големите параходи, които плаваха по Мисисипи, и бяха слезли надолу по течението на реката. Първоначално сметна, че целта им е в Ню Орлиънс, но още на втората сутрин слязоха на някакъв изоставен кей, където ги посрещнаха дузина мъже с натоварени коли открити с чергила, теглени от силни коне. Качиха се на колите, Джейсън яхна верния си вран жребец и керванът потегли в незнайна посока. Четирите коли бяха пълни с хранителни припаси, а в петата се возеха Катрин, Жана и малкият Никъльс. Изглежда, пътуването щеше да бъде много дълго, щом бяха понесли със себе си толкова храна. Имаше още една кола, която очевидно служеше за кухня, и след кратък поглед в лицето на готвача Катрин се помоли готварското му изкуство да е поне малко по-добро от вида му.

Беше безкрайно облекчена, когато ѝ отредиха собствена кола, която ѝ предлагаше известна защита от любопитните погледи на мъжете и най-вече от парещото слънце. Следобед обаче под платнището се възциаряваше непоносима горещина и Никъльс оповестяваше гръмогласно недоволството си.

Катрин и Жана бяха единствените жени в колоната — освен едно дребно, плахо момиче с маслинена кожа, което Джейсън беше определил да ѝ прислужва.

— Ако знаех, че ще ми овесиш на врата цяла детска градина — бе отбелязал кратко той, — щях да доведа още няколко слуги. Но засега ще трябва да се задоволиш с Жана и Сали.

Още от самото начало ѝ стана ясно, че Джейсън е подготвил грижливо това пътуване и че брадясалите мъже с корави очи работят за него. От време на време долавяше по нещо от разговорите им, от които заключаваше, че мъжете се познават отдавна. Водеха със себе си и чернокожи мъже, които предпочитаха да общуват помежду си. Катрин не знаеше дали те са роби или свободни хора. Когато се осмели да попита Джейсън, той я удостои със сърдито изфучаване:

— Толкова ли е важно това!

Когато една вечер съпругът ѝ се показва малко по-общителен, Катрин събра цялата си смелост и го попита дали в областта, през която преминават, има индианци. От няколко дни се движеха в ненаселена местност и в главата ѝ непрекъснато се въртяха ужасяващите истории, които беше слушала за червенокожите. Много я беше страх, че ще завърши живота си под ударите на томахавките им.

Джейсън избухна в смях.

— Чуй ме, котенце! Някога начезите са били най-могъщото племе по тези места. Ала след като за пореден път опожарили стария форт Начез, испанците се обединили с племето „начиточез“ и ги изтребили до крак. Постоянните епидемии и племенните междуособици се погрижили начиточезите да не станат твърде надменни. Тук сме много на юг и съюзът на ирокезите, който държи в постоянно напрежение заселниците по канадската граница, не притежава никаква власт. Е, когато първите бели започнали да се заселват по тези места, е имало ожесточени битки. Но това е отдавна минало.

— Значи, тук вече няма никакви индианци? — попита с широко отворени очи тя.

— Разбира се, че има — отговори с търпелива усмивка Джейсън.
— Но те не нападат никого. Случва се да извършват някоя беля, но това са най-вече малки групи, които са пийнали повечко. Няма да смеят да се доближат до нас, защото сме много, а и носим достатъчно оръжие.

Обясненията му не задоволиха напълно Катрин, но пушките и пистолетите, с които мъжете не се разделяха, успяха да я успокоят. С времето тя опозна някои от пътуващите в колоната и започна да ги назовава по име. Оплешивелият негър с няколко златни зъба, който водеше колата, се казваше Сам, готвачът носеше името Хенри.

Единственият индианец, който яздеше с тях, беше едър, красив чероки на име „Пиещия кръв“.

Когато напуснаха блатистите низини на Мисисипи, местността започна бавно, но неотклонно да се издига. Едновременно с това оредяха реките със странно неподвижната им вода. С изкачването на север се променяше и растителността. Сивите, обрасли с мъх кипариси, чито корени стърчаха като костеливи колене извън застоялата вода, останаха далеч зад тях, както и блатните дъбове с широко разклонени корони и бодливите ниски палмети. Пътят водеше през безкрайни елхови гори; тук-там се срещаха сиви букове и стари ясени. Гората беше огромна, недокосната от ръката на белия човек.

През деня местността изглеждаше несравнено красива, но вечер Катрин биваше обземана от чувство за надвиснала опасност, което не изчезваше нито от тихото мърморене на жабите и свиренето на щурците, нито от крясъците на совите. Ревът на алигаторите я караше да потръпва от ужас; съскането на тръгналите на лов пуми изпълваше душата ѝ с необясним страх, а писъците на жертвите не ѝ позволяваха да заспи.

Джейсън беше наредил строго на двете жени да остават винаги близо до колата и да се отдалечават само когато им се налагаше да се скрият в близките храсти. Не сядаха при мъжете дори когато се хранеха; Сали им готвеше на отделен малък огън и Катрин остана много доволна от това разпределение на нещата, след като няколко дни търпеливо бе понасяла ужасните буламачи на Хенри.

Напрежението между двамата не отслабваше, а като че ли се засилваше с всяка измината миля. Джейсън не проронваше нито дума за Никъльс — всъщност, той се стараеше да не го забелязва. Катрин отчаяно си повтаряше, че съпругът ѝ трябва само да погледне малкото момче, за да разбере, че то е негов син. При вида на кристалноясните зелени очи всички съмнения щяха да изчезнат! Първоначалната ѝ увереност, че той ще открие сам бащинството си, отстъпи място на недоволно примирение. Джейсън беше решил, че момчето не е негово, и толкова. Дали щеше да успее да промени мнението му? Наранената гордост ѝ забраняваше да изкреши истината в лицето му.

Зашо? — не преставаше да се пита тя. Зашо се държеше така лошо? Ако не искаше и да знае за нея, зашо си бе направил труда да я намери в Начез и да я принуди да тръгне с него?

Една вечер, когато отчаянието заплашваше да надделее и не ѝ позволи да заспи, тя се измъкна тихичко от колата, приседна на твърдата седалка на кочияша и се загледа в черната нощ.

Тънкият сърп на луната осветяваше тъмното небе. С изключение на постовете, лагерът спеше. В слабата светлинка на догарящите огньове Катрин различаваше фигурите на налягалите мъже. Както винаги, мислите ѝ бяха заети с Джейсън. Дали и той спеше между хората си или обикаляше, за да провери постовете?

Сякаш привлечен от мислите ѝ, той изникна внезапно пред нея и попита грубо:

— Какво търсиш тук, по дяволите?

Катрин се стресна от звука на гласа му и щеше да падне от колата, ако силната му ръка не я бе подкрепила. Треперейки с цялото си тяло, тя скри глава на гърдите му, но Джейсън промърмори някакво проклятие и я пусна на земята. После, тласкан от незнайна сила, я притисна до себе си и впи устни в нейните.

Катрин си припомни оскърбителната му реакция, когато беше отговорила на целувката му в „Бела Виста“, и положи отчаяни усилия да се преобори с обзелото я диво желание, което разтърсваше тялото ѝ. Нямаше да му позволи да я унижи още веднъж!

Притисна ръце о гърдите му, топлата ѝ, мека уста се затвори решително. Натискът на ръцете му веднага отслабна. Той вдигна глава и очите му блеснаха на лунната светлина.

— Аха! Пак ли играеш ролята на недокосната девственица?

Катрин освободи ръката си от яката хватка и му обърна гръб. Ала ръцете му се сключиха като клещи около раменете ѝ и отново я обърнаха с лице към него.

— Гръм и мълния, жено! Ти си най-дебелоглавото, най-свадливото същество, което някога се е изпречвало на пътя ми! Май има само един начин, по който можем да се сдобрим! — Преди Катрин да е осъзнала смисъла на думите му, той се приведе и грабна оставеното пред колата одеяло. Катрин го изгледа смяяно и тихо попита:

— Всяка нощ ли си спал тук?

— Всяка нощ, откакто потеглихме! — изръмжа през стиснати зъби той. — Като вярно куче, което пази господарката си! — Изсмя се дрезгаво и я повлече след себе си.

Най-после Катрин осъзна какви са намеренията му.

Джейсън, пусни ме! — помоли тя, останала без дъх. — Пусни ме да си вървя!

— В никакъв случай — изрева сърдито той. — Между нас има един единствен начин за постигане на съгласие и тази вечер много ми се иска да го изпробвам.

Спра едва когато лагерът изчезна от очите им. Намери малка полянка, защита от клоните на дърветата, и разпростря одеялото на постелята от борови иглици. Катрин направи последен опит да се възпротиви.

— Ще викам! — пошепна тя. Не само безполезна, но и детинска заплаха, както веднага осъзна.

— Няма да го направиш! — отговори невъзмутимо той. — Устата ти ще бъде непрестанно заета. — Привлече я, към себе си и затвори устните ѝ с дълга, отнемаща дъха целувка.

Внезапно пламналата страсть и чувството за неизбежност сломиха съпротивата ѝ. Тя го желаеше — защо трябваше да отрича това? Джейсън я положи меко на одеялото и свали нощницата ѝ. Катрин престана да се съпротивлява. Знаеше, че утре ще мрази и него, и себе си, но побърза да прогони тази мисъл. Устата ѝ затърси неговата, ръцете ѝ се впуснаха да изследват тялото му, без да се спрат дори пред най-интимните му части. Джейсън удължи удоволствието до границата на поносимото и Катрин едва не изплака от облекчение, когато промуши коляно между бедрата ѝ и ги разтвори. Ръцете му милваха меките ѝ бедра, а когато навлязоха в овлашнялата от желание утроба, тялото ѝ се разтърси от сладка болка. Сигурно щеше да умре, ако скоро не я вземеше. Притисна се към търсещите му пръсти, накара го да разбере какво искаше и когато устните ѝ се разтвориха в няма молба, той меко и без да бърза навлезе в нея. Целувката му заглуши доволното котешко мъркане, което се изтръгна от гърлото ѝ.

Джейсън се раздвижи в утробата ѝ, болезнено грамаден, тя усети окосмените му гърди да се трият в нейните, ръцете му да се мушват под бедрата ѝ и да направляват движенията ѝ. Тялото ѝ тръпнеше от наслада. Искаше ѝ се да извика високо името му, но нямаше сили...

Тя се върна бавно в действителността и усети нежната милувка на силните му ръце. Устните му галеха врата ѝ. Някъде много отдалеч дойдоха шеговитите му думи:

— Ти си същинска дива котка! Защо ми издраска гърба? О, котенце, толкова ми липсваше! Париш кръвта ми като огън... — И след малко: — Май е най-добре да те отведа обратно в лагера, защото някой от постовете може да ни забележи. А не е чудно и някой кръвожаден индианец да поисква да украси колана си със скалпа ти. — Той се надигна и нахлузи панталона си. — Освен това ще трябва да си поговоря с поста, който отговаряше за този участък. Отдавна трябваше да ни е открил.

Зад гърба му се чу тих шум и Джейсън светкавично се извърна. В ръката му блесна нож. Катрин се претърколи встриани и замря. След няколко секунди, които й се сториха безкрайни, от гърлото на мъжа й се изтръгна кратък смях — само на метър от тях беше застанал с безизразно лице Пиещия кръв!

Огромният индианец изгледа равнодушно приятеля си и без да каже дума, се скри в мрака. Зачервена от срам, Катрин пошепна:

— Дали е бил тук през цялото време?

Джейсън вдигна рамене, зъбите му блеснаха в мрака.

— Вероятно. Пиещия кръв е най-добрият следотърсач в колоната и никой не може да направи и крачка, без той да го забележи. Но не се плаши, котенце. Той е много дискретен и се отличава с изключително чувство за такт. Доколкото го познавам, е пропуснал покрай ушите си неподобаващите за една дама изблици на удоволствие и се е погрижил никой да не ни беспокои, все едно приятел или враг.

След тази нощ Джейсън започна все по-често да търси компанията й и се отнасяше към нея внимателно и любезно. Двамата вечеряха заедно, а след това той й разказваше всевъзможни весели истории, опитвайки се да разрушчи хладната й сдържаност. Катрин не се поддаваше на уловките му. Седеше тихо до него, потънala в мислите си, и той трябваше само да протегне ръка, за да я докосне. Тя дори не подозираше, че Джейсън копнее да я вземе нежно в прегръдките си. Все пак разговорите им помогнаха да се опознаят много по-добре, отколкото през всичките предишни месеци.

Една вечер Джейсън заяви:

— Утре по това време ще сме достигнали целта на пътуването си. Сигурно ще се радваш да се махнеш най-после от тази неудобна кола.

Сърцето на Катрин направи огромен скок.

— Къде отиваме всъщност? — попита любопитно тя. Около устните му играеше усмивка, в която нямаше и помен от подигравка. Гласът му прозвучва почти замечтано и тя го изгледа учудено:

— Казва се *Terre du Coer* — Земя на сърцето. Безкрайна пустош, разположена между Начиточез и Александрия на Червената река. Наследих го от майка си, когато станах пълнолетен. Тя също го е наследила от майка си. Мястото е диво, неопитомено и неописуемо красиво. — Той я погледна и едва чуто добави: — Като теб. — Като забеляза застиналата на лицето ѝ усмивка, побърза да обясни: — Има голяма къща с множество пристройки. Къщата е построена по времето на баба ми, а земята почти не е била обработвана. Няколко хектара гори са изкоренени за памук, но повечето е пасища. Жените от моето семейство са се омъжвали за богати мъже и не са имали възможност да направят нещо за наследството си. Ако баща ми имаше повече деца, *Ter dю Kьор* със сигурност нямаше да бъде приписана на мен. Но както виждаш, да си единствено дете също има своите предимства.

— Защо едва сега си решил да се заселиш там?

— Защото нямах жена.

Катрин побърза да смени темата, но беше толкова смутена, че започна да заеква. Нямаше намерение да обсъжда този въпрос с него. В смущението си изобщо не забеляза полуразвеселената, полуразочарована искра в зелените му очи.

**ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
ТЕР ДЮ КЬОР
ЛЯТОТО НА 1804 ГОДИНА**

Дори да доживееше до сто години, Катрин никога нямаше да забрави първата си среща с масивната, построена от тухли и дърво къща, в която щеше да изживее оставащите ѝ дни.

Къщата беше издигната на малко възвишение и се откряваше като скъпоценен камък сред гъстата, сочна зеленина; тухлите, някога ярко оранжеви, бяха избледнели от вятъра и дъждовете. Високите дървени стълбове на първия етаж, първоначално боядисани с бледожълта боя, сега блещукаха кремави, огрени от последните лъчи на слънцето. Тер дю Кьор беше построена в годините, когато испанската баба на Джейсън е била младо момиче, и стилът ѝ издаваше испанския произход. Извита външна стълба водеше към втория етаж. Трите страни на къщата бяха опасани от сенчеста веранда, над която беше спуснат извит покрив, фината дърворезба по парапетите бе закрита от избуялите жълти нарциси и сладко ухаещите кандилки.

От разказите на Джейсън Катрин беше подгответа да види солидна постройка — но не я очакваше в тази пустош, обрасла нагъсто с дъбове и елхи. Едва когато колоната наближи, тя забеляза, че пътеката се вие нагоре по хълма и се отваря в голяма поляна. Изоставената наглед къща изведнъж оживя. Заобиколиха ги развълнувани, смеещи се жени и деца, притичали да поздравят новодошлите.

По-късно Катрин узна, че Тер дю Кьор е повече селище, отколкото обикновена плантация; зад боровата горичка от обратната страна на къщата бяха построени цяла редица малки къщички, в които живееха мъжете, дошли с колоната, и семействата им. Почувства облекчение, когато усмихнатите черни прислужници се постараха да ѝ създадат всички удобства след дългото и напрегнато пътуване.

Джейсън спря пред колата на Катрин, свали я на земята и я привлече в прегръдките си. Без да се интересува от любопитните погледи, той я целуна дълго и нежно.

— Добре дошла в Тер дю Кьор на моята малка смела съпруга! — проговори меко той.

Несспособна да разсъждава разумно, смутена от нежните му думи, Катрин се остави в ръцете на решителната малка жена, представена от Джейсън с името Сюзън. Качиха се на първия етаж, където мъжът ѝ промърмори нещо от рода на: „Отивам да видя какво става“ и остави Катрин сама в просторното, хладно помещение с размери на бална зала.

Катрин огледа нерешително голите плочки на пода, простите бели стени, по които не висеше нито една картина, и оскъдните мебели. Имаше едно массивно махагоново легло с балдахин, изпъкващо още повече на фона на белите стени, стабилен гардероб, богато украсен с резба, и тоалетна масичка в същия тежък испански стил, пред която беше поставено тапицирано с червено кадифе столче. Това беше всичко. Празнотата правеше помещението още по-огромно, дори голямата, изградена от червени тухли камина в един ъгъл не заличаваше силното впечатление от големината му.

Катрин не знаеше какво да прави, затова излезе на верандата и се загледа надолу, където цареше трескаво оживление. Прислужниците разтоварваха колите и ги откарваха в навеса. Забеляза как и нейната кола изчезна зад ъгъла. Катрин усети пробождане в сърцето. Примитивното превозно средство ѝ беше станало близко и за миг и се доща отново да тръгне на път.

Благодарна за хладината, която цареше вътре, тя влезе в залата и се упъти към красиво резбованата двойна врата, която водеше в празна, също така огромна стая. Поклати замислено глава и се върна в първото помещение, където я очакващ излегналият се в леглото Джейсън.

— Е, харесва ли ти тук?

— Много е... огромно — отговори искрено тя.

— Сигурно. Но като го обзаведеш както трябва, ще придобие съвсем друг вид.

Откъде ще вземем мебели в тази пустош? — учуди се Катрин.

Усмивката му стана още по-ширака. Без да прибягва до помощта на ръцете си, той изу тежките ботуши и небрежно ги пусна на пода.

— Почакай да видиш складовете. По едно време баба ми реши да поживее тук и нареди да докарат всевъзможни мебели. За съжаление

оттогава минаха години и някои неща сигурно са се повредили, но съм сигурен, че и много са се запазили. А колите, с които дойдохме, също не бяха съвсем празни, скъпа моя.

— Затова ли ме доведе тук — за да обзведа къщата ти и да играя ролята на домакиня? — попита уморено Катрин.

Джейсън не бързаше да отговори. Зелените му очи жадно поглъщаха стройното и тяло.

— Не, това не е единствената причина, поради която искам да си до мен.

Но Катрин нямаше намерение да се улавя на въдицата му.

— Къде е синът ми? — попита обвинително тя. — Искам да спи в моята стая.

Усмивката на Джейсън се изпари.

— Боя се, че ще имаш достатъчно задължения, защото ще спиш в едно легло с мен! Успокой се, не съм го настанил при слугите, а само няколко стаи по-нататък. Сали и Жана няма да го изпускат от очи.

— Непременно ли трябва да спя в една стая с теб?

— В момента това е единственото годно за спане легло в къщата. Надявам се, не очакваш от мен да спя на одеяло пред вратата.

Първата седмица на Катрин в Тер дю Кьор се изнiza пред очите й като плетеница от хиляди пъстри картини. Джейсън намери време да я запознае с имението и се показва изненадващо любезен. В началото Катрин страдаше ужасно от горещината, преди всичко защото нямаше какво да облече за разходка, освен тежките, елегантни костюми за езда от Париж. Една сутрин Джейсън огледа замислено сгорещеното, пламнало лице, отиде да претърси складовете за един стар сандък и лично отнесе обкованото с желязо чудовище в стаята й. Катрин го отвори и зарадвано установи, че е претъркан с детски дрехи на съпруга й. Макар повечето неща да бяха безполезни, няколко чифта бричове за езда сякаш бяха ушити специално за нея. Имаше и дузина белоснежни ленени и копринени ризи, които Жана и една от прислужничките трябваше само малко да стеснят. От този ден нататък тя започна да се появява само в дрехите на Джейсън.

Като че ли беше оживяла старата Катрин, която препускаше в луд галоп из зелените хълмове на Лейчестършир. Щом веднъж се запозна с просторните, пълни с множество расови коне обори, Джейсън не можеше да я измъкне оттам. От време на време тя се спираше и

оглеждаше смяяно някой от конете, който ѝ се струваше познат, но си казваше, че сигурно се лъже.

Държеше се като дете, на което е позволено да вземе от магазина за играчки всичко, което може да носи. Дни наред не можеше да се откъсне от оборите, навесите и оградените пасища. Джейсън я гледаше отдалеч със слизходителна усмивка. Дълбоко в себе си се надяваше, че един ден тези благородни животни ще прославят името на Тер дю Кьор по цяла Америка. Компетентните разговори как се развъждат чистокръвни коне, които Катрин често водеше с конярите и пазачите, отговаряха изцяло на плановете му за бъдещето.

Една сутрин Джейсън и Катрин вървяхабавно към новата конюшня. Той ѝ обясни, че я е предназначил за оплодени кобили. Някои от грациозните майки, следвани от тънкоокраци жребчета, вече пасяха сочната трева.

Катрин, която го бе хванала под ръка, вдигна плахо очи под ръба на широкополата си шапка и тихо призна:

— Тук е много хубаво, Джейсън. По-красиво е дори от нашето имение в Англия.

— Радвам се, че ти харесва — отвърна сухо той. — Защото възнамерявам да прекараме живота си тук.

— Искаш да кажеш, че никога няма да се върнем? А какво ще стане със земите ми? Надявам се да убедя Рейчъл да остане при нас в Америка, а това означава, че в Англия няма да остане никой, който да се грижи за имотите ни.

Джейсън помисли малко и отговори предпазливо:

— Бихме могли да наемем добър управител, освен това аз имам роднини, които с радост ще се погрижат за всичко. От време на време ние с теб също ще посещаваме Англия и ще наглеждаме имението ти. Кой знае — прибави замислено той, — може би някое от децата ни ще предпочете да живее в Англия, вместо в Америка.

Катрин го погледна изпитателно и попита:

— Това не те ли тревожи? Твоята родина е тук...

Тя мислеше за Никъльс, той обаче имаше предвид нещо съвсем друго. Пошипна я по носа и засмяно изтърси:

— Скъпа моя съпруго, ние ще имаме толкова много деца, че ще останат достатъчно за Тер дю Кьор, даже и ако половин дузина решат да се установят в Англия!

Заболя я, че Джейсън няма никакво намерение да крие за каква цел я е определил. Преглътна и се опита да си внущи, че думите му са обикновено преувеличение.

— Не е ли твърде рано да мислиш отново за това, особено след миналата нощ? — попита с дяволита усмивка тя. — Крайно време е да ми покажеш новата конюшня.

Джейсън я поведе към солидната тухлена постройка и тръгна напред по средния коридор, докато Катрин спираше пред всеки отделен бокс. Джейсън спря и търпеливо зачака. Катрин беше готова да го последва, когато движението на една кобила отклони вниманието й. Младата майка меко побутна с ноздри несигурните крачета на жребчето си, после протегна блестящата си черна глава над ниската врата на бокса. Изумена, Катрин впи очи в копринената черна грива, после протегна ръка и помилва меката муцуна на любимката си.

— Шеба! — прошепна задавено тя. Пръстите ѝ се плъзгаха по гладката кожа, очите ѝ потърсиха застаналия до вратата Джейсън. На устните ѝ напираха хиляди въпроси, но не знаеше как да започне.

— Когато бях отишъл при майка ти и двамата си бълскахме главите къде може да си се скрила, намерих време да по-обиколя имението ви. И тъй като нито за миг не се съмнявах, че един ден ще се върнеш при мен, реших да взема конете ти в Америка. Особено Шеба. Никога не бих я оставил в Англия.

— Нямам думи да ти опиша колко се радвам, че Шеба е тук — прошепна едва чуто Катрин.

На следващия ден Джейсън и работниците от плантацията започнаха да изкореняват горите за нови памукови полета. Катрин остана сама и посвети цялото си внимание на складовете, препълнени с мебели, платове и всевъзможни предмети за обзавеждане. Имаше чувството, че по невнимание е попаднала в пещерата на Аладин. Лека-полека осъзна, че три поколения жени от майчината линия на Джейсън са трупали в къщата ценни вещи, които не са им харесвали или не са могели да влязат в употреба. И тъй като никой не си бе дал труда да състави списък на донесеното, в складовете цареше пълна бъркотия.

В голям сандък, поставен върху облегалката на грозно старо кресло, Катрин откри прекрасен кристален сервиз, принадлежал на майката на Джейсън, Антония. Жана намери приказно красив

староанглийски порцеланов сервиз, който пък не се бе понравил на майката на Антония.

Много вещи в складовете бяха повредени, други бяха изцяло негодни за употреба. Оглеждайки мрачните тонове и неизразителните сцени по множеството полуизгнили картини, Катрин реши, че без никакво съжаление може да ги използва за подпалки. Ала когато видя прекрасния испански килим, прояден от плъхове и молци, сърцето я заболя. Колко добре щеше да изглежда в големия салон на партера!

Джейсън не се вълнуваше от находките ѝ. Ала когато Катрин дни наред не престана да оплаква загубата на килима, не можа да се стърпи и й заяви:

— Защо просто не направиш списък на всичко, от което се нуждаеш! Включи и проклетия килим! Ще дам поръчките ти на Пиещия кръв и се надявам най-после да те видя доволна.

— Какво? — попита смяяно Катрин. — Нима индианецът отива в Начез?

— Не в Начез, скъпа моя, в Ню Орлиънс. Аз също имам нужда от куп неща, затова след няколко дни към града ще потегли керван от коли.

Беше ранна вечер, но двамата вече се бяха нахранили и седяха един срещу друг в голямата зала. Дългата маса беше покрита със снежнобяла покривка. Катрин беше открила прекрасната дамаска в стар сандък заедно с подходящи свещници от кристал и сребро. Тя наблюдаваше лицето на Джейсън, огряно от трепкащата светлина на свещта, и се питаше дали някой ден ще успее да се добере до истинската му същност.

Доколкото му беше възможно, той изпълняваше всяко нейно желание. Настани я в прекрасна къща, остави я да управлява домакинството, както намери за добре. Имаше достатъчно прислужници, беше задоволена с всичко необходимо. И не я тормозеше с изискванията си.

Естествено тя знаеше, че плантацията го държи в постоянно напрежение. Дни наред бе работил по изкореняването на горите; стадата говеда, които пасяха свободно наоколо, трябваше да бъдат белязани; част от добитъка трябваше да бъде отделен и изпратен на пазара в Ню Орлиънс. Джейсън беше зает през целия ден и Катрин се питаше дали само това е причината, че вече не идва нощем при нея.

— Мога ли да дам едно писмо на Пиещия кръв? — прекъсна настъпилата тишина тя.

Джейсън се напрегна, макар и незабележимо, измери я с изпитателен поглед и попита:

— На кого си решила да пишеш?

— Мама може да пристигне всеки ден и трябва да я уведомя къде живея. Нека индианецът отнесе писмото в Ню Орлиънс, а там със сигурност ще се намери човек, който да го достави в Начез. Рейчъл ще отседне в плантацията, където ме намери.

Джейсън презирително изду ноздри.

— В къщата на любовника ти! Смяташ ли, че това е проява на добър вкус?

Лицето на Катрин се покри с червени петна. До ѝ се да изкреши истината в лицето му, но преглътна напиращите на езика ѝ ядни думи и тихо попита:

— Мога ли да му дам писмото?

Джейсън изпи на един дъх виното си и отговори хладно:

— Защо не? — Следващите му думи бяха повече от изненадващи: — Защо не поканим Рейчъл при нас? Какво да прави в Начез, щом ти живееш тук?

— Наистина ли? — попита задъхано Катрин. — Ти нямаш нищо против?

— Не, нямам нищо против — отговори с измъчена усмивка Джейсън. — Обикнах майка ти от пръв поглед. Освен това ми се струва, че имаш нужда от женска компания.

Катрин го изгледа недоверчиво, но в следващия миг лицето ѝ се озари от щастлива усмивка. Джейсън сведе очи, усетил болезнено пробождане в сърцето. Защо жена му не го удостояваше никога с тази усмивка?

Когато след два дни Пиещия кръв потегли на път, в багажа му беше писмото на Катрин.

Макар и бавно, обзавеждането напредваше. Най-красивите килими от складовете, непострадали от времето, бяха изнесени, проветрени и почистени и вече красяха мраморните и дъсчени подове. Тапицирани мебели, на пръв поглед готови за боклука, бяха покрити с нови кальфи, ушити от сръчните ръце на прислужничките. На прозорците висяха великолепни завеси.

Една сутрин, когато работата на полето не вървеше, Джейсън реши да се върне в къщи по-рано от обикновено. Първо едно от впрегатните животни започна да куца и трябваше да го заменят с друго, което обаче упорито отказа да тегли насечените трупи. После пък се скъса едно от въжетата, с които измъкваха от земята пънове и корени. Когато на хоризонта се надигнаха заплашителни черни облаци, Джейсън реши да не предизвиква повече съдбата. На следващия ден щяха да започнат отново с пресни сили.

Джейсън подаде шапката си на портиера и тръгна по хладния коридор, извеждащ в двора. Знаеше, че по това време на деня Катрин обича да седи под сянката на дърветата, но днес просторният вътрешен двор беше пуст. Понечи да се върне в къщата, когато забеляза Никъльс, който тъкмо правеше първите си крачки. Малкият се държеше за долния перваз на фонтана и бавно напредваше, но след малко се измори и тупна на твърдия каменен под.

Падането не беше болезнено, но го уплаши. Зелените му очи се напълниха със сълзи и той жално захълца. Ако не беше този плач, Джейсън нямаше да му обърне внимание. Не разбираше много от деца и си помисли, че момченцето се е наранило; с два скока се озова до него.

Като видя големия мъж, детето спря да плаче и зяпна от учудване. Оказал се лице в лице с това малко същество, Джейсън за първи път забеляза приликата помежду им и кръвта замръзна в жилите

му. Като замаян се отпусна на колене и се вгледа внимателно в малкото момче.

Никълъс се зарадва, че възрастният му обръща такова внимание, и лицето му грейна в усмивка. Джейсън нямаше как да не забележи блестящите зелени очи, а когато видя отражението си в тях, болезнено осъзна, че момчето е негов син.

Протегна ръка и почти плахо погали черните къдрици на детето. Неговият син! А той не знаеше нищо за съществуването му! Тялото му се разтресе от болка. Толкова ли го мразеше Катрин? Защо не бе споменала с нито една дума, че е носела неговото дете? В сърцето му нахлу неизпитван досега гняв. Лицето му побледня от вълнение. Прегърна момченцето и изпита внезапно, почти болезнено чувство на обич към това малко, беззащитно същество.

Никълъс бъбреше нещо неразбираемо на детския си език; Джейсън го притисна до себси и впи очи в лицето му, сякаш за да го запомни завинаги. Катрин, която тъкмо излизаше от къщата, спря като закована на мястото си. Мъжът и детето, потопени в слънчева светлина, бяха забравили всичко около себе си. Никълъс тъкмо бе открил, че носът на баща му е много интересен на пипане; Джейсън продължаваше да го притиска до себе си и не го изпускаше от очи.

По някое време мъжът усети присъствието ѝ и вдигна поглед. Очите му пламтяха в дива омраза и Катрин едва не по-бегна. Джейсън притисна детето още по-силно до себе си, сякаш тя възнамеряваше да му го отнеме. После ѝ обърна гръб и се запъти към къщата.

Катрин усети безкрайна умора. Сякаш нещо се пречупи в нея и тя едва не се строполи на земята. Болката заплашваше да я надвие. Запрепъва се през двора, не различавайки нищо пред себе си. Каква глупачка беше! Трябваше да му каже истината още в самото начало, все едно дали щеше да ѝ повярва или не! Всичко друго щеше да бъде по-добре от парещата омраза в очите му.

Загубила всяка надежда, уморена до смърт, тя се скри в стаята си, падна на леглото и потъна в дълбок сън. Да можеше никога да не се събуди...

След няколко часа се стресна от странно докосване. Дали сънуваше, дали въображението ѝ играеше лоша шега — или Джейсън наистина се бе навел над нея с тъжна усмивка и милваше нежно

лицето ѝ? Катрин отвори очи и в погледа ѝ се изписа почуда. Гласът ѝ прозвучава едва чуто:

— Джейсън, веднъж ти ме помоли да извлека най-доброто от положението, в което сме попаднали. Сега аз те моля да ми помогнеш! Не мога да живея повече така. Ако ти не се опиташ да промениш нещата, поне ме пусни да си отида!

Джейсън приседна на ръба на леглото, улови ръката ѝ и замислено промълви:

— Трябваше да се вслушвам повече в думите ти, скъпа моя, още от самото начало. Но как можа да скриеш от мен, че ни се е родил син?

Катрин го изгледа замислено и отговори с мъка:

— Бях убедена, че искаш да се разведеш с мен и че никога повече няма да те видя. Когато се появи внезапно в планацията, бях готова да ти разкрия истината, ако не беше толкова убеден, че детето не е твое. Джейсън, аз също имам гордост, а ти хвърли в лицето ми невероятни обвинения...

Джейсън стисна зъби и се изправи. След малко на лицето му се появи измъчена усмивка.

— Все още не съм ви благодарил за сина си, мадам, но ще се постараю да поправя грешката си. Може би така е трябвало да стане. Като начало ще се опитам да завоювам доверието на Никълъс и преди всичко... — Гласът му загълхна, стана по-нежен. — ...преди всичко ще се опитам да се представя в благоприятна светлина пред майка му.

През следващите дни Джейсън показва, че е говорил сериозно. Не преставаше да се занимава с Никълъс, посвещаваше на малкия си син всяка свободна от грижи за имението минута. Катрин се видя обект на ухажване — учтиво, меко, без натиск — и ако все още не беше отстъпила, то беше само защото се чувстваше прекрасно в центъра на вниманието му.

Толкова повече се стресна, когато един ден Джейсън се върна към обичайните си господарски маниери.

Катрин седеше на верандата пред къщата и се взираше замечтано в белите облачета, които се рееха над зелените борови гори, когато Джейсън и работниците, спряха запотените си коне в двора.

Джейсън скочи от коня с ядно стисната уста, хвърли юздите в ръцете на притичалия коняр и изкрештя:

— Отведете всички коне отзад! Знаете какво трябва да направите!

Катрин скочи и стреснато изгледа втурналите се към оборите мъже. Сякаш дяволът ги гонеше по петите! Джейсън хукна с големи крачки по стълбата към верандата и изрева заповеднически на жена си:

— Влез в къщата, Катрин! И остани вътре!

По тялото ѝ пропълзя леден студ. Приседна сковано на стола и попита:

— Какво означава това?

Чертите на лицето му веднага се отпуснаха.

— Сега не е време за спорове, котенце! Направи това, което ти казвам! Важно е!

Гневът ѝ отлетя също така бързо, както беше дошъл, и тя се подчини с готовност. Едва успя за влезе в къщата, когато залата се напълни с жените и децата на работниците. Катрин се оглеждаше смаяно, докато най-сетне получи обяснение.

— Когато се зададе опасност, всички се събират в господарския дом. По-лесно е да се защитава само една къща. За такива случаи мистър Севидж е наредил складовете винаги да са пълни с припаси.

Всеки освен Катрин знаеше какво ги очаква. Внезапен, необясним страх я подгони към първия етаж. Трябаше да провери дали Никълъс е на сигурно място. Малкият спеше дълбоко. Сали седеше до люлката му.

Успокоена, Катрин слезе отново в залата. Джейсън беше застанал на прага с дълга пушка и пистолет на колана.

— Индианци ли идват? — попита нервно Катрин.

— Не! Макар че много по-добре щеше да бяха индианци! Чуй ме скъпа, не ми се вярва, че ще се случи кой знае какво. Всички мъже са въоръжени и са заети определените им места. Ако започнат да стрелят, ти ще се кациш при Никълъс и в никакъв случай няма да се показваш на прозореца. Обещаваш ли ми?

Катрин кимна. След миг прозвуча конски тропот. Към къщата приближаваше дружина ездачи. Джейсън я привлече към себе си, целуна я набързо и я побутна към стълбата. После хукна към вратата. Катрин остана загледана след него. След малко от гърлото ѝ се изтръгна дрезгав писък. Но съумя да се овладее, плъзна се безшумно към входната врата и надникна навън.

Пред къщата бяха спрели тридесетина испанци с прашни и мокри от пот униформи. Отдалеч се виждаше, че са яки, закалени в многобройни битки злодеи. Начело яздеше Давалос. Когато Джейсън излезе напред, по лицето на испанеца се изписа неприятна усмивка.

— Е, амиго! — проговори иронично той. — Ето че се видяхме отново!

Без да излиза от сянката на вернадата, Джейсън попита безизразно:

— Какво искаш, Давалос?

Усмивката на испанеца стана още по-широка. Понечи да слезе от коня си, но многозначителното щракане на дузина невидими пушки го принуди да промени намерението си. Отпусна се бавно на седлото и огледа с търсещ поглед заплашително смълчаната къща.

— Ти май си повярвал, че можеш просто така да ме изненадаш? — попита тихо Джейсън. — Границите на плантацията са огромни, но узах за идването ти само десет минути след като ги премина. Чакам те от седмици. Защо се забави? Трябаше ти доста време да събереш кураж за новата ни среща, а?

Намирам, че гостоприемството ти е доста осъкъдно — изръмжа ядно Давалос.

Имаш пълно право, *mon ami!* Предлагам ти веднага да тръгнеш отново на път. Няма какво да търсиш тук. Не търпя отровни змии в къщата си.

Давалос сякаш се вдърви на седлото, лицето му се разкриви в грозна гримаса, ръката му неволно посегна към пистолета. Катрин чу как затворът на пушката на Джейсън щракна и видя, че дулото внимателно следи всяко движение на испанеца. Неизпитван досега страх я стисна за гърлото. О, Господи! — изплака тя. Не позволявай да се случи нещо с Джейсън. Напусна наблюдателния си пост и се втурна към работния кабинет на мъжа си. Грабна една пушка от шкафа, напълни я с треперещи ръце и провери кремъка.

Една мисъл владееше съзнанието й — ако Давалос посмееше да насочи пистолета си към съпруга й, тя щеше да го застреля със собствените си ръце! Прицели се в сърцето на испанеца и зачака нещо да прекъсне надвисналата тишина.

Грозният смях на Давалос усили натиска на изтръпналите й пръсти върху спусъка. Тя се приведе напред, за да чуе по-добре тихите, заредени с гняв думи.

— Много добре, амиго! И този път спечели. Но не можеш цял живот да бъдеш нащрек. Някой следващ път непременно ще те заваря неподготвен. — Гласът на Давалос наистина звучеше като змийско съскане.

— Възможно е — отговори равнодушно Джейсън, — но ако бях на твоето място, не бих се осмелил да произнеса подобни заплахи. Не разбираш ли, Блас, накрая ще те застрелям като бездомно псе и ще се предам на съда! Интересно дело ще бъде, нали? Моите хора ще излязат като свидетели срещу твоите — на кого ли ще повярва съдът? Е, за теб ще е все едно, защото отдавна ще лежиш под земята.

Лицето на Давалос пламна в безпомощна ярост.

— Този път имаше късмет — повтори глухо той, — но следващия път няма да ми избягаш!

Когато Джейсън се върна в къщата, Катрин захвърли пушката на пода, хукна към него и скри лице на гърдите му.

— О, Джейсън, едва не умрях от страх! Какво иска този ужасен човек?

Джейсън я притисна в обятията си и зашепна в косата ѝ.

— Няма нищо, малката ми. Давалос е негодник и вярва, че имам нещо, което му трябва.

Катрин го погледна изпитателно.

— Имаш ли това нещо? — попита тихо тя.

— Не. Но това няма да го спре. Сигурно ще дойде отново. Упорит е като магаре и предчувствува, че някой ден ще се наложи да го застрелям. Бог знае, че бих искал да го избегна, но има определена граница за онова, което може да понесе един мъж. Давалос отдавна я е прекрачил.

— Щом трябва да го убиеш, защо не го направи веднага? — попита възбудено Катрин. — Имаше чудесна възможност да го сториш.

— Защото ти също можеше да пострадаш, моя огнена малка любима, можеха да пострадат и много други хора! Давалос иска само мен, освен това му трябвам жив. Докато къщата е пълна с въоръжени мъже, той няма да се осмели да дойде отново. Ще се помотае малко наоколо и ще си иде.

— Откъде си толкова сигурен? Нали сам каза, че е голям инат?

Джейсън се поколеба за миг и сякаш се посъветва със себе си. После я хвана за ръка и я отведе в кабинета си. Разположи се на широкия кожен диван, притегли я на скута си и нежно я прегърна.

— Ако искаш да разбереш какво стана днес и защо Давалос не е в състояние да ме уплаши, трябва да се върна доста години назад — започна разказа си той. Лицето му беше сериозно и вглъбено. — Блас Давалос и аз израснахме заедно, макар и с известни прекъсвания, но може да се твърди, че сме приятели от най-ранните си години. Познавам го, откакто се помня. Играехме заедно в Бове, плантацията на дядо ми, обикаляхме на коне целия имот на баща ми във Вирджиния. Дружбата ни продължи и когато след години аз отидох в най-добрия английски интернат Хароу. Върнах се и всичко беше както преди. — В погледа му се четеше смущение. — Баща ми и майка ми непрестанно се караха. Блас обаче имаше родители, които много се обичаха. Завиждах му... — Следващите думи бяха внимателно подбрани: — Мисля, че щяхме да си останем приятели, ако семейството му не беше загубило цялото си състояние след няколко неуспешни реколти индиго. Трябваше да продадат всички насаждения

и животът им се промени из основи. Повечето пари отидоха за покриване на дълговете, родителите му се върнаха в Испания. — Джейсън спря за миг, потънал в мислите си. Катрин не настоя. Знаеше, че съпругът ѝ вижда пред себе си друг, по-млад Давалос. Когато заговори отново, гласът му беше твърд: — Давалос открай време се захласваше по униформите и за щастие бе успял да получи офицерски патент, преди семейството да бъде сполетяно от голямото нещастие. Но има разлика, когато си лейтенант от испанската армия с богати родители зад гърба си и когато се налага да живееш от заплатата си, нали? Това го притесняваше и скоро започна да гледа на загубата на плантацията като на свой личен провал. — Джейсън помълча малко и се усмихна меланхолично. — Прости ми, че описвам всички тези подробности, но искам да проумееш що за човек е Давалос. След като загуби плантацията и парите, той опита какви ли не начини да си ги възвърне. Бог знае, че методите му не бяха особено изискани. Знам от сигурно място, че е приемал и давал подкупи. Ала онова, което за кратко време го лиши от всичките му приятели, беше завистта. Тя го подтикна да извърши всевъзможни подлости, да мами хората, които имаха повече късмет в живота от него. Ние с дядо имахме късмет, защо само година, преди насекомите да унищожат индиговата реколта, засадихме захарна тръстика и памук — точно година преди нещастието! Е, стана така, че двамата с Давалос все по-често се хващахме за косите, докато от дружбата ни не остана и следа. Той обича да говори за старите времена, но знае не по-зле от мен, че всичко това е минало. Преди две години го предизвиках на дуел и за малко не го пратих на оня свят.

— И каква беше причината за дуела? — попита възбудено Катрин.

Макар че въпросът беше съвсем невинен, Джейсън сякаш се скова. Вирна дръзко брадичка и сърдито изръмжа:

— Това не засяга никого.

Не искаше да отговори толкова грубо, но споменът за смъртта на Нолан продължаваше да го измъчва. Все още не беше в състояние да говори за това. Един ден може би щеше да ѝ разкаже за младия мъж, който бе обожавал своя приятел като полубог. Само не сега.

— Само попитах — промърмори засегнато Катрин. — Не е нужно да крешиш така.

Джейсън я притисна по-силно до себе си.

— Прощавай, не исках да бъда груб. Но понякога... — Гласът му заглъхна.

Макар и не съвсем умиротворена, Катрин попита:

— Защо Давалос дойде да те търси чак тук? Защо тъкмо сега?

— По-лесно ми е да отговоря на втория ти въпрос. Обзалагам се, че отрядът му е бил изпратен в Мексико и Блас, макар и с неохота, е трябвало да се подчини на заповедта на началника си. Но не е могъл да не направи това малко отклонение — за да види може ли да се измъкне нещо от мен или не.

— Ако е получил заповед да се върне в Мексико, той не може да остане твърде дълго по тези места — предположи Катрин.

— Права си, скъпа — отвърна с усмивка Джейсън. — Шансовете му да ме спипа неподготвен са твърде оскудни.

— Защо все пак те преследва толкова ожесточено?

— Помниш ли картата, която търсеше Пендултън? — попита с дълбока въздишка Джейсън.

Катрин безмълвно кимна.

— Ето как стои работата — продължи делово той. — Давалос си въобразява, че съм открил приказния древен град Сибола, или, както го наричат още, „Седемте златни града“. Убеден е, че съм нарисувал карта на местността, за да се върна някой ден там и да взема съкровището. Проследи ме чак до Англия, защото смяташе, че съм отишъл да търся пари за експедиция до Сибола.

— Защо всъщност беше в Англия, Джейсън?

— Ама че си и ти! Нали трябваше да купя расови коне за плантацията. Блас ме е следвал по петите. Пендултън също е осведомен каква цел преследва Давалос, макар и да не разбирам как со е узнал.

— Джейсън, тази Сибола наистина ли съществува? — не можа да се удържи Катрин. Мъжът й поклати глава и избухна в смях.

— Ама че алчно котенце! Не ме смяташ достатъчно богат, така ли?

— Не исках да кажа това! Но цял древен град, пълен със златб и скъпоценни камъни — това звучи наистина вълнуващо! Не можеш ли да убедиш Давалос, че нямаш представа къде се намира Сибола?

— Не — отговори уморено Джейсън. — Нищо не е в състояние да убеди човек като Давалос! Той твърдо вярва, че съм открил приказно съкровище и не желая да споделя плячката.

— Това... това е ужасно, Джейсън! Щом е толкова убеден, той няма да те остави на мира, докато не изтръгне тайната ти! Божичко, какво ли ще направи, ако паднеш в ръцете му! — изплака Катрин.

— Познавам го много добре и мисля, че имам достатъчно ум да се предпазя от уловките му. Не забравяй, че Блас е военен и не разполага с времето си. Луизиана вече не е част от Испания и частта му ще бъде прехвърлена другаде. Кой знае, може да го пратят обратно в Испания.

— Но ти няма да знаеш къде се намира — възрази възбудено тя.

— Изслушай ме, Катрин! Аз ще се справя с Давалос, повярвай! Той не е особено смел. Ако беше, това щеше да ми струва доста безсънни нощи. Давалос е подъл, но страхлив, доказа го и с днешното си идване. Всеки можеше да го обиди пред целия му отряд, не само аз. Не се тревожи за мен! Имам достатъчно хора, които нямат какво друго да правят, освен да се оглеждат за неканени посетители.

Катрин не беше склонна да му повярва и Джейсън леко я разтърси.

— Давалос е опасен само ако успее да ме изненада сам. Обещавам ти, че никога вече няма да яздя сам. Впрочем, това важи и за теб. От днес нататък ще излизаш на разходка само с придружители, а това означава, с група въоръжени мъже! Макар да съм уверен, че Давалос иска само мен и никого другого.

— Как можеш да бъдеш толкова сляп, Джейсън! Нима цял живот ще бягаш като подгонен дивеч? — Без да изчака отговора му, Катрин прибави: — Трябваше да го убиеш още днес!

— Нямам намерение да вгорчавам оставащите ми дни с тревоги за Давалос. Щеше да ми достави голямо удоволствие да го смъкна от коня пред цялата му рота, но знай, че не е достатъчна само решителност, за да убиеш един човек. Понякога се налага да изчакаш удобния случай, а може и да го подпомогнеш малко. Запомни това, моя огнена главице!

Той я изправи на крака, стана и излезе от кабинета. Неспособна да го спре, Катрин падна на дивана; вместо да се уталожат, страховете ѝ се бяха усилили, изпъльваха я зли предчувствия.

— Мъже! — каза си презрително тя. Всичко трябва да става по тяхната воля, а на жените се позволява да стоят отстрани, да гледат и да се молят работата да не се обърка. Ако беше мъж, нямаше дори да ѝ трепне окото от факта, че Давалос не бе извадил пистолета си пръв. Този човек беше постоянна заплаха! Нима това не беше достатъчна причина да бъде премахнат?

Вечерта Катрин се промъкна още веднъж в кабинета на Джейсън. Порови в чекмеджето, пълно с различни ловни ножове, и избра остри малка кама. Скри я на сигурно място под полите си, както я бяха научили циганите.

През следващите седмици младата жена се плашеше от всеки полъх на вятера, от всеки неочекван шум. Конският тропот я караше да посяга към скрития нож, да се втурва като безумна към кабинета на Джейсън и да зарежда първата попаднала в ръцете ѝ пушка. Когато за втори път я завари в това положение, Джейсън смръщи чело и попита:

— Знаеш ли изобщо как да си служиш с оръжието? Катрин пламна от срам и заеквайки, обясни, че не е много сигурна, но имала известна представа как се постъпва.

Джейсън знаеше, че не може да ѝ забрани да взема пушката и прекара целия следобед да я обучава в пълнене и зареждане. После отидоха да стрелят. Върнаха се много късно, сгорещени, но доволни.

На следващата сутрин Джейсън можа да зарадва жена си с хубави вести.

— Вече няма защо да се тревожиш, котенце — съобщи с небрежен тон той. — Давалос е на път към Мексико. Преди три дни е прекосил река Сабин и е поел по пътя към Накодочез.

— Сигурен ли си? Откъде знаеш?

Погледът му беше неразгадаем.

— Би трябало да имаш малко повече доверие в мен, скъпа. Нима мислеше, че ще го оставя да си отиде просто ей така? За да се скрие някъде наблизо и да ме изненада неподготвен? Двама мои хора са постоянно по петите му — и това от мига, в който направи грешката да се появи по тези места.

31

Седмиците, последвали изчезването на Давалос, протекоха спокойно и мирно. Катрин се стараеше да е винаги близо до Джейсън и го придружаваше навсякъде. Ала ѝ се налагаше да посвещава все подълго време на домашните си задължения. Трябваше да помогне на жената на Сам, която роди първото си дете, да се погрижи за трескавото момченце на Хорас, изобщо, отзоваваше се винаги, когато имаше нужда от нейната помощ. Така с течение на времето хората започнаха да я възприемат съвсем естествено като господарка на Тер дю Кьор.

Джейсън наблюдаваше това развитие с тиха радост. Дните им бяха запълнени до крайност, но всяка свободна минута принадлежеше на Никъльс.

Една сутрин Джейсън отбеляза:

— Ако скоро не му се роди някое братче или сестриче, ще се сдобием с един истински малък деспот. Сигурно ще стане нахален също като мен, как мислиш?

Катрин се усмихна несигурно; все още не можеше да проумее докрай същността на мъжа си. Освен това винаги, щом ставаше дума за „повече деца“, в паметта ѝ изникваха грозните думи, които Джейсън бе казал на Елизабет през онази далечна сутрин в Париж.

Един влажен и студен есенен ден беше особено изтощителен. Още на обед Джейсън забеляза, че жена му изглежда бледа и безучастна.

— Не ти ли е добре? — попита меко той.

Тъй като и без това не можеше да мисли за нищо друго, Катрин отговори направо:

— Очаквам дете.

Лицето на Джейсън остана безизразно.

— Така значи — проговори след малко той, сякаш новината изобщо не го засягаше. Катрин бе избрала най-неподходящия момент да му разкрие състоянието си. На сутринта бе получил неприятни

вести за Давалос и беше много разтревожен, не толкова заради себе си, колкото защото испанецът беше заплаха за всеки човек в Тер дю Кьор.

Катрин беше дълбоко засегната от очевидната му безучастност. Изгледа го сърдито, скочи от мястото си и изкрещя:

— Това ли е всичко, което имаш да ми кажеш? — И се втурна навън.

Скри се на сигурно място в стаята си и дълго седя с мрачно лице до прозореца. По едно време чу силен шум от конски копита и се надигна, за да погледне към приближаващите ездачи.

— Бяха чужденци — или не, Катрин позна мършавата фигура на Пиер, който яздеше след едър, добре облечен мъж. Знаеше, че по желание на Джейсън Пиер е останал в Ню Орлиънс. Старият слуга се бе оплаквал многословно от неспокойния живот на господаря си и постоянно му пътувания и Джейсън бе решил да му даде заслужена почивка. Щом единият от двамата ездачи беше Пиер, другият също трябва да бъде приятел! Без да се бави, Катрин заслиза по стълбите.

Джейсън я забеляза и се запъти към нея.

— Катрин, ела да се запознаеш с баща ми! Представям ти Гай Севидж.

Всъщност, обяснението беше ненужно. Възрастният мъж се обърна към нея и Катрин можа да разгледа по- внимателно лицето му. Да, този мъж наистина беше баща на съпруга ѝ, но първият шок на младата жена бе предизвикан от смайващата прилика на новодошлия с Адам.

Докато Катрин се опитваше да се съвземе от изненадата си, бащата на Джейсън улови ръката ѝ.

— Скъпа снахо, вие дори не можете да си представите колко съм щастлив най-после да се запозная с вас. Надявам се да ми простите внезапното появяване, но просто не можех да си седя спокойно във Вирджиния, без да съм ви видял. Добре дошла в семейството!

Естествената сърдечност на поздрава му ги направи приятели още от първия миг и за пръв път от много време насам Катрин престана да мисли за Давалос. Нощта премина спокойно, без тревожни сънища, а следващото утро беше толкова ясно и безоблачно, че Катрин реши да започне прекрасния ден с дълга езда.

Засмя се при вида на съненото конярче и го прати обратно в сламата със забележката, че може и сама да оседлае коня си. Метна се

на гърба на жребеца и тъкмо щеше да препусне, когато Джейсън изникна сякаш от нищото и изтръгна юздите от ръката й.

— Какво си намислила, по дяволите? Вече ти е забранено да язиши — настави обвинително той.

Катрин понечи да се оправдае, когато забеляза непознат мъж, яхнал запотен кон, и се запита дали именно той не беше причината за ранното ставане на Джейсън. Все още не беше простила вчерашното му равнодушие, а никак не хареса и днешния тон на гласа му.

— Мисля, че онзи човек иска да ти каже нещо — отговори небрежно тя и кимна с глава към чакащия мъж. — Не бих желала да те задърjam. — Дръпна юздите от ръката му и пришпори коня си право срещу него. Джейсън едва успя да отскочи встрани.

Обърна се към мъжа и попита делово:

— На какво разстояние оттук са онези?

— На по-малко от час. Направо съсипах бедното животно, за да спечеля този час. Паки продължава да ги следва, за да сме сигурни, че няма да се отклонят от пътя.

Джейсън несиурно прехапа устни. Не можеше да откъсне очи от посоката, в която бе изчезнала Катрин. Най-после нареди:

— Върви и кажи на останалите, че времето дойде. Отведете всички жени и деца в къщата!

— Какво ще стане с жена ви? — промърмори с неудобство мъжът.

По дяволите, какво ще правя с Катрин? — запита се вбесено Джейсън. Най-добре да уведоми баща си и да тръгне по дирите й с няколко въоръжени мъже.

Още докато тичаше към къщата, той изкрешя на конярчето да оседлае врания му жребец и още осем силни коня. Гай, който си играеше с Никълъс, излезе усмихнат насреща му. При вида на потъмнялото от гняв лице на Джейсън усмивката му се изпари и отстъпи място на загриженост.

— Какво е станало? — попита остро той.

— Давалос идва насам — и не е сам, нито пък има мирни намерения. И тъкмо сега Катрин реши да излезе на езда сама! Препусна, сякаш дяволът я гонеше по петите! Веднага тръгвам да я търся. — Той погледна баща си право в очите. — Нямам време да ти обясня как стоят нещата, но хората ми знаят какво да правят. Моля те

само за едно: забрави какъв беше по-рано Давалос. Ако го видиш, мисли само за това, че бих посрещнал с по-голямо удоволствие дори банда жадни за плячка и кръв команчи.

Джейсън нямаше защо да се тревожи за поведението на баща си. Гай разбра веднага. Само след минута младият мъж беше в обора. Видя, че повечето от хората му вече са се въоръжили и водят жените и децата към господарската къща. Повика няколко смели мъже и им обясни защо се налага да тръгнат с него. Без да кажат дума, те го последваха, метнаха се на чакащите ги коне и препуснаха в посоката, в която беше изчезнала Катрин.

Докато яздеха, Джейсън осъзна, че търсенето не може да бъде подчинено на никакъв план, и прокле факта, че Пиещия кръв още не се бе върнал. Индианецът чероки можеше да следва дирята на коня и по най-гладките скали. Ама че лош късмет! Все пак, неочаквано и за самия себе си, Джейсън откри следите на Катрин. Проследиха я чак до една от широките, плитки реки, които прекосяваха плантацията.

Сякаш бе знаела, че той ще тръгне да я преследва, Катрин бе тръгнала нагоре по коритото на реката. Джейсън не можа да удържи ядните ругатни. Изгубиха доста ценни минути, докато обходят бавно двата бряга на реката, за да открият мястото, където беше излязла на сухо. Намериха го на около миля надолу по течението. Инстинктът го предупреждаваше, че няма време за губене. Джейсън обърна коня и препусна навътре в рядката елхова гора. В този миг тишината бе разкъсана от безредни изстриeli.

Джейсън пусна коня си в див галоп, мъжете го следваха по петите. Въпреки това им трябваха почти петнадесет минути, докато се преоборят с ниско надвисналите клони и достигнат малката долина, където бе решила да се скрие Катрин. Ала вече беше късно.

С изключение на коня без ездач, който побутваше с глава проснатата на тревата неподвижна фигура, долинката беше пуста. Лицето на Джейсън побеля като платно, той скочи от коня си и хукна към падналия. Не, не беше Катрин! Позна Паки, момчето, което беше натоварено да следи Давалос, и сърцето му потръпна от лошо предчувствие. Коленичи до ранения и внимателно повдигна главата му.

Момчето отвори очи и проговори задавено:

— Те... хванаха мисис! Тези мръсници взеха мисис със себе си. Тя се отбраняваше... като тигрица, но нападателите бяха много. —

Момчето беше загубило много кръв от зейналата в рамото му рана и гласът му се превърна в неясен шепот: — Опитах се да ѝ помогна! Май улучих един. Но господарката беше заобиколена от много мъже и не посмях да стрелям, за да не я засегна.

Джейсън му направи знак да не се вълнува ненужно.

— Ти си смело момче. Не се тревожи, ще върнем господарката. Първо обаче трябва да се погрижим за раната ти. — Опита се да изобрази уверена усмивка. — Преди да ти позволя да изгубиш съзнание, кажи ми колко хора броеше отрядът.

— Двайсет или трийсет; стори ми се, че бяха същите както по-рано.

Лицето на Джейсън се вкамени. Той вдигна момчето на седлото и препусна обратно към Тер дю Кьор. Отиде при баща си едва след като лично отстрани заседналия в рамото куршум и Паки потъна в неспокоен сън. Обясни случилото се с кратки, привидно безучастни думи.

Гай беше ужасен.

— Тръгвай след нея! Веднага!

Джейсън безмълвно поклати глава.

— Как така? — смяя се Гай. — Нима ще изоставиш жена си на произвола на съдбата? И не ми казвай, че сама си е навлякла тази участ!

— Не, татко, Катрин не беше виновна. Аз не ѝ бях казал, че Давалос отново се навърта насам. Ако бях малко по-откровен, никога нямаше да извърши тази глупост.

— Какво ще правим сега?

— Ще чакаме.

— Какво? Да не си полудял! — изкрещя възмутено Гай.

— Татко, Давалос иска мен! Беше просто щастлива случайност, че в ръцете му попадна Катрин. Жivotът ѝ не означава нищо за него ѝ ако го притисна до стената, ще я убие, без да му мигне окото. Разбира се, аз можех да оставя Паки да си лежи на тревата и да тръгна по следите на жена си. Но не ми се вярва, че щях да настигна испанците. Дори ако бях успял, Давалос щеше да убие Катрин пред очите ми — просто за да бъде сигурен, че ще го следвам до края на света. Смяташ ли, че бих могъл да допусна това? Я си представи, че беше започнала престрелка и Катрин беше улучена от наш куршум! Не, татко, ще

чакаме тук. Давалос ще ми изпрати вест и ще постави условия срещу връщането на Катрин. Всичко, което можем да сторим, е да чакаме и да се молим.

Чакането се проточи през целия ден. Напрежението все повече се засилваше. Едва късно вечерта дойде вест от Давалос — точно както бе предвидил Джейсън. Непознатият ездач изникна сякаш от нищото, профуча покрай къщата и метна в един от прозорците камък, увит с лист хартия. Мъжете го изпратиха с дъжд от куршуми, но всичко стана толкова бързо, че испанецът успя да се изплъзне.

С треперещи ръце Джейсън разви хартията и прочете на висок глас:

Жена ти е в ръцете ми. Ще я намериш западно от река Сабин заедно с мен. Чакам те в търговския пост.

— Кога тръгваш? — попита безизразно Гай. Синът му го изгледа с невиждащи очи.

— На разсъмване. Тази вечер няма да стигна далеч, а и трябва да подгответя някои неща.

Тъй като непосредствената опасност беше отминала, мъжете и семействата им се прибраха по къщите си. Никой не говореше, всички бяха тихи и потиснати.

Джейсън се беше облегнал на една колона на верандата и се взираше в мрака. Стараеше се да не мисли за Катрин и да изглежда невъзмутим както винаги. Ако искаше да я върне у дома жива и здрава, имаше нужда от хладен, свободен от емоции разум. Трябваше да мисли за нея като за стока, в която няма живот; ако се поддадеше на заплашващия да го надвие страх, Катрин беше загубена.

Откъм края на горичката се чу шум и Джейсън замръзна на мястото си. Приведе се напред и след малко различи тропот на колела. След минута слезе от верандата и улови ръката на Пиещия кръв.

— Най-после се върна! — изтръгна се неволно от устните му.

Индианецът изгледа изпитателно сгърченото от мъка лице на приятеля си.

— Предчувствах, че имаш нужда от мен — отговори тихо той. Не бяха необходими повече думи. Двамата застанаха един до друг, за да наблюдават преминаващите коли. Насъбраха се и други мъже, привлечени от шума на колите, и започнаха да поздравяват завръщащите се. Гай също излезе и се присъедини към тях, без да каже дума. Лицето му беше бледо и уморено.

Когато една от колите се отдели от колоната и затрополи към къщата, Пиещия кръв хвърли многозначителен поглед към Гай и Джейсън го изгледа изненадано.

— Пристигна тъща ти — рбясни кратко индианецът.

— Бедната Рейчъл! — въздъхна Джейсън. — Винаги, когато се явя пред очите й, нося лоши новини. Този път обаче ще представя нещата като безобидни. Няма никакъв смисъл да я тревожа.

Полугласните разсъждения на Джейсън бяха прекъснати от задавения вик на баща му. Невярващ на очите си, Гай се взроя в дребната тъмнокоса жена, която тъкмо слизаше от каретата, грижовно

подкрепяна от едър млад мъж. Джейсън веднага позна Адам Сейнт Клер и замръзна на мястото си.

Вярно, че го беше видял само веднъж, но никога нямаше да забрави лицето му. В сърцето му се надигна луд гняв. Запъти се решително към каретата, за да посрещне както подобава съперника си, но веднага се овладя, улови протегнатите ръце на Рейчъл и ги вдигна до устните си.

— Скъпя. Рейчъл — приветства я с искрена обич той, — не можете да си представите с каква радост ви посрещам в дома си. Съжалявам, че не можах лично да ви придружа дотук. Надявам се, че не сте твърде уморена от пътуването.

Чаровната ѝ усмивка болезнено му напомни за Катрин.

— Не, съвсем не. Радвам се да ви видя отново, Джейсън. И съм щастлива, че най-после намерихте Катрин. — Тя се огледа очаквателно и попита: — Но къде е тя?

Джейсън притисна ръце до гърдите си и направи опит да се усмихне.

— Както изглежда, отново успя да ми избяга.

Усмивката ѝ замря.

— Пак ли?

Джейсън само кимна. Мълчаливият, но настойчив интерес на младия мъж, застанал само на крачка от Рейчъл, го вбеси и той му хвърли предизвикателен поглед.

Адам отговори на погледа му студено и враждебно. Ама че съпруг си е намерила Кейт, каза си развеселено той. Очевидно сестра му не бе сметнала за нужно да разкрие на мъжа си цялата истина.

Внезапно остротата изчезна от погледа на Джейсън. Най-после имаше възможност да сравни чертите на Рейчъл с тези на Адам.

— Нима имам честта да се запозная с брата на Катрин? — попита почти кротко той.

Рейчъл се усмихна принудено.

— Колко съм глупава! Как можах да забравя, че вие двамата още не се познавате! Адам, ти сигурно вече си отгатнал: това е Джейсън Севидж, съпругът на Катрин.

Адам и Джейсън си стиснаха ръцете с недоверчива предпазливост. Джейсън не знаеше дали да се радва, или да се гневи — да се ядоса на Катрин, която го бе оставила да се мята безпомощно

на въдицата, без да му е разкрила истината за въображаемия си любовник. Ала когато откри съчувствената ирония в очите на Адам, не можа да се удържи и избухна в смях.

— Само ако знаехте какво изтърпях с малката ви сестричка! Тя е цяло зверче!

— Разбира се, че знам! Кейт открай време си е своенравна и капризна.

Пиещия кръв беше наблюдавал внимателно двамата мъже и вече можеше да изчезне необезпокоявано в мрака. Рейчъл развълнувано mestеше очи от единния към другия. Адам беше висок почти колкото Джейсън, но по-строен.

— Правилно ли ви разбрах? — прекъсна мълчанието той. — Наистина ли Катрин е успяла отново да изчезне?

Временното облекчение на Джейсън отстъпи място на унизието.

— Така е — призна тихо той. — Но не се тревожете! Този път знам къде се е скрила и не след дълго ще я доведа в къщи. — Той хвърли предупредителен поглед към Адам, за да му покаже, че успокоителните думи са предназначени за Рейчъл. После се обърна към тъща си и направи опит да се усмихне. — А аз съм ужасен домакин. Как можах да ви оставя толкова дълго навън! Заповядайте, влезте! Първо ще ви покажа стаите ви. Ще си отпочинете и после можем да поговорим отново.

Джейсън въведе Рейчъл и Адам в къщата и с учудване установи, че баща му е изчезнал. Защо ли се държеше така странно? Подобно поведение не беше обичайно за него. Най-вероятно е отишъл да се погрижи за стаите, каза си Джейсън и предостави Рейчъл на грижите на чакащото слугинче.

Адам отклони поканата да разгледа стаята си; гореше от нетърпение да узнае нещо повече за изчезването на Катрин. Джейсън го отведе в големия салон и му предложи едно питие. Двамата мъже се разположиха удобно в кожените кресла и Джейсън попита:

— Искате да чуете подробности, нали?

Адам кимна и Джейсън започна да разказва. Не успя да свърши, когато вратата се разтвори с трясък и в салона нахлу Гай Севидж. Адам и Джейсън скочиха стреснати, но възрастният мъж беше толкова зает със себе си, че изобщо не забеляза госта. Спра пред сина си и измъчено извика:

— Трябва да поговоря с теб! Има нещо, което най-сетне трябва да узнаеш.

Джейсън огледа внимателно баща си, после се обърна към Адам и изведнъж проумя как стоят нещата.

— Мисля, че вече знам какво искаш да ми кажеш — отбеляза невъзмутимо той.

— Откъде знаеш? — смяя се Гай.

Джейсън поклати глава. Следващите му думи прозвучаха тържествено:

— Татко, представям ти Адам, брата на Катрин.

Лицето на Гай побеля като платно. Не беше очаквал да види младия човек в стаята. Адам забеляза, че тук ставаше нещо неразбирамо, и се смути.

— Има време за официално представяне — проговори учтиво той. — Ако баща ви желае да говори с вас на четири очи, ще продължим нашия разговор след малко.

Гай положи усилия да се овладее, протегна му механично ръка и промърмори:

— Много се радвам.

Адам улови треперещата ръка на възрастния мъж, усмихна се несигурно и добави:

— Джейсън забрави фамилното ми име, сър: Сейнт Клер.

— Знам — прошепна едва чуто Гай и очите му пламнаха от едва сдържано вълнение.

Джейсън го изгледа подигравателно.

— Сейнт Клер! Как не се сетих по-рано? Не можа ли да ти хрумне нещо по-добро от моминското име на майка ти?

— Какво искате да кажете? — смути се окончателно Адам.

Джейсън беше готов да му разкрие истината, когато забеляза застаналата на вратата Рейчъл и занемя. Видя, че тъща му се опира безсилно на рамката, и понечи да се спусне към нея, но Гай го изпревари. Подкрепи я с треперещи ръце и грижливо я настани на дивана. Без да ги е грижа за смяяните погледи на Джейсън и Адам, двамата впиха изпълнени с копнеж погледи един в друг.

— Рейчъл — промърви нежно Гай. — Любов моя... Не исках... Господи, само да можех да ти спестя всичко!

Страшно подозрение се надигна в гърдите на Адам и той понечи да пристъпи към майка си, но Джейсън го задържа. Адам го изгледа сърдито, но Джейсън прошепна в ухото му:

— Не сега, братко! В момента сме излишни, не виждаш ли! Да ги оставим да дойдат на себе си. Надявам се да успеем да удържим любопитството си.

Той го избута от стаята, излезе след него в коридора и тихо затвори вратата. Двамата се погледнаха в очите, без да говорят. След малко Адам не издържа:

— Не вярвам! Това е невъзможно! Баща ми е починал, преди мама да се омъжи за Ѹрл Маунт.

Джейсън се постара да изглежда невъзмутим и сви рамене.

— Може би. Но ти приличаш досущ на Гай, освен това носиш моминското име на баба ми. Не смяташ ли, че поведението на двамата вътре беше недвусмислено?

Загубил самообладание, Адам стисна ръце в юмруци.

— Ей, ей! — промърмори успокояващо Джейсън. — Ако е вярно, не си в състояние да промениш нищо. — Двамата постояха още малко в коридора, после се отправиха бавно към малкия салон, седнаха пред камината и зачакаха да ги повикат.

Джейсън се постара да намери някаква тема за разговор, когато Гай открехна вратата. Макар все още да изглеждаше потиснат, лицето му беше огряно от тиха радост.

— Позволявате ли да влезем? — попита той.

Джейсън кимна и с любопитство проследи как баща му внимателно поведе Рейчъл към дивана. Тъща му също изглеждаше подобре. Тя хвърли извинителен поглед към Джейсън, но не посмя да погледне Адам, застанал с гръб към тях пред камината. Гай се покашля, сякаш му предстоеше да говори пред голяма аудитория. Застана зад Рейчъл и положи ръце на раменете ѝ. В гласа му прозвучала младежка дързост:

— Мисля, че ви дължим обяснение. Може би онова, което ще чуете, няма да ви хареса, но ние сме длъжни да ви разкрием истината — особено на Адам.

Ако ситуацията не беше толкова драматична, Джейсън щеше да избухне в луд смях. За да избегне обичайното красноречие на Гай,

който ставаше много обстоятелствен при особени поводи, той се намеси спокойно:

— Доколкото разбирам, Адам е мой брат.

Рейчъл пребледня, после решително погледна сина си в очите и проговори с треперещ глас:

— Да.

Ръцете на Гай притиснаха раменете ѝ.

— Както знаеш, Джейсън, бракът ми с твоята майка Антония беше истинска катастрофа. Живяхме известно време заедно, но накрая решихме да се разделим. След зряло обмисляне стигнахме до извода, че единственият изход е да се разведем.

Джейсън го изгледа и равнодушно сви рамене.

— Отношенията ти с Антония са си твоя работа. Не ми дължиш обяснение.

— И разведохте ли се? — намеси се буйно Адам.

Гай поклати глава.

— Когато заминах за Англия, с Антония бяхме постигнали съгласие. За да не предизвикваме скандал, тя щеше да се върне в Ню Орлиънс, а аз да се погрижа за юридическите подробности в Англия. Искахме да уредим положението си дискретно и без излишен шум. — Той помълча малко и сви рамене. — Ако Антония беше удържала на думата си, всичко щеше да се свърши — продължи горчиво той.

— Срещнал си Рейчъл, докато адвокатите са уреждали развода, така ли? — попита Джейсън.

Гай сведе поглед към Рейчъл и лицето му се смекчи.

— Да. Бях приятел с ърл Маунт и той ме покани за една седмица в Корнуел. Там срещнах Рейчъл, най-младата му братовчедка.

Джейсън смяяно вдигна вежди. Изумлението му не убягна от вниманието на Гай и той побърза да обясни:

— Така е и именно тези роднини ни помогнаха да потулим цялата тази грозна история.

— Значи вие сте... прельстили майка ми? — попита измъчено Адам.

Рейчъл скочи като ужилена.

— Изслушай ме, Адам! — проплака умолително тя. — В деня, преди да замине за Корнуел, Гай беше получил писмо от адвоката си, в което му съобщаваха, че разводът е даден. Гай мислеше, че е свободен!

Адам се освободи меко от прегръдката ѝ и се опита да я успокои:

— Не се вълнувай, мамо. Седни спокойно и не ме гледай така уплашено. Каквото и да се е случило, аз съм на ваша страна.

Рейчъл въздъхна и се свлече на дивана.

— Това е истината — потвърди Гай. — Повярвах, че съм свободен. Имаше обаче и друга причина да бързаме: родителите на Рейчъл искаха да я омъжат за сина на местния свещеник.

— Искам да знаеш — обясни с треперещ глас Рейчъл, — че нашата линия от семейството беше бедна и родителите ми държаха да ме видят задомена за почтен и заможен човек. Бяха категорично против да се омъжа за разведен като Гай. Според тях това беше абсолютно недопустимо. Какво можехме да направим? Оставаше ни само да избягаме...

— В Гретна Грийн ли отидохте? — попита с усмивка Джейсън.

— Естествено. Нямахме друг избор — отвърна разгорещено Гай.

— Останахме известно време там. Шотландия е красива, ние бяхме влюбени, защо да се връщаме? — Гай отново прегърна Рейчъл. — Джейсън, това бяха най-щастливите дни в живота ми. А като разбрах, че ще имаме дете, бях сигурен, че вече нищо не може да ни раздели. — Гай мълкна и се взря с дълбока нежност в разстроеното лице на Адам.

— Аз те обичах, мое момче, макар че не ми позволиха да те призная за свой син.

— След няколко месеца адвокатът трябваше да признае, че е допуснал грешка — пошепна безсилно Рейчъл. — По това време Гай не беше в Лондон и адвокатът отишъл при брат му, дук Роксбъри.

— Нали познаваш чично си — продължи Гай. — Нищо не е в състояние да го развълнува. Той знаеше само, че съм отишъл на гости в Корнуел, и когато не се върнах, решил, че просто съм удължил престоя си. Нямаше представа, че съм се запознал с Рейчъл и съм я направил своя жена. Така че не предприе нищо, а ме изчака да се върна. Щом се прибрах в Лондон, най-спокойно ме уведоми, че все още съм женен за Антония. А по това време аз живеех семейно с Рейчъл.

Джейсън само изsvири през зъби, а Адам попита с отчаяние в гласа:

— Защо веднага не се разведе с Антония?

— Защото междурвременно съпругата ми беше решила, че няма да й е особено приятно да се появи пред обществото в ролята на разведена жена — обясни горчиво Гай. — И не само това: тя самата бе пристигнала в Англия, за да предотврати развода.

Джейсън, който познаваше майка си и не си правеше илюзии за характера ѝ, изгледа съчувственно Рейчъл.

— Когато истината излезе наяве, ърл Маунт и Роксбъри решиха, че най-добре е аз да се върна в Америка и да не се показвам повече в Англия. Изпратиха Рейчъл обратно в Шотландия, където на бял свят се появи синът ни. За да не пострада доброто ѝ име, измислиха историята за падналия далеч от дома съпруг. Преди да замина, приписах на нероденото дете земите в Начез и оставил на ърл Маунт значителна сума, за да я връчи на детето на осемнадесетия му рожден ден. Но ръцете ми бяха вързани. Антония твърдо отказа да се разведе, макар че знаеше всичко за мен и Рейчъл. Стоях на колене пред нея, но нямаше никаква полза.

Възцари се напрегната тишина, прекъсната накрая от Адам:

— Каво ще правим сега?

— Нищо! — отговори решително Джейсън. Той отиде при Рейчъл и продължи с необичайно мек глас: — Мисля, че мъжете от нашето семейство са ви причинили достатъчно мъка, да не говорим за студенокръвната ми майка. Простете ни, ако можете.

— Не ми ли се сърдите? — попита плахо тя.

Джейсън поклати глава.

— Вие не сте ми отнели нищо. Бракът на родителите ми беше разрушен много преди срещата ви с Гай. Нямам нищо против, че имението в Начез принадлежи на Адам. Кажете ми само още едно — защо се омъжихте за ърл Маунт?

Рейчъл хвърли бърз поглед към Гай и отговори:

— Той беше добър към мен. След като трябваше да преодолее известни трудности, за да ми помогне, счетох, че му дължа нещо, и станах негова жена. Не го обичах, нито той мен. Сърцето ми принадлежеше изцяло на баща ви. Мъжът ми знаеше какво чувствам, но искаше наследник на името си. Мисля, че се почувства измамен, когато се роди Катрин. За съжаление имахме едно-единствено дете и то беше момиче.

— Благодарен съм на съдбата, че сте родили момиче — отговори с усмивка Джейсън. Още докато говореше, страхът за съдбата на жена му отново го завладя. Всички присъстващи внезапно се почувстваха несигурни.

— Мисля, че е време Рейчъл да се оттегли — проговори решително Гай. — Вечерта беше изтощителна за всички ни, особено за теб, скъпа. И утре е ден, нали?

След като вратата се затвори зад двамата, Адам изгледа въпросително брат си.

— Какво ли ще стане с тях? — промърмори замислено той.

— Зависи само от тях, не мислиш ли и ти така? Всъщност, какво е мнението ти за онова, което току-що чухме?

— Е, не ми е особено приятно да се наричам копеле — призна неохотно Адам.

— Това не бива да те тревожи — ухили се в отговор Джейсън. — Знаеш ли от колко години ме наричат така!

Адам остана още малко сериозен, после избухна в смях.

— Е, нищо! Щом ти не се трогващ, на мен също ми е все едно.

Джейсън отиде да си легне, но дълго не можа да заспи. Макар събитията от тази вечер да не го бяха развълнували особено, увереността, че има брат, беше приятна и възбуджаща. Най-несигурно беше бъдещето на Рейчъл и баща му. Двамата не бяха престанали да се обичат, но дори след толкова години Антония никога нямаше да се съгласи на развод.

Първата бледа светлина на зората едва бе огряла хоризонта, когато Джейсън и Пиещия кръв потеглиха на път. Предстояха им три дни усиlena езда, докато достигнат река Сабин. Натовареният със запаси допълнителен кон и жребецът на Катрин почти не забавяха темпото. Двамата не знаеха къде ще ги отведе пътят, но първата им цел беше сечишето на няколко мили западно от реката.

Преди доста години бяха направили опит да издигнат там търговски пост. Някакъв изпълнен с оптимизъм агент бе поръчал да изсекат дърветата и да построят просторна хижа, заобиколена от редица ниски навеси. Вероятно е възнамерявал някой ден да ги замени с по-солидни постройки, но начинанието пропаднало. Повечето пътници минавали по стария испански път, който се намирал значително по на юг. Постът отдавна беше напуснат, макар че доста

пътуващи по тези места продължаваха да се отбиват там. Тук беше определеното от Давалос място за среща. Около обед на третия ден двамата с Пиещия кръв прекосиха реката на няколко мили северно от търговския пост и се отправиха безшумно към сечището. Надяваха се испанците да не забележат идването им.

Ала мястото беше пусто. В продължение на един дълъг миг Джейсън ес усъмни, че са попаднали в капан. Двамата претърсиха близката гора и огледаха всяко кътче от сечището. Едва когато се увериха, че никой не ги дебне, пропълзяха към дървената хижа.

Пиещия кръв остана на пост под дърветата, докато Джейсън скочи през един страничен прозорец. Хижата беше празна, но Джейсън откри признания, че е била обитавана само преди ден. Бълсна тежката врата, изскочи на полянката и претърси с готова за стрелба пушка полуизгнилите навеси. Не намери нищо, докато не стигна до последния.

Там лежеше сивият чистокръвен кон на Катрин, същия, който беше яздila в онзи злокобен ден. Жivotното беше прободено с нож на няколко места. Не си бяха направили труд да свалят юздите му. В седлото беше забит окървавен нож, на който беше забодено листче. Джейсън измъкна ножа и прочете вестта, оставена от Давалос за него. Тялото на коня не беше напълно изстинало, следователно разбойниците не бяха много далеч. Без да се оглежда, той изтича в горичката. Индианецът го посрещна, без да каже дума, и двамата се запътиха към скритите коне. По пътя Джейсън обясни накратко какво е намерил.

Двамата се метнаха на конете и препуснаха в мълчание. Помежду им нямаше нужда от думи. Познаваха опасността, на която се излагаха, и бяха наясно, че ако Давалос успее да отведе Катрин в испанския форт, животът им няма да струва пукната пара. Единствената им надежда беше да настигнат отряда. Трябваше да му устроят засада накъде в гъстата гора между реката и Накодочез и да освободят Катрин — на всяка цена, дори ако се наложеше да я разменят срещу Джейсън.

Мислите на Джейсън непрестанно кръжаха около участта на жена му. Как ли беше издържала на убийственото темпо, наложено от Давалос? Как се чувствуше нероденото дете в стройното й тяло? И преди всичко — за какво мислеше самата тя? Дали уплахата не беше

твърде силна за нежната ѝ душа? Можеше ли да разсъждава разумно? Или трепереше от страх и нямаше да бъде в състояние да им помогне поне малко?

Джейсън нямаше защо да се тревожи за състоянието на Катрин. Когато онази сутрин испанците я обкръжиха толкова внезапно, тя се отбраняваше като тигрица. Надвиха я, разбира се, но едва след като издра до кръв окото на един, разцепи бузата на втори и накара третия да се свие от болка, след като го изрита с ботуша си в слабините. Когато Паки се втурна с — отчаяна смелост през храсталациите и започна да стреля по испанците, тя се уплаши единствено за момчето. Едва успя да удържи напиращия в гърлото ѝ вик, когато смелият момък се свлече от коня и на избелялата от пране синя риза се появи червено петно, което се разширяваше все повече и повече...

Катрин се опомни едва когато се видя просната напреки през седлото на Давалос. Отрядът препусна с бясно темпо, но след няколко мили спря и залегна в засада. Напъхаха в устата ѝ мръсен парцал и свързаха ръцете ѝ на гърба. Дори и вързана, тя продължи да се отбранява като безумна. Наложи се Давалос да я удари с дръжката на пистолета по слепоочието. Обгърна я милостивата мъгла на безсъзнанието.

Когато се събуди, беше тъмно. Бяха я вързали като чувал с жито на гърба на един кон и препускането ѝ причиняваше непоносими мъчения. Главата ѝ се цепеше от болка, но дори в това състояние Катрин не изпитваше страх. Само безкрайно учудване, че е могло да ѝ се случи нещо толкова невероятно. Скоро я завладя тревога за Джейсън. Как ли щеше да реагира на изчезването ѝ?

Давалос познаваше Катрин само като дама, особено загрижена за правилата на доброто държание. Не знаеше нищо за живота ѝ при циганите и дори не подозираше, че под брича ѝ е скрит нож. Нямаше и представа от характера ѝ. Когато извади парцала от устата ѝ, очакваше сълзи, дори пристъп на истерия, а бе посрещнат с хладно презрение.

— Вие сте истински глупак — проговори натъртено Катрин. — Надявам се да сте се насладили на живота си, защото каквото и да сторите с мен, Джейсън ще ви настигне и ще ви убие.

Видял, че хората му са онемели от почуда, Давалос не можа да се стърпи и я зашлени с все сила през устата.

— Млък! — изсъска ядно той. — Тук говоря аз! Как се осмеляваш да ме заплашваш!

Катрин усети вкуса на кръвта по разцепената си устна, но смайването на войниците стана още по-силно, когато на устните ѝ се изписа високомерна усмивка.

— Лесно е да се хвалиш пред вързана жена, нали! Защо не ми отвържете ръцете да видим дали и в действителност сте толкова смел — произнесе подигравателно тя.

Давалос пламна от гняв и така я изрита с ботуша си, че тя се строполи на земята. Надвеси се над нея, очаквайки ново предизвикателство, но Катрин само пое с мъка въздух, спомни си нероденото дете и си заповяда да мълчи. Доволен, Давалос се обърна и гордо закрачи към хората си. Ето на! Беше доказал, че всички жени са еднакви! Трябваше им само да усетят мъжката сила, и се свиваха като уплашени кученца!

Ала Давалос се лъжеше. Когато продължиха пътя си, Катрин не престана да го подиграва пред всичките му хора, а когато я удряше, на лицето ѝ се изписваше горда, презиртелна усмивка.

Когато пред тях изникна сечището с напуснатия търговски пост, само гордостта поддържаше духа на Катрин. Вече бе; осъзнала, че Давалос я използва като примамка за Джейсън, и си бълскаше главата как да се изтъргне от лапите му. Отдавна можеше да се освободи от въжетата с помощта на ножа си — стига само да я оставеха поне за малко без наблюдение!

Беше толкова вдълбочена в обмислянето на възможностите за бягство, че изобщо не забеляза похотливия, оценяващ поглед, с който я проследи Давалос на влизане в дървената хижа. Когато я бълснаха в една малко помещение и залостиха вратата зад нея, очите ѝ блеснаха, изпълнени с надежда. Ако я оставеха през цялата нощ тук, нямаше да закъснеш да се възползва от предоставения ѝ шанс. Вслуша се напрегнато в шумовете, които долитаха отвън. Войниците разседлаваха конете и палеха огньове. Очевидно щяха да нощуват тук. Щом заспяха, тя щеше да освободи ръцете си, да се промъкне през прозореца, да се метне на гърба на най-близкия кон и да офейка.

Пред вратата проникна дим от огъня, запален в отдавна неизползваното огнище в главното помещение на дървената хижа. Ако се съдеше по шумовете, войниците се подготвяха за спане. Катрин

трескаво размисляше. Колко ли време щяха да останат тук? Дали Давалос не възнамеряваше да устрои клопка? И ако да, какво можеше да се предприеме срещу това?

Отварянето на вратата сложи край на размишленията ѝ. Видя Давалос и си наложи да изглежда спокойна.

— Май е време за хранене на дивите животни? — попита с хаплива ирония тя.

Странно, но Давалос само се усмихна, оставил на земята донесената чиния с боб и отвърза ръцете ѝ. Катрин сметна, че мъжът веднага ще се оттегли, но още докато разтъркваше отеклите си китки, забеляза, че той затваря вратата и я подпира с тежката греда. В душата ѝ се промъкна неприятно предчувствие, но тя побърза да го прогони и се зае с донесеното ядене. След това му протегна ръце и с равнодушно изражение на лицето зачака отново да я върже. Давалос очевидно нямаше намерение да го стори. Той застана пред нея и проговори със странно дрезгав глас:

— Знаеш, че винаги съм ти се възхищавал. Още в Начез. А и начинът, по който се бунтуваш срещу мен, те прави още по-желана.

Катрин занемя. Божичко, проплака вътрешно тя, само това не! Отдръпна се назад и отговори с пресъхнало гърло:

— По много странен начин показвате възхищението си.

Грозна усмивка разкриви тънките му устни.

— Ето, виждаш ли! Ти не преставаш да ме възбуждаш. Другите жени щяха да се молят или да се облеят в сълзи — а ти продължаваш да се браниш! Направо съм луд по теб. — Направи многозначителна пауза и продължи: — Твойт мъж не те обича, ти също не си влюбена в него, иначе нямаше да се криеш в гората. Аз ще ти помогна да се отървеш от него и ще те направя най-богатата жена в Нова Испания.

Катрин не можа да повярва на ушите си. Застана в средата на малкото помещение и разтърси глава, за да прогони обзелото я замайване. Давалос, който продължаваше да се усмихва, посегна към нея. Катрин се превърна в отбраняваща се лъвица — съпротивата ѝ изглежда му хареса, но когато за трети път успя да му се изплъзне, загуби търпение и отново завърза ръцете ѝ на гърба. Като хванато в клопка животно, Катрин огледа трескаво стаичката, надявайки се да открие начин за бягство или средство, което да я предпази от онова,

което идваше. Но тук нямаше нищо освен четирите голи дървени стени.

— И това ми било мъж! — изсъска разяreno тя. — Вие май вземате жените само когато са вързани!

Давалос беше ослепял и оглушал от похот. Той я метна като чувал на пясъчния под, разкъса ленената ѝ риза и впи нокти в пълните ѝ гърди. Катрин едва не изпища, но запази самообладание и безпомощно проследи с поглед как брутално съмъкна от краката ѝ брича. Сърцето ѝ лудо заби, когато малкият сребърен нож падна на земята, полускрит от панталона. Единствената ѝ надежда беше по някакъв начин да се добере до него.

Ала вече не можеше да мисли за нищо друго, освен за отвратителната действителност на мига; Виеше се като змия, бълскаше го, трескаво стискаше крака, ала трябваше да изтърпи грубите милувки на ръцете му, които се плъзгаха по голото ѝ тяло. Когато Давалос се самозабрави и понечи да я целуне, зъбите ѝ се впиха с все сила в долната му устна и едва не откъснаха мясо. Трябваше да я удари силно по слепоочието, за да я накара да го пусне. Нищо не можеше да го спре. Отчаяната ѝ съпротива само засилваше дивата му похот. Почти загубила съзнание от изтощение и отврата, Катрин го усети да прониква в утробата ѝ.

Разтърсана от гняв и мъка, тя изтърпя буйните му тласъци и по някое време ядно изсъска:

— Хайде, няма ли да свършвате вече! Прилоша ми!

Най-после мъчението свърши, болката между краката ѝ отслабна, с доволно ръмжене Давалос се претърколи на страна.

Насилникът намъкна набързо дрехите си, без да откъсва очи от бялото ѝ, сега покрито със сини петна тяло. Катрин потръпна от ужас. Ами ако я вземеше още веднъж! Заповяда си да лежи неподвижно, без да помръдва, но ръцете му отново се плъзнаха по тялото ѝ. Още не бе задоволил животинската си похот. В този миг откъм съседната стая се чуха шумове и Давалос скочи. Смръщи чело, вслуша се и за нейна изненада развърза ръцете ѝ.

Катрин изфуча като дива котка и се нахвърли върху него, но той беше подготвен и избягна нападението. Отстъпи назад, замахна и с такава сила стовари юмрука си върху брадичката ѝ, че Катрин полетя към стената.

— Оставям те сама — проговори ледено испанецът. — Скоро ще се върна и ако не си облечена, ще си поиграем още малко. Ако продължаваш да се отбраняваш, ще те дам на войниците, за да те научат на малко послушание.

Когато се върна, Давалос побърза да върже ръцете й на гърба. Помнейки предупреждението му, Катрин не помръдна. Ала той хвърли отгоре й едно одеяло и заяви:

— Тази нощ ще те оставя да се наспиш. — Катрин го изгледа смясно и лицето му се разкриви от обичайната грозна усмивка. — О, не мисли, че съм ти се наситил! Само че хората ми не са много доволни от малкото ни забавление и ако продължим, ще трябва да те деля с тях. Ще изчакам, докато останем насаме. Това само засилва апетита ми. Щом пристигнем в Накодочез, ще те любя до насита — пък после може да те дам на войниците.

Катрин го удостои с унищожителен поглед и обръгналият на битки испанец се почувства неловко. В гласа му прозвуча неприкрита заплаха:

— И не си въобразявай, че ще успееш да избягаш! Поставил съм навсякъде постове и ако те хванат, със сигурност ще потанцувате легнали в тревата, преди да се върнете при мен.

Най-после вратата се затвори зад гърба му. Без да губи време, Катрин изтича до прозореца и огледа внимателно осветеното от луната сечище. Видя застаналите на пост войници и на гърлото й заседна буца. Когато един от мъжете се приближи до прозореца и похотливо й се ухили, тя се отдръпна отвратено. Все пак мракът представляше известна защита.

Прехапа нерешително устни, обмисли отново възможностите за бягство, но накрая се отпусна обезкуражено на леглото и прекара нощта в полуслън, мятайки се беспокойно насам-натам, без да бъде в състояние да заспи.

На следващото утро станаха много рано. Давалос издърпа Катрин навън и я принуди да наблюдава убийството на жребеца, което извърши със собствените си ръце. Изглежда, това отвратително деяние му достави особено удоволствие. Когато Катрин не можа да понесе предсмъртното цвилене на любимото си животно и се сви като от удар, той се ухили доволно.

— Това е само едно малко предупреждение за любимия ти съпруг! — обясни тържествуващо той.

Катрин не можа да се сдържи и го заплю в лицето. Последствието беше подута, окървавена долна устна, ала дяволската усмивка на Давалос беше изчезнала.

— Вижте смелия убиец на безпомощни животни! — изкреша отвратено Катрин. — Гледайте как безстрашно се бори с вързаната жена!

Мъжът измърмори някакво проклятие, хвърли я на коня и се метна на седлото.

— Скъпо ще платите за убийството на коня, знайте това! — не се предаваше тя. — Ако го бяхте оставили жив, щяхме да се движим по-бързо. Но сега...

— Млъкни най-сетне, проклета вещище! — изсъска в ухoto й испанецът. — Иначе ей сега ще ти изтръгна езика!

Катрин избухна в смях.

— Не ме е страх от вас! Днес ще загубим много време, сигурна съм.

Пророчеството й се сбъдна. Наистина не напредваха толкова бързо, колкото предишния ден. Надеждата й нарасна, когато през нощта вързаха ръцете й отпред, не на гърба. С всяка миля навътре в испанската територия Давалос забравяше част от предпазливостта си, а вечерта направи съдбоносната грешка да я подслони в сянката на огромна канара, където не стигаше светлината от най-близкия лагерен огън.

Катрин не затвори очи нито за миг. Загледана в буйната жарава, тя се молеше пламъците да доторят по-бързо. Когато останаха само отделни тлеещи въгленчета, тя огледа внимателно лагера и видя, че освен поста, задряжал край близкото дърво, всички останали испанци са потънали в дълбок сън от другата страна на доторелия огън.

Светкавично измъкна ножа и разряза стегнатите въжета. После безшумно придале на завивките си форма на заспало тяло. Разбира се, измамата й не можеше да издържи на по-прецисна проверка, но докато някой се сетеше да огледа по-внимателно постелята й, тя щеше да бъде на няколко мили оттук.

Сърцето й заби като лудо, докато се промъкваше като котка в сенките на дърветата и оглеждаше внимателно околността.

Разседданите коне бяха завързани в две редици за дълго въже, опънато между две дървета. За съжаление постът се беше облегнал точно на едното от тези две дървета. Потискайки с мъка дивата паника в сърцето си, Катрин пропълзя към него и се сви зад дебелия ствол. Не можеше да си представи, че трябваше да убие човек — и то хладноокръвно и с пълно съзнание за необходимостта. Нима можеше просто да замахне и да забие ножа в гърба му! Това беше най-отвратителното нещо на света!

Но го направи. Мъжът успя да издаде само уплашено ръмжене и се свлече на земята. Брадичката на Катрин трепереше от надигналото се гадене. Ръцете ѝ инстинктивно се протегнаха напред и задържаха падащото тяло. Облегна го на дървото и наведе главата му, за да го помислят за заспал. В продължение на един дълъг миг очите ѝ останаха приковани в спящата фигура на Давалос, озарени от дива омраза. Ала бързо осъзна, че рисъкът е твърде голям, и се стрелна към конете.

Когато наближи, животните се подплашиха; може би бяха надушили кръвта. Без да губи време, Катрин избра едър вран жребец със силни крака, отвърза го и го поведе вън от лагера.

Макар че трепереше от напрежение, тя се постара да върви бавно и да опише широка дъга покрай спящите испанци. Не смееше дори дадиша, докато не се почувства достатъчно сигурна, за да го възседне. Когато се метна на гърба на коня, животното се стресна, изпръхтя и възбудено затанцуна на задните си крака. Кръвта забуча в слепоочията ѝ и едва не я оглуши. Слава богу, откъм лагера не идваше нито звук! Катрин подкара коня към пътеката, която беше някъде отляво. За кой ли път благодари на циганите, които я бяха научили да познава и обича природата. Беше сам-сама в тази враждебна пустош, но в душата ѝ нямаше и следа от страх.

Катрин бързо намери пътеката, но предпазливостта ѝ заповядда да язди бавно и безшумно. Едва когато остави зад себе си цяла миля, пусна коня в галоп.

Беше препускала така в продължение на два часа, когато внезапно забеляза, че вече не е сама.

Отначало не можа да чуе преследвачите, защото копитата на жребеца ѝ вдигаха достатъчно шум, ала когато в един момент дръпна

юздите, злокобният тропот на множество копита отекна като гръм в ушите ѝ.

Хвърли бърз поглед през рамо, после заби пети в хълбоците на коня и го подкара в бесен галоп. Полетя по стръмния склон, рискувайки всеки миг да си счупи врата, но не можа да се отърве от мрачното предчувствие за надвисната беда. Преследвачите я настигаха! Пришпори отново жребеца, но само след миг полетя над главата му и направи няколко кръга във въздуха, преди да се стовари тежко на земята. Животното се бе спънало в полуизгнилото стълбо, паднало насреща пътеката точно зад един оствър завой. Почвата беше неравна и жребецът нареди тежко коляното и долната си челюст.

Макар че сблъсъкът с коравата земя беше ужасен, Катрин остана в съзнание още няколко мига. Тялото ѝ бе пронизано от остри, режеща болка, последната ѝ свързана мисъл беше: „Божичко, ще загубя детето си!“

Събуждането беше мъчително и още докато плуваше в мъглата на завладяното от болката самосъзнание, тя знаеше, че е загубила нероденото бебе. Секунди, дълги като цяла вечност, тя лежа с полуутворени очи, без да осъзнава нещо друго освен страшната горчивина на тази загуба. Усети, макар и неясно, че някой ѝ е прегърнал, и направи инстинктивно движение за отбрана, но нямаше сили за сериозна съпротива.

В мъглата до нея достигаха думи, с които не искаше да има нищо общо. Внезапно, подобно на светкавица, я озари прозрението.

— Тихо, котенце! Лежи тихо, *ton amour*. Ранена си, скъпа моя. Не се движи толкова, моля те.

Гальовните думи я накараха да вдигне недоверчиво натежалите си клепачи. Взря се като замаяна в любимото лице, сега изопнато от мъка.

— Джейсън — пошуаша безсилно тя.

Той се усмихна нежно на израза на невярващо учудване, изписал се по лицето ѝ и внимателно докосна с устни студеното чело.

— Да, моя малка огнена главице, аз съм, омразният ти съпруг, но поне си на сигурно място и вече няма защо да се боиш от Давалос.

— Не си омразен... — пошепна немощно тя, скри глава на гърдите му като уморено дете, изпитало първия истински ужас в живота си, и отново загуби съзнание.

Джейсън я положи с безкрайна предпазливост на одеялото, което Пиещия кръв бе побързал да разстеле на пода. Уви стройното й тяло и проговори безизразно:

— Тя трябва да лежи спокойно. Не бива да я друсаме, иначе ще изгуби много кръв. — И неволно добави: — Дано не сме закъснели твърде много...

Индианецът огледа сгърченото от мъка лице на приятеля си и понечи да каже нещо, но Джейсън го изпревари:

— На няколко мили оттук има една ловна хижа, нищо особено, но е трудно да бъде открита. Сигурен съм, че Давалос няма да я намери, и ще имам време да се погрижа за нея.

— Щом стигнем там, ти ще ни оставиш и ще се върнеш по най-бързия начин в Тер дю Кьор. Ще доведеш достатъчно въоръжени мъже, за да унищожим веднъж завинаги намерението на Давалос да продължи да ни досажда.

Пиещия кръв имаше известни съмнения, но Джейсън побърза да ги разсее.

— Не се тревожи за Катрин и мен. Хижата е много далеч от известните пътища, освен това е скрита в малка долина. Построих я една зима, когато бях решил да се позанимавам с лов в капани. Дори ако навлезе в долината, Давалос няма да забележи хижата. Ще бъдем на сигурно място, повярвай!

Без да губят повече време в разговори, двамата възседнаха конете си, Джейсън прегърна Катрин като болно дете и потегли напред. Пиещия кръв го следваше бавно и грижливо заличаваше всички следи.

Долината беше тясна и дълга и макар че Джейсън знаеше точното й местоположение, за малко не я отмина. Меко изкачващият се склон и гъстите горски храсталаци се преливаха едни в други и дори най- внимателният пътник не можеше да забележи признания на промяна, наличие на възвишения или долини. Пиещия кръв претърси с поглед входа на долината и изръмжа доволно.

Навлязоха в тясна клисура, закрита от високи дървета, през която течеше буен горски поток. В северния край на долината имаше кристалносинъо езерце. Хижата беше издигната на брега му и много трудно можеше да се забележи между гъстите храсталаци. Дървените греди бяха грубо издялани, имаше едно-единствено помещение. От прозорчето обаче се виждаше езерото и пътят, по който бяха дошли —

а покривът предлагаше сигурна защита от неприятелски погледи и студени нощи.

Докато разтоварят донесените припаси, стана ден. Пиещия кръв разседла конете и ги пусна да пасат в ограденото място зад хижата. В това време Джейсън се погрижи да направи удобна постеля за Катрин. По някое време младата жена се пробуди от дълбокото безсъзнание, в което беше изпаднала, и смяяно огледа дървеното легло, отрупано с одеяла и дивечови кожи.

Катрин вдигна глава и любопитно огледа обстановката. Откри малко каменно огнище — по-скоро дупка в стената, — два чамови стола и малка маса. Прозорецът беше широко отворен и топлите слънчеви лъчи безпрепятствено проникваха в стаичката. Въздухът беше хладен и свеж. Все пак в дълго неизползваното посещение се усещаше мириз на влага.

Все още твърде слаба, Катрин отпусна глава на възглавницата и с немощен глас извика Джейсън. Не беше възможно мъжът да е чул тихия ѝ зов, но сякаш бе усетил събуждането ѝ, защото само след миг откряхна тежката дървена врата и влезе с тихи стъпки в стаята.

Беше облечен като ловец — риза и панталон с ресни, и двете от кожа. Мокасините му не вдигаха и най-малък шум. Катрин се надигна насреща му. В погледа ѝ се четеше странна смесица от любов и безнадеждност.

— По-добре ли си? — попита меко той.

— Загубих детето си, нали? — прошепна едва чуто тя. Джейсън кимна едва забележимо.

— Това не е толкова страшно, котенце. Ще имаме и други деца. Важното е да оздравееш бързо.

— Много добре знаеш, че няма да имаме повече деца — отговори жално тя.

Джейсън се усмихна успокояващо.

— Не си въобразявай такива лоши неща. Не искам да се вълнуваш. По-късно ще имаме много време да говорим. Сега лежи и оздравявай.

Катрин беше изтощена до смърт и нямаше сили дори да вдигне глас, но беше твърдо решена да го уведоми, че повече няма да бъде обект на плътските му желания.

— Аз не искам повече деца от теб.

Нежността, озарила лицето на Джейсън, отстъпи място на мрачна замисленост.

— По-късно — отвърна кратко той. — По-късно ще говорим. Искам само да се възстановиш.

Отслабена от загубата на кръв, Катрин не беше в състояние да му обясни. Поклати безпомощно глава и се обърна към стената. Джейсън не се помръдна от мястото си, докато в стаята не се появи Пиещия кръв. Той приседна на пода до огнището и скръсти крака по индиански обичай. След известно време Джесън попита:

— Няма ли да се върнеш в Тер дю Кьор?

Пиещия кръв поклати тържествено глава и отговори с дълбок, melodичен глас:

— Болно ми е да не се подчиня на волята ти, братко, но испанецът е гадна змия с отровни зъби, които трябва да бъдат изтръгнати из корен. Докато седим тук и се съвещаваме, змията се е свила на кълбо и се готови за нов скок.

— Проклятие! Да не мислиш, че не знам! Аз също бих тръгнал по следите му, но първо трябва да се погрижа за жена си.

Индианецът кимна бавно.

— Ти казваш истината, братко. Аз никога не бих изпреварил отмъщението, за което жадува кръвта ти. Но ти си възпрепятстван от задължението да излекуваш жена си. Докато чакаме, змията може да се скрие и никога вече да не я намерим.

— Искаш да тръгнеш сам подире му, така ли? — промърмори потиснато Джейсън. — Опасно е. Давалос сигурно очаква да предприемем нещо.

— Опасността подслажда успеха — отговори спокойно индианецът и черните му очи се втренчиха в някаква точка зад гърба на приятеля му. Джейсън побърза да се обърне и откри, че Катрин отново е будна.

Младата жена се бе подпряла на лакът, изпълнените й с болка очи се взираха настойчиво в тези на индианеца. Джейсън усети, че двамата си разменят безмълвно послание. Пиещия кръв бе разбрал нещо, което беше убягнало от вниманието му.

Катрин трепереше с цялото си тяло. Очите й блестяха трескаво. Индианецът знаеше какво се бе случило с нея! Незабележимото му

кимване потвърди прозрението ѝ и тя изсъска през здраво стиснати зъби:

— Убий Давалос, моля те! Убий го заради мен!

Джейсън не можеше да се възпротиви. Присви очи и отговори:

— Е, щом сте мнозинство, не mi остава нищо друго, освен да се, съглася. Поне по една точка всички сме на едно мнение: Давалос трябва да умре.

Катрин падна на възглавницата и затвори очи. Джейсън се приведе над нея, приглади назад разбърканите тъмни къдици, помилва студеното ѝ чело и прошепна:

— Ти наистина си кръвожадна дива котка! Би трябало да почиваш, не да подслушваш разговорите ни. Мъжките проблеми не са за нежните ти ушенца.

Катрин отвори широко очи и отвърна с частица от предишното си ледено високомерие:

— Щом не mi позволявате да слушам, разговаряйте на друго място, не в спалнята ми.

Джейсън я помилва по бузата и махна на Пиещия кръв да излязат. Катрин проследи как вратата се затвори зад двамата мъже и тихо изруга:

— Не биваше да приемат думите mi толкова дословно!

Джейсън вече помагаше на приятеля си да оседлае един от конете. Всичко, което носеше със себе си Пиещия кръв, бе увito в едно одеяло и завързано зад седлото. Двамата си протегнаха ръка и дълго се гледаха в очите. Най-после Джейсън прекъсна мълчанието:

— Бъди предпазлив, братко. Ако не mi завариш тук, знаеш къде да mi намериш. Ще чакам две луни и ако дотогава не mi се върнал в Тер дю Кьор, ще тръгна да те търся.

Пиещия кръв кимна сериозно. Знаеше, че Давалос е осъден да загине ако не от неговата, то от ръката на Джейсън. Само след секунди едрата му фигура изчезна между дърветата.

За да се отърве от мъчителните си терзания, Джейсън се зае с всекидневни задължения. Провери какво правят конете, прегледа раните на врания жребец, които се оказаха не толкова тежки. Следващата му работа беше да подреди седлата и част от запасите в близкия навес. Напълни ведро с вода и го сложи на огнището. После насече дърва за огрев.

Катрин беше изцяло зависима от него и едва не умря от стеснение, когато вечерта Джейсън я съблече, за да измие умореното й тяло. Захвърли окървавените дрехи в един ъгъл, наля гореща вода в един леген и я избърса внимателно с мократа кърпа. Даваше си вид на опитен болногледач, въпреки че сърцето му се свиваше от болка. Разкъса на ивици донесената ленена кърпа и превърза раните й. След това я уви в друга кърпа и хладният лен погали с божествена мекота измъченото й тяло. Макар че лицето й пламтеше от срам, тя се отпусна с благодарствена усмивка на възглавниците. Без да издава чувствата си, Джейсън я зави с приготвеното одеяло и едва когато я настани удобно в чистото легло, започна да я разпитва какво беше преживяла при Давалос. Катрин зарови лице във възглавниците и отговори през сълзи:

— Не искам да говоря за това.

Джейсън въздъхна и я остави на спокойствие. Имаха време да говорят за случилото се, а и не биваше да й напомня за изгубеното дете. Утешаваше се, че имаха Никъльс, който растеше сигурен и добре защитен в Тер дю Кьор.

На следващата сутрин Джейсън намери в един от поставените капани млада сърна и свари гъст, ароматен бульон, който Катрин изпи до последната капчица.

На третия ден й позволи да стане за малко, но веднага щом забеляза първите признания на умора, грубо я изпрати обратно в леглото. Слаба и безпомощна, Катрин не можа да се удържи и избухна в плач. Джейсън беше разтърсен до дън душа от този изблиг. Положи я в леглото, седна до нея и се облегна на стената. Прегърна я, за да я стопли, да й вдъхне нова увереност. В дрезгавия му глас прозвучала искрено разказияне:

— Не плачи, миличката ми. Моля те, не плачи! Не биваше да ти се карам, но аз съм си един недодялан глупак! Щом се почувстваш по-добре, ще ми отмъстиши за всички обиди.

Катрин изхълща, вдигна поглед към него и откри в очите му толкова нежност, че отново й се доплака. Сигурно сънувам, каза си невярващо тя, не е възможно Джейсън да ме гледа с такава любов. Той я целуна по върха на носа и прошепна:

— По-добре ли си вече?

Внезапно лицето на Катрин се озари от сияйна усмивка и сърцето на Джейсън се разтвори. Двамата дълго седяха и се гледаха, погълнати един от друг. Накрая Джейсън я притисна меко във възглавниците.

На следващата сутрин Катрин се събуди с възстановена енергия, но едва на шестия ден Джейсън ѝ позволи да облече чистия брич и новата риза, които беше донесъл. Този ден вечеряха на масата, после застанаха един до друг на прага и дълго се взираха в залязващото слънце. Ръката му се протегна от само себе си и обви рамото ѝ. Сгушена в прегръдката му, Катрин наблюдаваше непрекъснатата смяна на цветовет® по вечерното небе. Искаше ѝ се този миг на неизпитвано досега чувство за взаимна принадлежност никога да не свършва. Ала когато забеляза, че жена му потреперва от студ, Джейсън я побутна меко към стаята и затвори вратата.

След като бе прекарала толкова време в леглото, мисълта да се отпусне отново върху меката постеля ѝ беше неприятна. Наля си чаша кафе от каната, оставена до огъня, приседна на един стол и заговори с бодър глас:

— Мисля, че е твърде рано за лягане. Разкажи ми за хижата. Как я намери?

Джейсън също си наля кафе, седна насреща ѝ и започна да отговаря на любопитните ѝ въпроси.

— Джейсън, какво всъщност си открил в пустошта на Нова Испания? — попита по едно време Катрин. — Знам, че не е било Сибела, но съм сигурна, че си намерил нещо интересно.

Джейсън се поколеба, после остави чашата си на масата и на свой ред зададе въпрос:

— Откъде ти хрумна това тъкмо сега? Не си спомням да съм твърдял подобно нещо.

— Разбира се, че си намерил нещо! Давалос трябва да има сериозни основания, за да е толкова убеден в съществуването на съкровището. Какво ще кажеш например за златната гривна, която не сваляш от рамото си? Сигурна съм, че тя има връзка с търсеното от Давалос!

Джейсън прокара пръст по наболата си брада.

— Не, гривната не означава нищо. Но тя е единственият накит, който ми харесва. — Без да обръща внимание на недоверието,

изписано в очите ѝ, той продължи: — Има две такива гравни. Някога имах приятел на име Филип Нолан. С него и Пиещия кръв наистина открихме нещо като съкровище. Но то не беше нито толкова огромно, нито толкова ценно като Сибола.

Джейсън въздъхна, облегна глава на стената и втренчи поглед в тавана. Пред очите му оживя просторната земя на команчите, високото плато, огряно от парещото слънце. Видя непристъпните стени на каньона Пало Дуро и отново усети смайването, изпитано при вида на устремената в небето пирамида. Опита се да изясни на Катрин — а и на себе си — какво бе преживял и се заплете в подробно описание на младежките си скитания. Предчувствието на Пиещия кръв, предположението на Нолан, че са открили селище на ацтеките, откриването на подземната пещера и вземането на двете златни гравни.

— Връщал ли си се някога там? — попита след дълга пауза Катрин.

— Не! — изръмжа Джейсън. — Имам достатъчно богатство, защо ми е да ограбвам тайните на старата пещера?

— Как смяташ, дали Давалос е научил за съкровището чрез гравната на Нолан?

— Вероятно — отговори намръщено Джейсън. — Давалос винаги е бил алчен, освен това съм сигурен, че почти всички испанци вярват в приказката за Сибола. Според тях градовете на ацтеките само чакат да бъдат открити и плячкосани. Жадни са за злато като всички хора...

Катрин въздъхна дълбоко.

— Ех, защо не съм мъж! Не е справедливо само мъжете да преживяват такива приключения!

— Какво? — смяя се Джейсън. — Нима не преживя достатъчно приключения, след като те отвлякох от дома ти?

Горчиво, без да мисли какво говори, Катрин изкрещя:

— Ти си отвратителен! Как можеш да сравняваш нещо, разрушило целия ми живот, с вълнуващите приключения, които си преживял!

Тя забеляза, че лицето му се смръзна, и едва не избухна в сълзи. Как можа да каже такова нещо! Тази необмислена забележка разруши един замах крехкия мир помежду им.

След две седмици Катрин, почти напълно възстановена, вече не издържаше да стои на едно място. По няколко пъти на ден питаше Джейсън кога най-после ще тръгнат за Тер дю Кюр.

— Защо? Никой не се тревожи за нас — отговори мъжът ѝ и я привлече до себе си на леглото.

— Пусни ме! — изфуча тя, но той само се засмя и покри лицето ѝ с леки, нежни целувки.

— Защо бягаш от мен? Започвам да мисля, че се опитваш да се преориши не толкова с мен, колкото със самата себе си, и се питам защо.

Изпаднала в паника, Катрин се отбраняваше отчаяно.

— Не ме докосвай! Чуваш ли, не ме докосвай! — изплака тя.

Отначало Джейсън не вярваше, че жена му е решена да го отблъсне, но като видя страхът в очите ѝ, осъзна, че се касае за нещо много по-сериозно от обичайната ѝ упоритост. Пусна я и стъпило проследи как Катрин скочи и се сви на кълбо в най-отдалечения ъгъл на стаята. Тялото ѝ се тресеше от едва сдържани ридания. Тя скръсти ръце пред гърдите си и проговори през сълзи:

— Прости ми! Но не искам да ме целуваш.

Джейсън се почувства безпомощен.

— Няма ли най-после да престанеш, Катрин! Да не мислиш, че ми доставя удоволствие всеки път да те вземам насила! Не искам да воювам с теб, не разбра ли? Време е да пораснеш, скъпа, и да проумееш, че си моя законна съпруга. Да ме вземат дяволите, но нямам намерение да водя платоничен брак! Не разбирам какво ти става. Би ли ме осведомила какво пак съм извършил, та не можеш да ме понасяш? Откак те намерих в гората, се държиш повече от странно. Настоявам най-после да ми кажеш какво е станало!

— Детето... — промърмори неясно Катрин.

Джейсън въздъхна недоволно, но нетърпението му не намаля.

— Мъчно ти е за нероденото дете, така ли? — попита тихо той.

Тя кимна, без да може да каже нито дума.

— Какво общо има това с начина, по който се отнасяш към мен?

Катрин побесня от гняв. Толкова ли не можеше да разбере!

— Не искам да бъда кобила за разплод! — изкрештя оскърбено тя.

— Намери си друга да ти ражда деца! Много добре чух какво каза

онази сутрин на Елизабет! Ти не искаше да се ожениш за мен! Щом ти трябваше жена, която да ти роди куп деца, защо не си взе Елизабет?

— Ти чуваш ли се какво говориш? Страхувам се, че вече нищо не разбирам.

— Чух всяка твоя дума. Каза на Елизабет, че ме бива да ти раждам синове, но не знаеш за какво друго би могъл да ме използваш.

Джейсън отдавна беше забравил краткия разговор с Елизабет. В гласа му прозвуча трудно сдържан гняв:

— Нямам никакво понятие за какво говориш. Ако наистина съм казал тази глупост, то е било само за да се отърва колкото се може по-скоро от нахалната ти братовчедка!

Поемайки тежко дъх, Катрин се надигна на колене в ъгъла си и стисна ръце в юмруци.

— Не ти вярвам! — изплака тя. — Беше принуден да се ожениш за мен и с обичайното си нахалство реши, че мога да ти бъда полезна поне като кобила за разплод.

— Май е време да изясним окончателно това недоразумение! — изрева ядро Джейсън. — Ако нямах желание да се обвържа, нищо и никой не беше в състояние да ме принуди на този брак. Можеше да си дъщеря на английския крал, но дори и тогава нямаше да те направя своя жена, ако не те исках. — Джейсън беше не по-малко бесен от Катрин. — Трябва ли да ти напомням, че аз бях този, който предложи да сключим брак? Като нищо можех да те върна в Англия и да те забравя.

При тези думи Катрин бе обзета от дива радост. Ала споменът за онзи злокобен разговор беше вкоренен твърде дълбоко в нея и все още не можеше да го прогони.

— Не, ти искаше само майка за децата си! — настоя упорито тя.
— Не можеш да отречеш, че го каза на Елизабет.

— Престани най-после с тези глупости! — изръмжа Джейсън и в зелените очи засвяткаха опасни пламъчета. — Ако исках само това, надали щях да избера мършаво телце като твоето с такива тънички бедра. Елизабет беше по-подходяща, не мислиш ли?

Сега пък Катрин се засегна.

— Щом съм толкова непригодна за тази цел, защо се ожени за мен?

Джейсън стисна устни така, че побеляха, сграбчи я за раменете и грубо я разтърси.

— Дявол знае! — изрева в лицето ѝ той. — Сигурно не заради мекия ти характер. — Гневът му внезапно се изпари. — Аз те обичам, Катрин — обясни съвсем тихо той. — Обикнах те в мига, когато се събудих в каретата по пътя към Париж. Погледнах те и разбрах, че не мога без теб. Ти се взираше през прозореца и мислеше незнайно за какво, а аз осъзнах, че искам от теб не само тялото.

В сърцето ѝ покълна плаха надежда, но недоверието заплашващо да я задуши. Тя вдигна очи към него и Джейсън прочете раздвоението в сърцето ѝ. Толкова отдавна беше чакала тези думи, че сега ѝ се сториха празни и безсъдържателни.

— Когато те взех за първи път, още не те обичах — продължи замислено той. — Но още преди да напуснем Англия, знаех, че не мога да си представя живота без теб.

— Обикновена мъжка похот — промърмори гневно Катрин, но Джейсън поклати глава.

— Това също, но не беше само то. Ако се водех само от физическото желание, щях да се задоволя с една нощ — и нямаше да те отведа чак във Франция.

Джейсън замъркна безпомощно. Десетки пъти беше успявал да произнесе красиви слова и клетви, за да привлече жените в леглото си, а сега острият му език го изоставяше на произвола на съдбата. В този най-важен момент от живота се държеше като недодялан хлапак. Сигурно му беше толкова трудно да произнесе нежните любовни думи именно защото за първи път говореше сериозно, а и поведението на Катрин не бе кой знае колко окуражаващо. Тя стоеше пред него, скръстила обвинително ръце, и не се помръдваше.

— Не ме ли чу? Обичам те, упорито, своенравно момиченце! Обичам те! — изкрештя той и нетърпеливо я разтърси.

Именно нетърпението беше, което успя да я убеди в искреността му. Джейсън никога не беше плах и кротък в отношенията си с жените. С дълбока въздышка на облекчение Катрин скри лице на гърдите му и се обля в щастливи сълзи.

— Аз също те обичам, Джейсън. Понякога ми се искаше да умра, защото губех надежда, че ще чуя от устата ти тези думи.

— Толкова ли не можеше да разбереш какво става в душата ми, моя малка магьоснице? Нима мъжът се държи като мен, ако не е влюбен? Защо се ожених за теб? Защо пренесох проклетата ти кобила през целия океан? Защо побеснях от ревност, когато те видях с Адам? Господи, котенце, ако само знаеше какво преживях! Всеки път, когато бях готов да повярвам, че сме се сближили, в прегръдката ми се озоваваше една дива котка, жадуваща да ми издере очите!

Катрин се засмя през сълзи и се притисна още по-силно до него. Твърдите му устни се плъзгаха по копринената коса. Джейсън намери ухото ѝ и нежно го захапа. Катрин усети топлия му дъх в тила си и чу предрезгавелия му глас:

— Когато си в обятията ми, не мога изобщо да мисля. Не разбираш ли, че всеки спор, който подхващаме, свършва веднага щом се сгущиш в ръцете ми?

— Не е вярно! Точно това направих в Начез, а ти се държа отвратително!

— Котенце, та аз не бях на себе си от ревност! Идеше ми да те удуша! Нямах ни най-малка представа къде се бе крила цяла година и бях убеден, че Адам ти е любовник.

— Адам? — смая се Катрин. Беше сигурна, че никога не е споменавала името на брат си.

Джейсън я отведе до един стол, притегли я в ската си и подробно ѝ обясни какво беше станало в Тер дю Кьор след пристигането на Рейчъл и Адам.

Очите ѝ се разшириха от учудване. Изглежда, това неочеквано роднинство я освободи от последните задръжки: вече можеше да говори за любовта си, за постоянните им караници. Моментът беше много подходящ за признания, но Катрин не намери сили да заговори за Давалос. Сянката на испанеца помрачи дори минутите, в които беше толкова близо до щастието.

Когато разговорът се върна на мъжката ревност, тялото ѝ се разтърси от студени тръпки.

— Толкова ли е лошо, ако бях спала с някой друг?

Притискането на ръцете му ѝ причини болка.

— Как да не е лошо! Дори представата за това би била непоносима! Не ми се иска да мисля за подобно нещо.

Думите му разрушиха магията на вечерта и я върнаха отново в студения свят. Джейсън сведе устни към нейните, но тя се отдръпна.

— Пак ли започваш? — попита объркано той. — Какво има този път?

Пред очите ѝ застана ухилената физиономия на Давалос, тънките устни, които шареха по тялото ѝ. Обзета от страх и отвращение, Катрин изкреша:

— Не ме докосвай! Не мога да го понеса!

Джейсън не разбра вълнението ѝ и на свой ред изрева:

— Какво означава това, по дяволите!

Катрин се опита да му обясни, но езикът не я послуша. Джейсън се постара да се овладее и ѝ заговори като на уплашено дете:

— Какво ти е, мила?

— Не мога. Моля те, не ме докосвай — отговори задавено тя.

Джейсън огледа изпитателно побелялото ѝ лице и гласът му прозвуча изненадващо меко:

— Не бива така, Катрин. Не може в един миг да ми казваш, че ме обичаш, а в следващия да ме отблъскваш, сякаш съм искал да те изнасиля.

При тези думи Катрин се стърчи като ударена, а когато Джейсън нетърпеливо я грабна в прегръдките си, се изтръгна от ръцете му и хукна към вратата. На прага се обърна и го изгледа като подгонена кошута. Знаеше, че трябва да му разкрие истината. От гърдите ѝ се изтръгна дрезгав стон.

— О, Джейсън! Ти не си виновен! Той... той... — Не беше в състояние да произнесе нито дума повече. Толкова ли не я разбираше!

Кръвта се оттегли от лицето на Джейсън, погледът му стана ледено студен. Катрин никога не го бе виждала такъв.

— Давалос те е изнасилил?

Отговорът беше плахо кимване. Катрин не смееше да го погледне в очите, сигурна, че вината за случилото се е само нейна и че Джейсън я осъжда. Облегна се на вратата и тихо занарежда:

— Отбранявах се, но той върза ръцете ми на гърба! Беше кошмарно! Той не позволи нищо да му попречи! Направи го само веднъж и слава Богу! Ако беше дошъл отново, щях да се самоубия!

Катрин вдигна глава и го погледна. Като видя пламтящия в очите му гняв, сърцето ѝ се смръзна.

— Божичко, Джейсън! Не съм виновна! Аз съм само жена и ръцете ми бяха вързани!

Думите ѝ го накараха да се осъзнае. Джейсън понечи да я прегърне, да я утеши — да ѝ каже, че позорът и болката от случилото се не са в състояние да убият любовта му към нея.

Ала когато протегна ръце, Катрин го отблъсна истерично.

— Не ме докосвай! Никога повече не ме докосвай! Мразя те! Не разбиращ ли, мразя те! — И в този момент Джейсън ѝ повярва.

На следващата сутрин двамата потеглиха към Тер дю Кьор.

Пиещия кръв без затруднения настигна испанците. Запъти се открито към спрелия на почвика отряд, помоли да го отведат при Давалос и с неподвижно лице предложи да му покаже пътя към златото, което бил тръгнал да търси.

— Защо го правиш? — попита недоверчиво испанецът.

— Нолан е мъртъв, а Джейсън отказва да те заведе. Ще го направя аз, за да оставиш на спокойствие приятеля ми. Обещай ми да делиш с мен и ще те заведа до мястото.

Без да издава обзелото го въодушевление, развеселен от проявената от индианеца глупост, Давалос даде съгласието си. Войниците изобщо не подозираха защо лейтенантът им се е впуснал в тази гонитба. Подчиняваха се на заповедите му, приемайки, че Джейсън е извършил престъпление срещу Испания. Сметнаха, че залавянето на жена му е още едно средство за натиск срещу него и ще го накара да се предаде на испанските власти. Ала когато Давалос ги подкара право към земята на команчите, войниците започнаха да мърморят, че командирът им е полуудял. Кой разумен човек би се осмелил да проникне в тази изпълнена с опасности област? Страхът им нарастваше и поради факта, че водач им беше индианец.

Пиещия кръв яздеши напред с обичайната си невъзмутимост и не казваше нищо повече от необходимото. Една вечер кимна с глава към Давалос и му обясни, че желае да разговаря с него на четири очи. Отведе го далеч от лагера и попита направо:

— Смяташ ли да делиш с войниците?

— В никакъв случай — отзова се презрително Давалос.

— Как ще скриеш от тях целта на пътуването ни?

— Близо ли сме вече?

Пиещия кръв кимна бавно.

— Много близо?

Индианецът кимна отново и Давалос заповяда с блеснали от алчност очи:

— Води ме! Веднага!

— А войниците ти?

Давалос помисли малко и отговори:

— Ако се измъкнем, докато спят, никой няма да разбере накъде сме тръгнали. Ще отидем и на сутринта ще бъдем отново в лагера, става ли така?

Пиещия кръв кимна равнодушно. Когато падна нощта, двамата изведоха конете си от лагера и препуснаха в галоп. След като повече от два часа яздиха мълчаливо, Давалос започна да губи търпение.

— Не каза ли, че сме много близо?

— Така е — гласеше краткият отговор. Мина още цял час. Стръмните стени на каньона се осветиха от първите лъчи на зората.

— Много ли има още? — изфуча Давалос. — Няма да успеем да се върнем навреме!

Пиещия кръв видя, че след около час слънцето ще се покаже на хоризонта, и с незабележима усмивка отбеляза, че пред тях няма нищо, освен твърда, изсушена от зноя равнина. Намираха се навътре в земята на команчите. Изоставените войници никога нямаше да намерят следите им в лабиринта от малки и по-големи каньони, през които бе превел Давалос. Той дръпна юздите на верния си кон и когато испанецът спря до него, замахна и стовари дръжката на пушката си върху главата на нищо неподозирация мъж. Без да гъкне, Давалос се строполи като чувал на твърдата земя.

С грозна усмивка на иначе ведрото си лице, Пиещия кръв се зае да свърши онова, за което беше дошъл. Съблече Давалос гол-голеничък, завърза ръцете и краката му с мокри кожени ремъци, заби четири колчета в земята и прикрепи ремъците за тях. Накрая го разтърси, за да дойде на себе си.

Когато Давалос се пробуди, в сърцето му пропълзя див страх — и съзнание, че от черните очи на индианеца го гледа смъртта. Пиещия кръв беше клекнал пред него и без дори да трепне от сърцераздирателните писъци, грижливо отряза клепачите му. После се оттегли в сянката на надвисналата скала и търпеливо изчака слънцето да изгори незащитените очи на Давалос. Лицето му остана каменно,

ушите бяха глухи за жалните викове за помощ на прикования към земята мъж. Индианецът седеше и чакаше мълчаливо.

Когато слънцето изгря за трети път, у Давалос беше останала една-единствена искрица живот. Пиещия кръв отиде при него и заговори с тих глас:

— Не е добре, когато мъжът умира, без да знае причината за смъртта си. Постъпих така с теб не защото уби Нолан, когото Джейсън обичаше като свой брат. Ще те убия, защото нападна Джейсън, който е мой брат. — Пиещия кръв извади ножа си, стисна в ръка половите органи на Давалос и каза: — За жената на брат ми! — Ножът блесна на яркото слънце и стръмните стени на каньона се огласиха от предсмъртните писъци на испанеца.

Индианецът се качи на коня си и се отправи на път към дома, без да удостои мъртвеца дори с поглед.

Пристигна в Тер дю Кьор много преди да изтекат двата месеца, уговорени с Джейсън. Слезе от коня си пред господарския дом, когато вече се свечеряваше. Джейсън се спусна по стълбите, за да го посрещне — един гладко избръснат, отново облечен като джентълмен господар на плантацията. Без да кажат дума, двамата се гледаха дълго в очите. Най-после Пиещия кръв проговори:

— Всичко свърши.

Ръката на Джейсън се впи в рамото му.

— Сам ли ще го кажеш на Катрин?

— Не. Ти я уведоми, че Давалос плати за деянието си.

Джейсън проследи с поглед приятеля си, който се отправи към оборите, после се обърна и замислено закрачи към къщата. След вечеря мъжете бяха седнали на верандата да пият по чаша вино, когато му съобщиха за завръщането на Пиещия кръв. Но Джейсън не се върна при Гай и Адам, а влезе в големия салон, където Катрин разговаряше оживено с майка си.

Жена му беше по-красива от всякога — и недостъпна като луната. Рейчъл също беше разцъфтяла. Двете жени вдигнаха изненадано очи и Джейсън се усмихна насреща им.

— Няма да ви преча — проговори учтиво той. — Бих желал да поговоря с теб на четири очи, преди да се оттеглиш за сън, Катрин.

— Важно ли е? — разтревожи се тя. — Не можеш ли да ми го кажеш веднага?

Джейсън поклати глава.

— Има време.

Ала Катрин вече не беше в състояние да разговаря с предишната живост с майка си. Скоро се оплака от главоболие и побърза да се прибере в стаята си. Жана й помогна да се съблече и Катрин нетърпеливо я отпрати. Наметна над нощницата мек бял халат, общит с дантели, отпусна се безсилно в креслото пред камината и се взря в догарящите пламъци. Всички външни следи на преживяното по време на отвличането бяха отдавна заличени, но сърцето ѝ беше пълно с неутешима тъга. Между Джейсън и нея цареше хладна отчужденост. И двамата се стараеха да крият враждебността си под студени учтивости и умело разиграваха ролята на влюбена двойка. Досега успяваха да заблудят всички в къщата — освен Адам.

Свързващата врата към стаята на Джейсън се отвори и прекъсна нерадостните ѝ мисли. Той пристъпи към нея, възседна един стол и заговори без заобикалки:

— Пиещия кръв се върна. Помоли ме да ти предам, че Давалос е платил за стореното ти зло.

Катрин вдигна очи, но лицето ѝ остана безучастно. Странно, но новината за смъртта на Давалос не беше в състояние да ѝ донесе мир. Зарадва се на смъртта му, но отчуждеността между нея и Джейсън остана. Никога вече нямаше да изпита предишното чувство на взаимна принадлежност...

Когато забеляза, че мъжът ѝ няма намерение да се върне в спалнята си, в сърцето ѝ пропълзя ужас. Джейсън небрежно отвърза вратовръзката си и я захвърли на пода. Следващото му действие беше да изуе ботушите и да съблече жакета си. Издърпа ризата от панталона и започна да разкопчава седефените копченца. По лицето му беше изписана странна смесица от решителност и нежност.

— Време е да предприемем нещо срещу обзелата ни студенина! Ти си моя жена и аз те обичам. Не бива да живеем повече така. Не вярвам в думите, които хвърли в лицето ми онази вечер в хижата. Ти не ме мразиш! Очите те издават всеки път, когато ме погледнеш.

— Не мисля, че съм готова за нов спор, Джейсън. Моля те, нека не говорим за това. Поне не тази вечер.

Мъжът поклати решително глава, свали ризата си и я хвърли върху жакета.

— Не — промърмори той. — Ти никога не си готова. С всеки изминал ден случилото се придобива все по-голямо значение за теб. Не бива да си внушаваш небивалици, Катрин. Моля те, не ме разбирай погрешно! Нямам никакво намерение да го омаловажавам или дори да го разкрасявам, но станалото е станало. Не можем да го върнем. Давалос си плати и смятам, че е време да заровим мръсното му дело заедно с него.

С разширени от ужас очи и пресъхнала уста, Катрин се стараеше да не гледа към полуголия мъж, застанал пред нея. Той пристъпи към нея и от гърлото ѝ се изтръгна задавен писък. Понечи да му избяга, но Джейсън я улови и я притисна здраво до себе си. Трябваше да понесе прегръдката му, макар че тялото ѝ се гърчеше от страх и отвращение. Джейсън не направи опит да я насиљва. Остана неподвижен, давайки ѝ време да свикне с топлината на силните му ръце.

— Ето, виждаш ли — прошепна успокояващо той. — Няма нищо страшно в това, че те прегръщам. Помни, че много, много те обичам. Не ми лесно с теб, но няма да се предам — никога.

Катрин гореше от желание да му повярва, но в гласа ѝ прозвучава паника:

— Но ти... ти беше студен като лед, когато ти разказах за Давалос! Намрази ме, знам, че ме намрази! Никога няма да го забравиш!

Джейсън помилва бузата ѝ и повдигна главата ѝ към устните си. Двамата се погледнаха в очите.

— Ще го забравим — проговори твърдо той. — Освен това повече няма да търпя непрекъснато да ми приписваш най-подлите мисли. — Силната му ръка я разтърси, макар и меко. — Опомни се, Катрин! Аз те обичам! Няма да крия, че когато осъзнах какво са ти сторили, бях обзет от противоречиви чувства. Най-силно обаче беше усещането, че съм се провалил по най-безславен начин. Горях от желание да намеря Давалос и да го накъсам на парченца. Но нито за миг не ми хрумна да обвиня теб за случилото се. Всичко, което си видяла на лицето ми, се е отнасяло до Давалос.

Той я отнесе на леглото и я положи в меките завивки като ранено дете. Съблече я с безкрайна нежност. Видял, че цялата трепери от нерви, изхлузи набързо панталоните си и я покри с топлото си, силно тяло.

Катрин не смееше да се помръдне. Джейсън изпи солените сълзи от страните ѝ, ръцете му милваха стройното ѝ тяло, целувките му бяха нежни и изпълнени с любов, без да бързат и да настояват. Лека-полека напрежението ѝ отслабна, ръцете ѝ се обвиха като от само себе си около врата му.

Когато устата му се сведе над нейната в дълга целувка, тя се отдаде изцяло на сладката топлина, изльчваща се от тялото му, но внезапно бе обзета отново от паника.

— Не мога! — изплака отчаяно тя. — Нищо няма да бъде както по-рано!

Джейсън погледна измъченото ѝ лице, но не каза нищо. След минута продължи да я гали и целува, сега мощно и настойчиво. Тя понечи да се изплъзне от прегръдките му, да извика, но той продължи да милва с ръце и устни лицето и тялото ѝ. Внезапно, без да осъзнава как и защо, страхът и мъченията бяха забравени, остана само желанието да го усети дълбоко в себе си, да потъне в дълбините на насладата. Устните ѝ се отвориха, трупаните с години любов, копнеж и желание се устремиха като буен поток насреща му. Джейсън потрепери от наслада и с въздишка на безкрайно облекчение се плъзна между бедрата ѝ. Катрин забрави света около себе си. Остана само той — Джейсън, нейният мъж, който събуждаше в тялото ѝ тези неописуеми усещания. Двамата станаха едно. Тази нощ щеше да остане незабравима като връх на любовта им.

По-късно, докато лежаха уморени един до друг, Джейсън я погледна с неизказанна нежност.

— Ти си моят живот, Катрин. Без теб всичко губи смисъл. Обичам те, моя малка, своенравна вещице!

— Дори когато се караме ли? — попита дяволито тя.

— Разбира се — отвърна през смях мъжът. По лицето му пробяга тъмна сянка, когато решително продължи: — Каквото и да се случи, помни, че се обичаме. Само така ще бъдем щастливи.

Сърцето ѝ преливаше от любов и безкрайна радост.

Катрин знаеше, че всяка дума на Джейсън е истинска. Те бяха победили и любовта им, дълго прикривана и отричана, щеше да разцъфти като магнолиеевите дървета под горещото слънце на Луизиана.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.